

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel Title:	<u>Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	1820; Vol. 7
Udgivet år og sted Publication time and place:	Aarhus, 1818-1833
Fysiske størrelse Physical extent:	60 bd.

DK

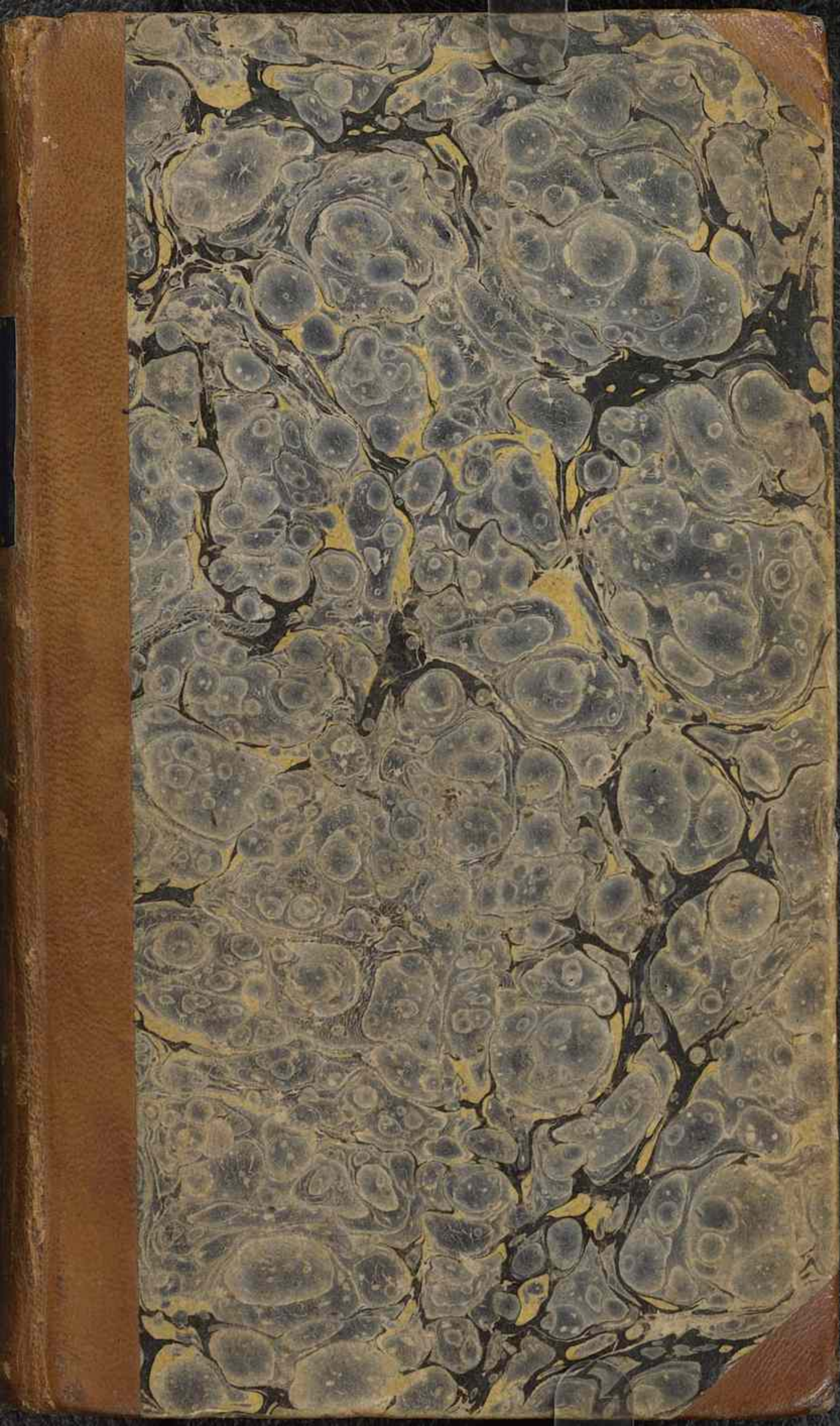
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-9.
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

115708000773

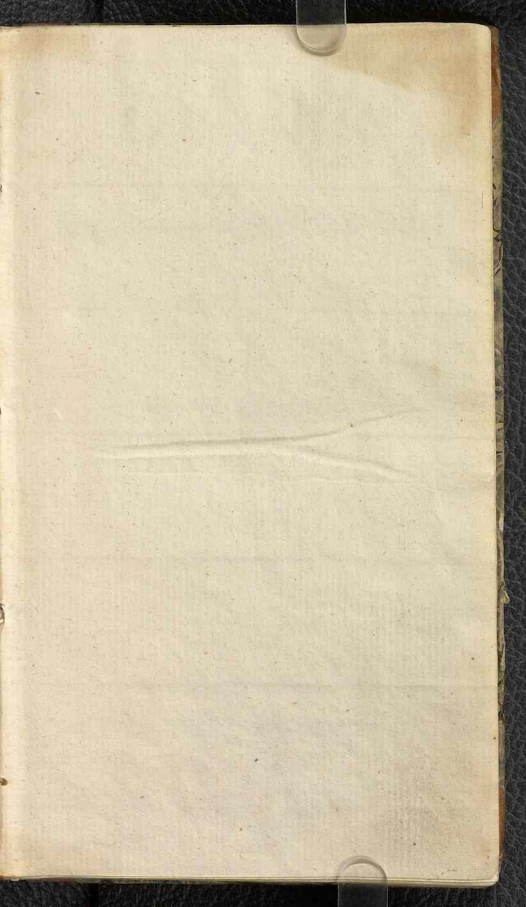
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

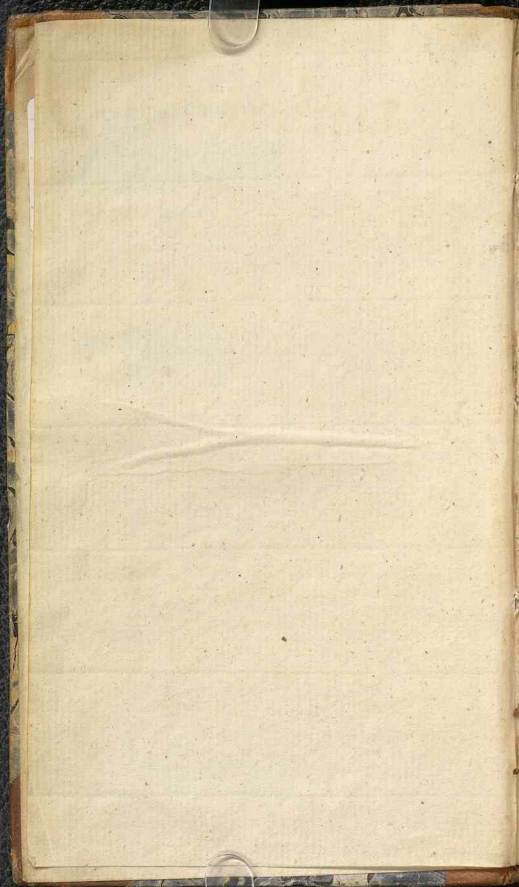
130023573319

Læsefrugter,

samlede paa Litteraturens Mark

af

N. F. Elmquist.

Syvende Bind.

Trykt i Aarhus Stifsbogtrykkerie.

1820.

havde reist elleve Mil i det flutte Veit og ikke havt megen Hvile for de trætte Been i de sex Qvarteer jeg havde maattet staae i hans Forgemaal. Han viste med Haanden paa Pengene. Mit Hierte bankede høit, da jeg nu vilde fremtræde med den længe overlagte og velindstudeerte Bøn, om et lidet Tillæg i min Løn. At jeg dog ikke kan aflægge min Frygtsomhed, selv i de alleruskyldigste, ja jeg tør sige, i de retsfor igste Anliggender! Med en Angst som om jeg vilde begaae en Forbrydelse, begyndte jeg to Gange forgiaves. Humkommelse, Ord og Stemme forlode mig. Eveden stod pludseligt i store Perler paa min Pande. Hvad vil De egentlig, spurgte han meget huldsaligt. — „Ja, er — Alting er dyrt — neppe istand til, at komme ud af det med den ringe Løn i disse Tider.“ — Ringe Løn, Hr. Vicar? Hvad tænker De paa? Hvad Dieblik jeg vil, kan jeg have en anden Vicar for femten Pund om Aaret. — „For femten Pund! Nu ja, naar han ikke er Familiefader, kan han vel staa sig igiennem dermed.“ — Deres Familie, Hr. Vicar, er dog ikke større nu end før, vil jeg haabe? De har jo kun to Døttre. — „Ja, Deres Høiærværdighed. Men de vore til. Min Jenny, den Ældste, er nu atten Aar, og Polly, den Yngste, snart tolv Aar gammel.“ — Desstobedre. Kan de Piger ikke arbejde? — Jeg vilde svare; han lod mig ikke komme til Orde, men stod op og sagde, idet han gik hen til Vinduet, og trommede med Fingrene

paa Ruberne: „Jeg har i Dag umulig Tid, at indlade mig videre. Overlæg om De vil beholde Embedet med femten Pund om Aaret, og meld mig saa Deres Beslutning, kan De ikke, saa ønsker jeg Dem et bedre til Nytaarsgave. — Han bukkede løsligt og lettede igien paa Huen. Hastig stak jeg Pengene til mig og anbefalte mig hans Gunst. Jeg var som nedtordnet. Saa koldt havde han endnu aldrig modtaget og affærdiget mig. Uden Tvivl har Nogen sat Dndt for mig hos ham. Han bød mig ikke engang, som han dog ellers pleier, lidt Middagsmad. Jeg havde gjort Regning derpaa; thi fastende var jeg gandske tidlig gaaet fra Crekelade. Nu købte jeg mig i Forstaden et Brød, og begav mig dermed paa Tilbageveien. — Hvor jeg var nedslaaet. Jeg græb som en Dreng. Laarerne faldt paa Brødet, jeg stillede min Hunger med. Sy, Thoms! Skam Dig ved Din Forsagthed. Lever den gamle Gud ikke mere? Og om Du nu havde tabt det hele Embed? Nu er det jo kun fem Pund mindre —! Vistnok Fierdebelen af hele Aarets Løn; vistnok neppe ti Pence til hver Dag i Giennemsnit, og deraf skulde tre Personer føde og klæde sig — Men hvad er det saa mere? — Han som klæder Lillierne paa Marken! Som giver de unge Navne deres Føde! — Man maa ikke haa saa stort paa herefter. —

Den 16de Decbr.

Saa jeg troer, Jenny er en Engel. Hendes Siel er endnu flønnere end hendes Legeme. Næsten maa jeg skamme mig ved at være hendes Fader. Hun er meget bedre, frommere end jeg. I Gaar havde jeg ikke Mod til, at forkynde begge Pigerne vor forestaaende Ulykke. Da jeg i Dag gjorde det, blev Jenny alvorlig, derpaa igien mild og sagde: Er Du urolig, Fader? — „Maa jeg ikke være det?“ — Nei Du maa ikke. — „Kjære Barn, vi komme aldrig ud af vor Siel og af vor Nød. Jeg veed ikke hvorledes vi skulle bestaae. Vi mangle saa meget. Hvem giver os det nu, vi har kun de femten Pund, der neppe strække til Føden?“ Istedetfor at svare, lagde Jenny smigrende sin Arm om min Hals, og viste med den anden mod Himlen. Han hist oppe! hvidskede hun. Polly satte sig paa mit Skjød, klappede mig paa kinden og sagde: Jeg vil fortælle Dig noget. Jeg drømte i Nat det var Nytaar, at Kongen var kommen til Creskelade. Hvad der var en Pragt! Udenfor vor Dør steg Kongen af og tog ind til os. Vi fik travlt i Kjøkkenet, kan Du troe. Men Kongen lod bringe sine egne kostbare Netter i Guld og Sølvkar. Udenfor løde Pauker og Trompeter. Og hvad mener Du, under klingende Spil bragte man Dig paa en Utlaffespude en gylden Bispehue til Nytaarsgave. Den saae noget naragtig ud, omtrent som Bispernes spidse Huer i den

gamle Billedbog. Men den klædte Dig ret godt. Hvor jeg loe! Da vækkede Jenny mig, jeg var ret vred derover. Paa Du kun paa, den Drøm har Noget at betyde. Til Nytaar er der jo kun fiorten Dage. — „Drømme bedrage“ sagde jeg til Polly, men hun svarede: Drømme komme fra Gud. Vel troer jeg ikke paa saadan noget. Dog vil jeg optegne Drømmen, for at see, om den var et trøstende Vink fra Himlen. En Nytaarsgave var jo dog muelig, og den vilde komme os Alle ret tilpas. — Hele den udslagne Dag har jeg sat og regnet. Jeg regner ikke gierne. Det Pengesæfen og den Regnen gjør det saa øde i mit Hoved, gjør mit Hierte saa tomt og dog saa tungt. —

Den 17de Decbr.

Alle mine Creditorer ere nu, Gud være lovet, tilfredsstillede paa Een nær. Paa fem forskjellige Steder ubbetalte jeg syv Pund Sterling og elleve Shilling; altsaa har jeg i rede Penge endnu tilbage to Pund og ni Shilling. Dermed skal jeg holde Huus et halvt Aar. Gud hielp mig.

De sorte Buxer jeg saae hos Skræbber Cuthay, maae jeg nu vel lade gaae fra mig, skøndt jeg trængte haardt dertil. Vel ere de allerede lidt brugte, men jeg kunde længe have Gavn af dem, og Prisen var billig. Men Jenny trængter endnu haardere til en Rio.

le. Jeg ynkes over det gode Barn, at jeg i den strænge Kulde man see hende gaae i den tynde Kamelotkiøle. Polly kan være velfornøiet med den Kiøle hendes Søster har spyt hende af sin gamle. — Ei heller kan jeg længere holde Avisen med Bæver Westburn. Det gjør mig ondt. Her i Crekelade erfarer man ellers Intet om Verdens Løb. — Ved Hesteveddeløbet i Newmarket vandt Hertugen af Cumberland fra Hertugen af Craston femtusind Pund Sterling. Hvo der har, ham vorder givet. Hvo der har Lidet, ham vorder frataget. Seg maae endnu miste fem Pund af min fattige Pen. Sy Thoms, knurrer Du nu igien. Og hvorfor? For Avisens Skyld, som Du nu maae affige? Skam Dig noget! Du faaer nok at vide af Andre, om Paoli høvder sine Landsmænds Frihed. Franskmændene har rigtignok lovet Genueserne Hielpetropper; men Paoli har tyvetusind Mand gamle Soldater. —

Den 18de Decbr.

Al, hvor lykkelige ere dog vi fattige Folk! For Spotpriis har Jenny underhaanden kjøbt en fortræffelig Kiøle, og nu sidder hun der hos Polly og spratter den op, for at spe den om til sig. Jenny forstaaer at handle og prutte bedre end jeg. Men man søier sig ogsaa gierne efter hende, naar hun beder saa englemild. Nu er det Fryd og Gammen i det hele Huus. Nys

aarsbag vil Jenny første Gang tage Kiolen paa. — Hun mener, vi komme til, at indskrænke os lidt for dens Skyld. Inden Nytaar bliver der bestemt intet Kiød kiøbt. Det maa saa være.

Væver Westburn er en ædel Mand. Jeg sagde Uvisen af igaar, fordi jeg ikke mere var sikker paa min hidtilværende Løn. Han rystede min Haand og sagde: Saa holder jeg Bladet allene, og De læser det med mig ligesuldt, Hr. Vicar. — Visselig, man maa aldrig forsage. Der gives flere gode Menneſker i Verden, end man troer, og blandt de Fattige flere end blandt de Rige.

Samme Dags Aften.

Bageren er et haardt, uhefligt Menneſke. Skiondt jeg ikke ſkylder ham mere, gav han sig dog til at ſtænke paa den gode Polly, da hun hentede Brød og fandt det ſaa grumme ſmaat og halvt forbrændt: Folk bleve ordentlig ſtaaende ſtille paa Gaden, ſaaledes tog han paa Veie. Derpaa erklærede han, han gav Intet mere paa Borg; vi ſkulde kiøbe vort Brød et andet Sted. Det gjorde mig ondt for den arme Polly. Vi havde nok at gjøre med at ſtille hende tilfreds.

Jeg veed ikke, hvorfra Folk her vide Alting. Hver Mand taler om, at Rector Snart-ſtedetfor mig vil anſætte en anden Vicar. Det blev min Dod. — Endogsaa Slagteren maa have Nys derom. Thi ikke for

Intet sendte han sin Kone til mig, med Klage over de flutte Læber, der gjorde ham det umuligt, herefter at sælge sit Kiøb uden mod kontant Betaling. Konen var for Resten meget høflig, og kunde ikke noksom sige, hvormeget hun gjorde af os. Hun raadte os, at gaae til Colswold og der købe vort Kiødsforraad; han var en mere formuende Mand, og kunde bedre bide efter Pengene. Jeg gad ikke sige den gode Kone, hvorledes denne Nagerkarl behandlede os for et Aar siden, da han havde regnet os hvert Pund Kiøb en Penny dyrere end andre Folk, og reent ud tilstod: han maatte have Rente af sine Penge.

Beløbet af alle mine rebe Penge er nu en og firsgetyve Shilling tre Pence. Hvorledes skal det ende, naar Ingen mere vil betroe mig Noget? — Og naar Rector snart tager en anden Vicar! saa ligger jeg da med mine stakkels Børn paa Gaden.

Nu, Gud er ogsaa paa Gaden.

Den 19de December, tidligt.

Gandske tidligt vaagnede jeg imorges, og overveiede, hvad der i min mislige Stilling var at gjøre. Jeg tænkte vel paa Master Sittings, min rige Fætter i Cambridge; men de Fattige have ingen Fættere. Brought Nytaar mig Bispehuen, Polly drømte om, da var halve Engelland beslægtet med mig.

Følgende Brev har jeg tilskrevet Hans Høiærværdighed Herr Dr. Snart: „Jeg skriver med bange Hierte, thi Hvermand siger, at Deres Høiærværdighed vil ansætte en anden Vicar i mit Sted. Jeg veed ikke, om Nyttet er grundet, eller om det blot har reist sig af, at jeg har talt til Enkelte om den Samtale, jeg havde med Dem. Det Embed, De betroede mig, har jeg forrettet med Nidkærlighed og Trofast, Guds Ord har jeg prædiket puurt og reent, og ubitterligt er det mig, at Nogen har ført Anke over mig; selv min indre Dommer anklager mig ikke. Ydmygt bad jeg om et lidet Tillæg til min ringe Løn. Deres Høiærværdighed talte om at formindske den, skiondt jeg med den neppe kan bestreide mine allernødvendigste Udgifter. Deres menneskekærlige Hierte domme! — Under Deres Høiærværdigheds afbøde Forgænger har jeg tient sexten, under Dem halvandet Aar. Jeg er over de Halvhundrede; mit Haar begynder at graane. Uden Bekiendte, uden Belyndere, uden Udsigt til et andet Kald, uden Kundskaber til, at erhverve mig mit Brød paa anden Maade, afhænger min og mine Børns Lykke ene af Deres Raade. Unddrages de os den, bliver os ingen anden Støtte, end Betlerstaven. — Mine Døttre forarsage, skiondt vi indskrænke os paa alle Kanter, stedse større Udgifter. Den Ældste af dem, Jenny, er den Yngre i Moders Sted, og fører Huusholdningen. Vi holde ingen Pige; min Datter gaer Venner, koger,

vasker, sner, ligesom jeg tømrer, murer, feier Skorstenen, kløver Brænde, passer Mark og Have. — Hidtil var Guds Barmhiertighed med os; Ingen af os var syg. Vi havde ingen Medicamenter kunnet betale. Grekelade er et lille Sted. Forgiæves have mine Døttre tilbudet sig at ville arbejde for andre Huse, vasse, sne, lappe. Sielden fik de lidt Arbeide. Herstillands hjælper enhver Huusholdning sig som den kan; Ingen er riig. — Haardt var det, om jeg og Mine Skulde leve af tyve Pund om Aaret, men sørgeligt var det, om jeg skulde forsøge det med femten Pund. Dog, jeg steler paa Deres Barmhiertighed og paa Gud, og beber Deres Hviærværdighed ibetmindste udribe mig af min Angst."

Efterat jeg havde skrevet dette Brev, kastede jeg mig paa Knæ, medens Polly bar det til Postkarlen, og bad om et lykkeligt Udfald. Da blev der en forunderlig Klarhed i mit Sind. Al, et Ord til Gud er altid et Ord fra Gud. Let gik jeg ud af mit lille Kammer, og var dog gaaet saa tungt derind! — Jenny sad ved Vinduet og arbeidede. Hun sad der med en Rolighed, Salighed og Ynde, som en Himlens Engel. Et svagt Solglimt giennem det lille Vindue forklarede hele Stuen. Jeg var saa himmelsk vel. Jeg gik hen til Pulken, og skrev min Prædiken: „Om Armodis Glæder.“ — Jeg prædiker i Kirken ligesaameget for mig selv som for Andre. Og gaaer Ingen bedre ud af

Kirken, end han gik ind, gjør jeg det dog; og øfer ingen Siæl Trost af mine Ord, øfer jeg den dog.

Samme Dags Formiddag.

Imorges fik jeg en Billet, sendt mig fra en Fremmed, der havde overnattet i Vertshuset. Den Ubeskiendte bad mig komme til sig et Dieblif, han havde noget af yderste Vigtighed at tale med mig om. Jeg gik til ham. Det var en smuk ung Mand, paa 26 Aar omtrent, med ædle Ansigtstræk, og megen Anstand. Han bar en gammel luvslidt Dverkiote, og Støvler med Stov og Snavs. Hans runde Hat var, skiondt det vel oprindeligt var langt kostbarere end min, dog langt daarliger og mere forslidt. Uagtet sin ringe Dragt, syntes dog den unge Mand at være af god Familie. I detmindste bar han meget fint Kinned, maaskee var det ham ogsaa foræret af en veldædig Haand. — Han førte mig ind i et Sideværelse, bad mig tusindgange undskylde, at han havde useiligt mig hid, og betroede mig ret ydmygt, han var i den bitterste Forlegenhed, skiondt ingen her paa Stedet, hvortil han var kommen i Aftes, og havde derfor villet tage sin Tilflugt til mig, som Stedets Præst. Han var, lagde han til, en Komediant, nu uden Engagement, og i Begreb med at reise til Manchester. Men nu vare hans faa Penge slupne op, saa at han ikke engang kunde betale Verten,

end sigge komme til Manchester. I sin Fortvivlelse
 henvendte han sig til mig. Med tolv Shilling var han
 hiulpen; hvis jeg vilde gjøre ham dette Forckud, skulde
 han, saasnart han havde faaet Plads ved et Theater,
 ærligt og taknemmeligt betale mig Pengene tilbage.
 Hans Navn var John Fleetman — — Han havde
 ikke havt nødigst saa udførligt at skildre mig sin Nød og
 Angst. I hans Ansigtstræk laae endnu større Kummer
 end i hans Ord. Men i mit Ansigt læste han formo-
 dentlig noget Lignende; thi da han slog Vinene op til
 mig, blev han bange og sagde: „Wil De lade mig uden
 Hielp.“ — Jeg skildrede ham nu min hele Stilling,
 sagde ham, at han ikke forlangte mindre af mig, end
 omtrent Fierdeparten af min hele Formue, at jeg end-
 ogsaa var uvis om, at beholde mit Embede. — Plud-
 seligt kold og som tilbagesunken i sig selv, sagde han:
 „De maer en Ulykkelig Deres Ulykke. Jeg fordrer
 Intet af Dem. Er der da ellers Ingen i Grefelade,
 der har, om ikke Rigdom, saa dog Medlidenhed.“ —
 Forlegen saae jeg paa Hr. Fleetman, og skammede mig
 ordentlig over, at have skildret ham min mislige Stil-
 ling, for bag den at kunne være haardhertet uden at
 rødme derover. Tilfælle tænkte jeg paa hvert enkelt
 Medlem af min Menighed, og trøstede mig ikke til at
 nævne Een. Maaske kiendte jeg forlildet til Deres
 Hierte. — Derpaa traadte jeg ham et Skridt nær-
 mere, lagde min Haand paa hans Skulder og sagde:

Herr Fleetman, det gjør mig ondt for Dem. Hav lidt
 Naalmodighed. De veed hvor fattig jeg er. Jeg vil
 hielpe Dem hvis jeg kan. Inden en Time skal De faae
 Bessed. — Jeg gik hjem. Underveis tænkte jeg: Bes-
 synderligt er det dog, hvorfor den Fremmede først hens-
 vender sig til mig, og Komoebianten til en Geistlig.
 Jeg maa have noget i min Natur, der tiltrækker den
 Ulykkelige; thi hvad der er i Nød taler til mig, der
 har saalidet at give. Sidder jeg hos Fremmede tilbords,
 kan jeg gjøre sikker Regning paa, at om nogen blandt
 Gæsterne har en Hund, vil den stedse stirre paa hver
 en Bid jeg tager, og tillidsfuld lægge sit Hoved paa et
 af mine Knæe. — Hiemme fortalte jeg Børnene, hvo
 den Fremmede var, og hvad han forlangte af mig.
 Jeg vilde høre Jennys Raad. Medlibende sagde hun:
 „Jeg veed, Fader, hvad Du tænker, derfor har ieg
 Intet at raade Dig.“ — Og hvad tænker jeg da? —
 „Du tænker: Jeg vil være mod den stakkels Komoebis-
 ant, som jeg ønsker at Gud og Dr. Snart vilde være
 mod mig.“ — Det havde jeg vel ikke tænkt, men jeg
 ønskede at have tænkt det. — Jeg talte de tolv Shilling
 op, gav Jenny dem, og bad hende bringe den Reisende
 denne Gave. Jeg kan ikke lide at høre Folks Tak,
 fordi det ydmyger mig. Utafnemmelighed gjør mig
 stolt. Ei heller vilde jeg forstypres i Udarbeidelsen af
 min Prædiken. —

Samme Dags Aften.

Komoedianten er vist et godt Menneſke. Da Jenny var kommet tilbage fra Vertshuſet, vidſte hun at for-
 tælle meget om ham, ikke mindre om Vertinden. Strax
 var denne Kone kommet efter, at hendes Giæſt havde
 en tom Pung, og Jenny kunde ikke nægte, at jeg ſendte
 ham lidt Reife penge. Da maatte Jenny høre en lang
 Straffeprædiken om Dens Letſindighed, ſom giver naar
 han ſelv Intet har, ſom underſtøtter Landſtrygere uden
 at kunne klæde ſine egne Born, o. ſ. v. — Jeg var
 juſt atter ifærd med min Prædiken, da Herr Fleetman
 traadte ind. Han vilde, ſagde han, ikke forlade Gæ-
 ſtelade uden at takke ſin Belgiorer. Jenny var juſt ved
 at bække Bord. Vi havde en Eggekage. Jeg bad den
 Reifende ſpiſe til Middag med os. Han tog derimod.
 Den Stakkel kunde vel behøve det, thi neppe var han
 bleven mæt af Frokoſten i Vertshuſet. Polly maatte
 hente M; ſaa godt havde vi ikke levet længe. — Herr
 Fleetman syntes det at behage hos os. Han havde gands-
 ke lagt ſit forrige kummerfulde Anſigt af; dog beholdt
 han det, ulykkelige Folk egne, frygtſomme Væſen. Han
 meente vi vare ret lykkelige, og det bekræftede vi ogsaa.
 Han meente fremdeles, jeg var rigere end jeg vilde ſy-
 nes. Heri tog han fejl. Udentvivl blændedes det gode
 Menneſke af vore nette, ordentlige Smaa værelſer, vore
 klare Vinduer, rene Gulv og pyntelige Dækketoi. Vor
 Giæſt var ſnart fortrolig med os Alle. Dog talte han

mindre om sin end vor Skiebne. Det stakkels Men-
neske maa have en tung Byrde paa Hjertet, jeg vil ikke
troe paa Samvittigheden. Gud trøste ham! — Da
han forlod os, gav jeg ham endnu mangt et velmeent
Raad med paa Veien. Jeg veed det, Komoeidianterne
ere letfindige Patroner. Han lovede mig helligt, at
sende mig mit Forskud tilbage, saasnart han blev ved
Skillingen. Det maa være hans Alvor, thi han saae
ærlig ud derved, og spurgte flere Gange, hvortænge
jeg med Resten af mine Penge troede at kunne bestride
de nødvendigste Huusholdningsudgifter. — I Døren
sagde han: Det er umueligt, Dem kan det ikke gaae ilde
her, i Hjertet har De Himlen, og ved Deres Side to
Guds Engle. Ved disse Ord viste han paa Polly og
Jenny.

Den 20de December.

Meget rolig randt Dagen hen, dog kan jeg ikke
sige behagelig; thi Kræmmeren Loster sendte mig sin
Regning. Den var større end vi havde ventet, end-
skiondt vi havde opskrevet Alt hvad vi havde taget hos
ham, men han havde sat Priserne saa høit. Han for-
drede Betaling, fordi han var i stor Pengetrang. Men
det hele Beløb var 18 Shilling. Jeg gik hen til Man-
den, tilbød mig at betale det Halve strax og Resten til
Paaske. Men han var ikke at bevæge, og beklagede,

Nøden kunde tvinge ham til, at gribe til de yderste Midler. Havde jeg skullet lade det komme saa vidt? Jeg gik hjem, og sendte ham den hele Sum. Men nu er ogsaa min hele Formue sammensmeltet til 11 Shilling. Gud give, Komoedianten snart vil sende mig mit Laan tilbage, jeg veed ellers ikke hvorledes det vil gaae. — Nu, og om Du ikke veed det, Du Lidets troende, saa veed Gud det dog. Hvorfor ængster sig Dit Hierte? Hvad har Du da forbrudt? Armod er jo ingen Brøde.

Den 24de Decembet.

Man kan dog være ret glad over grumme Lidet. Hvad vi har en Glæde af Jennys nye Kiole! Hør den klædet hende. Men hun vil først vise sig deri i Kirken Nytaarsdag. — Hver Aften foreregner hun mig, med hvor Lidet hun om Dagen har bestredet Huusholdningen. Vistnok maae vi i Seng Klokken syv om Aftenen, for at spare Olie i Lampen og Kul i Ovnen. Det siger ikke heller meget. Om Dagen ere Pigerne desto flittigere, og sladdre i Sengen til langt ud paa Matten. Af Roer og Grønt have vi et herligt Forraad. Jenny mener at hielpe os igiennem sex til otte Uger, uden at gjøre Gield. Det var nu vel et Kunststykke uden Lige. Og til den Tid, haabe vi Alle, vil Hr. Flectman som en ærlig Mand betale mig mit Laan tilbage. Naar jeg

til dette Haab gjør betænkelige Miner, kan Jenny ordentlig blive gandske heed. Hun taaler ikke, at jeg tænker noget Ondt om Kommedianten. — Han er nu ofte vor Samtale. Hans Komme bragte noget Nytt i vort eensformige Liv. Et halv Aar tænker jeg han vil give os Stof til Underholdning. Særdes lystig er Jennys Brede, naar den muntre Polly siger: „Men han er en Kommediant!“ Da fortæller Jenny om de berømte og rige Skuespillere i London, og vil endogsaa bevise, Flectman vil blive en af de Bedste i Verden. Han har store Anlæg, paastaar hun, megen Anstand og velvalgte Talemaader. „Ja vist,“ sagde den skielmske Polly i Dag meget vittig, „skønne Talemaader, han har jo kaldt Dig en Guds Engel.“ — „Og Dig ogsaa,“ svarte Jenny ærgerlig. — „Gandske godt, jeg gik med i Kiøbet“ tog Polly Ordet, „men jeg saae nok hvor han stirrede paa Dig, da han sagde det.“ — Jeg er dog gandske bekymret for mine Børn. Polly vover til, Jenny er atten Aar. Hvilke Udsigter har jeg til at see de stakkels Børn forsørge? Jenny er en velopdragen, sædelig, vakker Pige; men hele Grekelade kiender vor fattigdom. Derfor ere vi ringeagtede, og Jenny vil vanskeligt finde en Væstler her. Det har hun dog af sit blide Ansigt, at Enhver seer og taler venligt til hende. Har ikke Kræmmeren Løster selv, da hun bragte ham Pengene, givet hende et Pund Rosiner

og Mandler til Foræring, og den Forsikkring, han beklagebe ret at maatte tage Pengene fra mig; men han vilde nu igien creditere mig til Paaske. Saameget lovede han ikke engang mig selv. —

Dg om jeg nu faldt fra, hvem vilde da tage sig af mine fattige, forladte Børn? — Hvem? Nu, dog deres himmelske Fader. Til Lykke ere de saa vidt, at de kunne tiene. Jeg vil ikke græmme mig over det kommende Tid.

Den 26de December.

Det var to sure Dage. Aldrig har Julefesten været mig saa tung. I to Dage holdt jeg mine to Prædikener fem Gange i fire forsiellige Kirker. Veien var affhyelig, Vind og Veir frygtelig. Jeg mærker at jeg bliver gammel. Det gaaer ikke mere saa rask som tilforn. Rigtignok, mager Kost, Kaal og Roer hver Dag, — en Drik Vand til, skal ikke styrke meget.

Begge Dagene har jeg spilst til Middag hos Forpagter Hurst. Folk ude paa Landet ere dog langt gæstmildere end her i Kiøbstæden, hvor i lang Tid Ingen har tænkt paa at bede mig til sig. Al, havde jeg blot haft mine Børn hos mig! Hvilken Overflob! Sid de blot til Julen havde haft de Levninger, Forpagterens Hunde fik! Ih nu, Kage fik de dog omsider, og leve nu, mens jeg skriver dette, ret hoit dermed. Det

var godt at jeg, da Forpagteren og hans Kone vilde
 nøde mig til at spise endnu mere, havde Mod til at
 sige til dem: hvis De tillode det, vilde jeg saa hierte-
 ligt gierne medbringe mine Døttre den lille Skive Kage,
 man lagde paa min Tallerken. De inderlig gode Folk
 pakkede mig en heel Kasse fuld, og lode mig, da Reg-
 nen styrte ned, køre i deres Vogn til Grekelade. —
 Paa Spise og Drikke kommer det vistnok i Grundens
 lidet an, naar man kun til Nødtørst kan stille sin Hun-
 ger og Tørst. Dog lader det sig ikke nægte, at det er
 ret behageligt at leve lidt vel. Man tænker klarere,
 man føler varmere. Kandsflammen maa have Die i
 sin Lampe. —

Den 27de December.

Der har vi nu oplevet en overbøttes Glæde! Men
 man maa ogsaa kunne styre sig. Pigerne maa lære det
 og slittigt øve sig deri. Derfor henlægger jeg uaabnet
 Vengepakken, den fortræffelige Herr Fleetman sender
 mig. Jeg aabner den ikke før efter Naden. Mine
 Døttre ere Evadøttre; de bøde hartad af Nysgierrighed
 efter at vide hvad Hr. Fleetman skriver. Nu læse de
 Udskrivten, og Pakken løber i eet Minut tregange fra
 den Enes Haand i den Andens. — I Grundens er jeg
 mere besyrtet end glad. Jeg har ikke laant Hr. Fleet-

man mere end tolv Shilling, og han sender mig fem Pund Sterling tilbage. Gud være lovet! Han maa have faaet en god Plads.

Hvor dog Sorg og Glæde afveksle! — Jeg var i Morges gaaet til vor Alderman Hr. Fieldson, fordi man igaar som Visshed havde fortalt mig, at Vognmand Brook i Wotton Bassett for Childs Skyld havde aflivet sig. For elleve, tolv Aar siden havde jeg, fordi han langt ude var beslægtet med min salig Kone, ved et Kiøb han gjorde, maattet sige god for ham for hundrede Pund. Manden har i de sidste Aar havt mange Uheld, og slaaet sig til Drik. Men Hr. Fieldson beroligede mig meget. Han havde vel hørt det flomme Nygte, men Intet paa Embedsvegne. Trøstlig gik jeg da hjem igien, og bad undervejs, Gud vilde fremdeles være mig naadig. — Da sprang Polly mig imøde langt ude paa Gaden, og sagde gandske aandeløs: „Et Brev fra Hr. Fleetman med fem Pund Sterling, men Pakken har ogsaa kostet syv Pence.“ Jeg overrakte mig Pakken med glødende Kinder, før jeg kunde faae Hat og Stok lagt fra mig. Børnene vare halvfiante af idel Salighed. Da fik jeg deres Knive og Saxe tilbage og sagde: „Seer I nu vel, Børn, at det er langt tungere, roligen at bære en stor Glæde end et stort Uheld? Ofte har jeg beundret Eders glade Sind, naar vi i den yderste Nød ikke vidste, hvoraf vi skulde leve næste Dag. Nu taber I strax Jer Fatning ved Lyk-

kens første Smil. Til Straf aabner jeg hverken Pakke eller Brev før vi har spist." — Jenny vilde vel paa-
 staae, hun glædede sig ikke saameget over de mange
 Penge, skiondt vi vel trængte haardt dertil, som over
 Hr. Fleetmans overmaade Taknemmelighed, over hans
 Velighed; hun ønskede blot at vide, hvad han skrev,
 hvorledes det var gaaet ham. Men jeg vedblev min
 Dom; den lille Nysgierrighed skal lære at øve sig i Taal-
 mobighed.

Samme Dags Aften.

Bløden har forvandlet sig til Sorg. Brevet med
 Pengene var ikke fra Hr. Fleetman, men fra Hr. Dr.
 Snart. Som Svar paa mit Brev, opsigter han mig
 Tienesten til Paaske, hvormed vor Regning for stæbse
 er afgjort. Han melde, jeg kan til den Tid see mig
 om efter noget Bedre, og han har derfor ikke allene
 forudbetalt mig et Fierdingaars Løn til foresaldende Re-
 ser, men ogsaa bedet den nye Vicar, hvis jeg ikke
 havde noget derimod, besørge mine kirkelige Forretnin-
 ger. Utsaa var dog Rygtet ikke uden Grund, og saa
 er det vel ogsaa sandt man siger, at min Estermand er
 bleven ansat saa hastig, fordi han har ægtet en Slægt-
 ning af Dr. Snart, der er frugtsommelig, man veed
 ikke ved hvem. Saaledes mister jeg da Kald og Brod
 for en Piges Letfindigheds Skyld, og bliver med mine

stakkels Børn ublastet paa Gaben, fordi en Mand har kunnet fiske mit Embede med sin Skiendsel.

Jenny og Polly bleve dødsblege, da de hørte Doc-toren tale istedetfor Hr. Fleetman, og i Vakkens, istedet for den rige Erkiendtlighedsgave, fandt den sidste bittere Naadelen for min mangeaarige Embedsiver. Hukkende kastede sig Polly paa en Stol, og Jenny gik ud. Min Haand rystede, hiori jeg holdt Brevet og den formelige Uffeb. Men jeg gik ind i mit Kammer, lukkede mig inde der, faldt paa mine Knæe og bad, medens Polly græb høit. Vederqvæget og beroliget stod jeg op fra Bønnen og tog Bibelen. Og de første Ord der faldt mig i Minens vare: Frygt ikke, thi jeg har frelst dig; ved Navn har jeg kaldt dig, du er min. Esaias, Cap. 41, V. 1. Da svandt al Frygt af mit Hierte; jeg saae op og sagde: Ja Herre, jeg er Din! — Da jeg ikke mere hørte Polly græde, gik jeg tilbage i Stuen. Men da jeg saae, at hun laae paa Knæe og bad, støttende sine folsdede Hænder paa en Stol, trak jeg mig tilbage i Kammeret, og lukkede Døren sagte efter mig, for ei at forstyrre den gode Siæl. — Kort efter hørte jeg Jenny komme. Nu vovede jeg mig ind. Begge sadde de ved Vinduet. Jenny saae saa forgræbt ud. Skiælvende saae Begge op til mig. Jeg troer de vare bange, de skulde læse Fortvivlelsen i mit Ansyn. Men da de saae, at jeg kom gandske kiæl og trøstig, og smilende taltale dem, bleve Begge vel tilmode. Jeg tog Bre-

bet og Pengens — fløitebe en lystig Vise, og lagde begge Dele i min Pult. Hele Dagen talte de ikke et Ord om det Forefaldne. Jeg ikke heller. Hos dem var det skaansom Omhed, hos mig Frygt for, at vise mig svag for mine Børn.

Den 28de December.

Det er godt, at man lader den første Storm rase forbi, uden alt for noie at betragte dens Udelæggelser. Vi have Alle sovet meget roligt i Nat. Nu tale vi om Doctor Snarts Brev og om min Brødløshed, som om en gammel Historie. Vi lægge allehaande Planer for Fremtiden. Det Bittreste i disse Planer er, at vi Tre for det første nødvendigen maae stilles ad. Jenny og Polly maae søge, at komme i Tjeneste hos skikkelige Folk, medens jeg begiver mig paa Reisen, for etsteds at finde Plads og Brød for mig og mine Børn. — Polly har igien antaget sin forrige lystige Charakter. Hun kommer igien frem med sin Drøm om Bispehuen, og moter os dermed. Næsten alt for overtroiss gjør hun Regning paa Skæbnens Nytaarsgave. Vel har jeg ogsaa tænkt paa Drømmen nu og da, men jeg troer ikke derpaa. — Saa snart den nye Vicar kommer, overleverer jeg ham Kirkebøgerne og begiver mig paa Veien, for at søge min Smule Brød et andet Sted. Imidlertid skriver jeg idag til et Par gamle Bekjendte i Calis.

bury og Warmünster: jeg vil bede dem, at skaffe mine Døttre Tjeneste som Sney pige eller Stuepige. Her skulle de ikke blive. Folk ere her saa haarde og stolte. Man taler nu ikke om andet end om den nye Vicar. Nogle beklage, at jeg maa bort. Jeg veed ikke, hvem der mener det oprigtigt.

Den 29de December.

Idag har jeg skrevet til Biskoppen i Salisbury, og med levende Farver skildret ham min sørgelige, hjælpeløse Stilling, mine Børns Nød, og min mangeaarige tro Tjeneste i Herrens Wiingaard. Han skal være en from, menneskekærlig Mand. Gud styr hans Hjerte! Blandt de trehundrede og fire Kirkesogne i Wiltshire findes der vel ogsaa et lidet Kald for mig! Jeg forlanger jo ikke meget.

Den 30te December.

Bispehuen, Polly drømte om, maa snart komme, ellers maa jeg vandre i Arrest. Nu seer jeg vel, der er ikke andet for. Jeg er halvafsmægtig, og anstrænger mig forgæves, for at gienvinde mit gamle Helttemod. Selv til inderlig Bøn har jeg ikke Styrke nok. Skrakken er for stor. — Ja, jeg maa i Arrest! Ret ofte vil jeg sige mig det, at jeg kan vænne mig til min Ud-

figt. — Den Albarmhierlige være mine arme Børn en
 miskundelig Fader! Jeg vil, jeg formaaer ikke at sige
 dem det. — Maaskee kan endnu en brat Død redde mig
 fra Skændselen. Jeg føler mig sønderknust. Der er
 Feberkulde i mine Lemmer. Min rystende Haand kan
 ikke holde Pennen mere.

Nogle Timer efter.

Nu er jeg roligere. Jeg vilde kaste mig i Guds
 Arme og bede. Men jeg var saa beklemt. Jeg lagde
 mig paa Sengen. Jeg troer, jeg har sovet; maaskee
 har jeg ogsaa ligget i Afsmagt. Det er tre Timer siden.
 Mine Børn have bedækket mine Fodder med Puder.
 Jeg er saa mat, men mit Hierte er lettere. Alt, hvad
 der er foresaldet, foresvæver mig som en Drom. —
 Altsaa har Brook dog hængt sig. Herr Fieldson lod
 mig kalde, og meldte mig det paa Embedsvegne. Han
 har efterladt en uhyre Gield. Han bad mig tænke paa,
 at tilfredsstille Klædehandler Withiel i Trowbridge med
 de hundrede Pund. — Herr Fieldson beklagede mig vel
 med Tæie. Store Gud! Hundrede Pund Sterling!
 Hvorledes skal jeg opdrive dem? Læger man hele min
 Eiendom fra mig, beløber den vel neppe hundrede Shil-
 ling. Jeg er jo nu en Tigger. Alt, var jeg dog en
 fri Tigger! — Nu maa jeg vandre i Arrest, hvis Herre

Withiel ikke er høimodig. Paa Betaling er ikke at tænke. — —

Samme Dags Aften.

Jeg blues ved min Svaghed. Falde i Ufmagt! Fortvible! Sy! Og dog troe paa et Forsyn! Dog være en Guds Præst! Sy! — Dog, nu har jeg gjort alting godt igien. Brevet til Hr. Withiel har jeg givet med Posten. Urlig har jeg meldt ham min Uformuenhed til at opfylde min Forpligtelse, og at det staaer ham frit for, at lade mig føre i Gieldsarrest. Har Manden menneskelig Følelse, vil han være medlidende; hvis ikke, lader jeg mig slæbe hvorhen han vil. — Da jeg kom hjem fra Posthuset, satte jeg mine Børns Mod paa Prove. Jeg vilde forberede dem paa det Værste. Al, Pigerne tænkte mandigere end Manden, og christelig-større, end Præsten. — Jeg fortalte dem om Brooks Død, om Cautionen og dens mulige Følger. — Alvorlige og ængstelige hørte Begge paa mig. — „F Arrest?“ sagde Jenny, og Taarerne brast frem af hendes Dine: „Al, Du stakkels gode Fader!“ blev hun ved, og kastede sig hukkende i mine Arme: „Intet har Du forbrudt, og maa lide saameget. Men jeg gaaer til Trowbridge: jeg kaster mig for Withiels Fodder; jeg staaer ikke op, før han frigiver Dig.“ — „Nei,“ raabte Polly, heftigt grædende, „gør ikke det, Kiob-

mænd ere Kiøbmænd. De eftergive Faber Intet for Dine Taarers Skyld. Jeg gaaer til Klædehandleren og tinger mig i Tieneste hos ham paa Vand og Brød som hans Livegne, indtil jeg ved mit Arbeide har dækket Faders Gield." — Under saadanne Planer bleve vi efterhaands roligere. Men endelig saae de dog det Daarlige i deres Forhaabninger. Tilfaldt sagde Senny: „Hvortil dog alle disse frugtesløse Planer? lad os vente Herr Withiels Svar. Vil han være grusom, saa lad ham være det. Gud er jo ogsaa i Arresten. Fader, gaae Du i Arrest. Maaskee har Du det bedre der, end hos os i al den Jammer. Gaae kun, Du gaaer jo uden Brøde. Skamme Dig behøver Du saamæn ikke. Men vi ville see, vi kunne komme ud at tiene, og med vor Løn skal vi skaffe Dig alle mulige Bequemmeligheder. Gaaer det vidt, vil jeg ikke skamme mig ved at tigge for Dig. At tigge for en Fader, er noget Helligt og Skiont. Fra Tid til anden komme vi og besøge Dig. Du skal have det ret godt. Vi ville ikke være hange meer." — „Senny, Du har Ret," sagde Polly: „Hvem der er hange, troer ikke paa vor Herre. Jeg er ikke hange. Jeg vil være ret glad, saa glad, som jeg kan være det, adskilt fra Fader og fra Dig."

Alt dette opløstede mit Hjerte. Fleetman havde Ret, da han sagde, jeg havde to Guds Engle ved min Side.

Aaret er tilende. Jeg takker Himlen, det var, naar jeg undtager enkelte Storme, et herligt glæderigt Aar! Vel havde vi ofte kun Lidet at spise — men vi bleve dog mætte. Vel knyttede sig ofte bittere Sorger til min ringe Lon, men selve Sorgerne bragte deres Glæder. Vistnok har jeg neppe Formue nok til, at friste mit og mine Børns Liv et halvt Aar tilende, men hvormange Mennesker have ikke langt mindre! Rigstignok har jeg tabt mit Embede; — er paa mine gamle Dage uden Kald og Brød; — det er muligt, at jeg næste Aar maa boe i Giebsfængslet, adskilt fra mine Børn. Men Jenny har Ret, Gud er ogsaa der! — For en reen Samvittighed er der i selve Høvede intet Høvede, og for slette Siæle er der i selve Himlen ingen Himmel. Jeg er meget lykkelig. — Hvo der kan undvære, er riig. En god Samvittighed gaaer over Verdens Ære. Først naar man med Ligegyldighed kan betragte, hvad Verden kalder Skam og Ære, er man ret ærværdig. Hvo der kan foragte Verden, hans er Himlen. Jeg forstaaer Christi Evangelium hver Dag bedre, siden jeg læser det i Skæbnens Bog. — Med disse Betragtninger siger jeg Aaret Farvel.

Det er mig meget kjær, at jeg vedbliver Fortsættelsen af denne Dagbog. Hvert Menneske skulde holde en saadan. Man lærer mere af sig selv, end af de bedste Bøger. Mennesket ligner sig aldrig selv.

Hvo der siger, han kender sig selv, har kun Ret i det Dieblig, han siger det. Saa vide, hvad de vare igaar; Færte endnu, hvad de imorgen vilde vorde. — Dgsaa det er Dagbogen god for, at man vinder fastere Tillid til Gud og Forsynet. Den hele Verdenshistorie lærer os det ikke saa levende, som Skildringen af et eneste Menneskes Meninger, Domme og Følelser i tolv Maaneder. — Dgsaa i dette Aar har jeg fundet Sandheden bekræftet af den Erfaringsætning: een Ulykke kommer sielden allene; — men naar Nøden er høiest, smile de klare Timer paany. Derfor er jeg, med Undtagelse af de første Mystelser, virkelig meest tilfreds, naar det gaaer allergaest; thi jeg glæder mig da allerede til det Bedre, der kommer efter, og leer over, at Intet kan ansøgte mig. Derimod er jeg, naar Alt gaaer efter Ønske, frygtsom og ængstlig, thi jeg troer ikke Freden. — Ved alle Ulykker har jeg vænnet mig til, strax at tænke: Hvad er det Værste, deraf kan flyde for mig? Da gjør jeg mig uden Videre beredt paa det Yderste, og det kommer sielden. — Dgsaa det finder jeg godt. Jeg leger vel undertiden med Forhaabninger, men aldrig lader jeg dem lege med mig. Vee den, der er en Vold for Haabet!

Nytaarsmorgen 1765.

En underlig og sørgelig Begivenhed begynder Aaret med. Jeg vil nedskrive, hvorledes Alting er tilgaaet.

Som jeg gandske tidligt ligger i min Seng, og i Tankerne gientager min Prædiken, hører jeg det bankte paa Gadedøren. Polly var allerede i Ridkflenet. Hun sprang i en Hast ud til Døren; saa tidlige Besøg ere vi ikke vant til. Det dømrrede først. En Mandsperson traadte ind af den aabnede Dør med en stor Kuffet under Armen. Han gav Polly den med de Ord: „Herr — Navnet forstod Polly ikke — sender Herr Vicaren denne Kuffet; og beder ham passe vel paa hvad der er i den.“ Glad bestyrtet tog Polly mod Kufften. Dverbringeren gik. Sagte bankede Polly paa min Kammerdør, for at høre om jeg var vaagen. Paa mit Kom ind aabnede hun Døren, ønskede mig en god Morgen og et glædeligt Nytaar, og lagde seende til: „Seer Du, lille Fader, at Polly kan have prophetiske Drømme? Her har Du Bispehuen!“ — Nu fortalte hun hvorledes man havde givet hende denne Nytaarsgave til mig. Jeg ønskede, hun havde spurgt noiere om den ubekjendte Belgiers Navn. — Medens hun gik ud, at tænde Lampen, og kalde paa Jenny, klæbte jeg mig paa. Jeg nægter ikke, jeg var meget nysgierrig. Thi hidtil havde Nytaarsgaverne for Vicaren i Crekeslade været ligesaa ubetydelige som fieldne. Jeg formo-

bede, min Belynder, Forpagteren, vilde overraske mig med en Kæffe fuld af Kager. — Da jeg treen ind i Stuen, stode Polly og Jenny allerede foran Bordet ved Koffen, der var velforseglet, adresseret til mig, og temmelig stor. Jeg løstede paa den; den var tung. I Kaaget var der boret et Par smaae Huller. — Meget forsigtig aabnede jeg den med Jenny's Hielp, tog et fiint hvidt Klæde af, og see der! — nei, vor Forundring lader sig ikke beskrive. Vi raabte Alle som med een Mund: min Gud!

Der laae et lille, sex-otte Ugers Barn, sødtslumrende, indsvøbt i det fineste Linn med rosenfarvede Silkebaand. Stumme betragtede vi det nogle Minuter. Endelig brast Polly i Latter, og raabte: Hvad skal vi fange an med det? Det er ingen Bispehue! — Med Fingerenden berørte Jenny Barnets Kind, og sagde medlidende: Du stakkels Skabning, har Du ingen Moder, eller tør Du ingen Moder have? Store Gud! et saa elskeligt, hielpeløst Væsen forstødt! — Og see, Fader, see, Polly, hvor trygt det sover, som om det følte, det laae i Guds Haand. Sov kun, stakkels Forstødt! Vi forstøde Dig ikke. Man har baaret Dig til det rette Sted. Jeg vil være Din Moder. — Medens Jenny saaledes talte, trillede et Par store Taarer fra hendes Øine. Jeg tog den fromme blødhiertede Pige i mine Arme, og sagde: „Vær Moder! Skiebne's Stebbørn komme til Stebbørnene. Gud

prøver vor Tro, — nei, han prøver den ikke, han kender den alt. Derfor maatte den stakkels Lille blive baaren til os. Vel vide vi ikke selv, hvorledes vi i de næste Dage skulle friste Livet; men Han veed det, som gjorde mig til denne Faderløses Fader."

Saaledes bestemte vi os rask. Barnet vedblev at sove sødt. Imidlertid udtømte vi os i Gisninger om det Forældre, som vi ubentvivt maatte kende, da Brevet var adresseret til mig. Medens jeg nu igiennemløb min Prædiken „om det evige Forsyns Magt“ raadfløge mine Døttre om, hvorledes de bedst skulde pleie den Lille. Polly hoppede af Glæde, Jenny var meget bevæget. Det bares mig fore, som om jeg med det nye Aar traadte ind i en Verden fuld af Underværker, og — det var nu Døvtro eller ei — som om Barnet vilde vorde mig en Skytsaand i Nøden. Jeg kan ikke udfige, hvor let jeg aandede, hvor stille salige mine Følelser vare.

Samme Dags Aften.

Meget træt og mødig kom jeg tilbage fra mit hellige Dagværk. Jeg maatte gaae tilfods den hele næsten ufremkommelige Vej i den haarde Kulde. Men derfor vederqvægede mig ogsaa ved Hjemkomsten mangen glad Efterretning, mine Dattres Glæde, den varme, muntre lille Stue. Bordet stod dækket for mig

og paa det en Flaske Viin til Styrkning. Den var en Nytaarsgave fra fremmed, veldædig Haand. — Særdeles frydede mig Synet af det muntre Barn i Jenny's Arm. Polly viiste mig den Mængde fine og kostbare Børnetsoi, der havde været i Uflen; derpaa en forseglet Pengerulle, med Udskrift til mig: man havde fundet den ved Barnets Fodder. — Begierlig efter, at erfare Noget om min lille, ubekjendte Huusfelles Herkomst, aabnede jeg Kullen, der indeholdt tyve Guineer og et Brev, der løb som følger:

„Trygt stolende paa Deres Velærværdigheds Fromhed og Menneffelighed betroe ulykkelige Forældre Dem deres dyrebare Barn. Forlad det ikke! Vi skulle engang, naar vi tør give os tilkiende, være taknemmelige. — Drengen hedder Alfred. Han er allerede døbt. Kostpengene for det første Fierdingaar ligge hos. Punktligt skal De hver tredie Maaned erholde en lige Sum. Antag Dem Barnet. Vi anbefale det Deres ædle Jenny's Omhed.“

Polly sprang høit i Veiret af Glæde og raabte: „Der har vi Bispehuen!“ Gode Gud! hvor rige blive vi paa eengang! Far nu hen, mit fattige Kald! — Dog egentlig skulde jeg ikke være saa glad. Nei, Brevet havde dog vel ogsaa kurnet omtale den gode Polly.

Vel tigange læste vi Brevet. Vi troede neppe vore egne Dine ved Synet af de mange Penge. Hvilken Nytaarsgave! Fri var jeg med eet for de tungeste Fremtidsforger. Men paa hvilken sølsom Maade! For-giæved giennemtænkte jeg hele min Bekjendterrække, om jeg maaskee kunde finde Nogen, Stand og Fødsel kunde tvinge til, at dølge sit Barns Tilværelse. Jeg grubler endnu derpaa. Jeg veed heller Ingen, der saaledes var i Stand til, at lønne en kristelig Nær-lighedstjeneste. Og dog maa Barnets fornemme For-ældre nøie kiende mig og Mine. Usportlige ere Forsy-nets Veie.

Den 2den Januar.

Lykken overøser mig med sine Gaver. I morges fik jeg med Posten nok en Pakke med Penge. Herr Fleetman skriver mig til og sender mig tolv Pund Ster-ling. Det er formeget. For hver Shilling giver han et Pund igien. Det maa have gaaet ham overordent- lig godt. Det melder han ogsaa. Jeg kan desværre ikke takke ham, da han har glemt at skrive, hvor han er. Himlen forbyde, at jeg skulde blive overmodig af al min Rigdom. Nu haaber jeg efterhaanden ærligt at kunne afbetale Herr Withiel Brooks Gæld. —

Da jeg fortalte mine Døttre, jeg havde faaet Brev fra Herr Fleetman, blev der en Glæde uden En-

de. Jenny rødmede, og Polly sprang leende hen til hende, og holdt hende begge Hænder for Ansigtet. Da lod Jenny, som hun ret blev vred paa den barnagtige Pige. — Jeg forelæste Fleetmans Brev. Jeg kunde det neppe, thi den unge Mand er en Sværmer. Han smigter mig. Alting hos ham er overspændt. Saaledes ogsaa hvad han skriver om den gode Jenny. Det gjorde mig ondt for den arme, beskedne Pige, da jeg læste det. Jeg tørde ikke see paa hende derved. Imidlertid er Stedet, som angaaer hende, mærkværdigt. Det lyder saaledes:

„Da jeg, ædle Mand, forlod Deres Huus, blev jeg tilmode, som om jeg igien traadte ud af mit Fædrehiem i det søde Liv. Jeg glemmer Dem aldrig, glemmer aldrig, hvor lykkelig jeg var hos Dem. Endnu seer jeg Dem stedse for mig, i Deres rige Armod, i Deres christelige Ydmyghed, i Deres patriarchalske Sielshoihed. Og den søde, smigrende Polly; og dens — ak, for Deres Jenny gives der jo intet Biord! — Hvilket Biord giver man de Hellige, under hvis Berættelse alt Jordisf forklares? — Ewig vil jeg mindes det Dieblif, da hun gav mig de tolv Shilling. — Andres ikke, jeg har dem endnu. Jeg bytter dem ikke bort mod tusind Guineer. Naastue skal jeg snart mundtlig forklare Dem Alt. Jeg har aldrig i mit Liv været

ret lykkeligere eller ulykkeligere end nu. Hils Deres elskværdige Døttre, hvis de mindes mig endnu."

Utsaa troer han, at komme til Crekelade endnu engang. Det skulde være mig kjær! Jeg kunde da bevidne ham min Taknemlighed. Maaſkee har det unge Menneſke givet mig ſit Alt, fordi jeg dengang laante ham Fierdeparten af Mit. Det ſkulde gjøre mig ondt. Han synes rigtignok at have et let Sind, men ærlig er han viſt. —

Den lille Ulfred er ret vel tilpas hos os. Barnet har allerede tilsmilet Polly, da Jenny, ſom en ung Moder, bar det paa Armen. Pigerne komme bedre afsted med den lille Verdensborger, end jeg kunde formodet. Men det er ogsaa en velſignet Slut. Vi have kjøbt en net Bugge til den Lille, og anſkaffet alleſhaande Smaaſornodenheder i Overflodighed. Buggen ſtaaer ved Jenny's Seng. Dag og Nat vanger hun ſom en Skytsaand over ſin spæde Pleieſen.

Den 3die Januar.

I dag ſteg Herr Vicar Bleching med ſin unge Kone af i Vertshuſet, og lod mig kalde. Jeg gik ſtrar til ham. Det er en behagelig og meget høſtig Mand. Han ſagde mig, han var min Eſtermand i Embedet; han onſkede, hvis jeg ikke havde Noget derimod, ſtrar at tiltræde det; jeg kunde imidlertid blive i Præſtebolis

gen til Paaske; han vilde hoo hos Herr Alderman Fieldson for det første. — Jeg svarte: da han ønskede det, vilde jeg strax fratræde Embedet, kun bad jeg om, at maatte holde en Affkedsprædiken i de Kirker, hvori jeg saalænge havde forkyndt Herrens Ord. — Derpaa lovede han, at komme til mig om Estermiddagen, for at tage Præsteboligen i Diesyn. Birkelig kom han ogsaa med sin Kone og Herr Fieldson. Den unge Vicarinde er høifruktommelig. Hun synes at være noget stolt og af fornem Herkomst; thi der var hende ingen Ting tilpas i hele Huset, og mine Døttre værdigede hun neppe et Blik. Da hun saae den lille Alfred i Buggen, vendte hun sig til Jenny og sagde: „Er De allerede gift?“ — Den gode Jenny blev blodrød, og rystede benægtende paa Hovedet, idet hun sagte fremstammede nogle Ord. Jeg maatte hielpe den arme Pige ud af hendes Forlegenhed. Med megen Nysgierrighed horte Vicarinden paa min Fortælling, fortraf Munden, og vendte mig Ryggen. Jeg fandt det meget uansændigt, men sagde Intet. Da jeg bød mine Fremmede blive paa en Koppe Thee, betakkede man sig. Vi vare ret glade ved, at blive dem quit.

Den 6te Januar.

Herr Withiel er, efter hans Brev at dømme, en fortræffelig Mand. Han beklager mig, og trøster mig

med den Erklæring, at jeg ikke skal ængste mig for Betalingens Skyld, om jeg end ikke i de første ti Aar skulde være istand til, at ubrede den. Han synes at være bekendt med mine huuslige Forhold, thi han hentyder skaansomt derpaa. Han anseer mig for en ærlig Mand, det glæder mig meest. Ei heller skal han finde sig bedragen. Saasnart jeg kan, vil jeg nu selv reise til Trowbridge, og bringe ham Fleetmans tolv Pund Sterling til Afdrag paa min uhyre Gæld.

Skiondt Jenny forsikker, hun sover godt om Natten, den lille Alfred holder sig meget rolig, og vaagner regelmæssigen kun een Gang, er jeg dog gandske angst for Nigen. Hun er langt fra saa munter som før, skiondt hun synes at være langt lykkeligere, end da vi hver Dag havde at kæmpe med Næringsforger. Til at hvile lidt om Dagen er hun slet ikke at bevæge. Hun paastaer desuden, hun befinder sig ret vel. —

Jeg havde ikke troet, hun var saa forsængelig. Fleetmans Lovtaler have uidentviol ikke mishaget hende, thi hun har affordret mig hans Brev, for at læse det endnu engang. Hun har endnu ikke givet mig det tilbage, men beholder det i sin Arbeidskurv. For mig giærne!

Den 8de Januar.

Min Afskedsprædiken ledsagedes af Menighedens Daarer. Nu først seer jeg, at jeg dog var dem kjær.

Fra alle Sider har man sagt mig meget Forbindtligt, og overøst mig med Foræringer. Aldrig har jeg havt saa mange Levnetsmidler og Kæfkerbidstener af alle Slags, og saa megen Viin i Huset, som nu. Havde jeg før havt blot Hundredebelen deraf paa mangen Nødsdag, vilde jeg have holdt mig for usigelig lykkelig. Nu svømme vi virkelig i Doverslod. Men en god Deel deraf er ogsaa allerede udvandt igjen. Jeg kender mange fattige Familier her i Crekeløbe, og Jenny kender endnu flere. De stakkels Folk glæde sig nu med os.

Dybt solte jeg mit Inderste angrebet af hiin Prædiken. Under Taarer havde jeg skrevet den. Det gjaldt jo Skilsmisfen fra min hele hidtidige Verden, fra mit Kald, fra min Bestemmelse. Udstødt er jeg af Viin-gaarden, hvori jeg Dag og Nat har sørget og vaaget, lært, formanet, trøstet, bedet. Jeg veeg ikke fra Nogens Sygeleie; jeg styrkede Døende i den sidste Kamp med det hellige Haab; jeg opsøgte Syndere; jeg lod ikke de Fattige ene; jeg kaldte de Fortabte tilbage paa Livets Bii. Al, alle disse Siæle, der ligesom vare knyttede til min Siæl, ere løsreyne fra mig — hvi skulde ikke mit Hierte bløde! — Men Guds Villie skee!

Gierne vilde jeg nu tilbyde Herr Dr. Snart, at bestyre Vicariatet uden mindste Løn, hvis ikke min Efterfølger allerede havde overtaget Embedet! Fra Barnsbeen af har jeg været vant til Fattigdom, og Sorgerne have forfulgt mig indtil denne Dag. Jeg og alle Mine

Kunne leve overflødig af Alfreds Kospenge. Vi kunne samle og lægge hen for de kommende Aar, og lade os nøie med vor forrige fattige Koft, kun at den Lille bliver pleiet vel. Jeg vilde jo ikke mere sukke over Wind og Veir og Winterkulde, naar jeg blot kunde bringe mine dyrebare Menigheder Guds Ord. — Etsee nu, som Himlen vil! Jeg vil ikke knurre. Taaren, som falder paa dette Blad, er ingen Utilfredsheds Taare. Jeg beder ikke om Rigdom og gode Dage, og har aldrig bedet derom. Men, Herre, Herre! Udstød ikke for stedse Din Tiener af Din Biingaard! Led mig igien berind, og lad mig vinde Siæle under Din Velsignelse!

Den 13de Januar.

Min Reise til Trowbridge har havt et over al Forventning heldigt Udfald. Træt og mødig kom jeg langt ud paa Natten til den lille ventlige Bye, og sov i Bertshuset til høit op paa Dagen. Efterat jeg havde flædt mig pynteligt paa — siden min Bryllupsdag havde jeg ikke været saa pæn, den gode Jenny havde forget datterligt for sin Fader, — gik jeg til Hr. Withiel; han boer i et stort, prægtigt Huus.

I Begyndelsen modtog han mig noget koldt; men da jeg sagde mit Navn, forte han mig ind i sin Arbeidsstue. Her takkede jeg ham nu for hans store Godhed og Eftergivenhed; fortalte, hvorledes det var til-

gaaet med Cautionen, og hvor maadeligt det hidtil var gaaet mig. Derpaa vilde jeg lægge mine tolv Pund Sterling paa Bordet for ham. — Længe saae Herr Withiel smilende og med et Slags Rørelse paa mig, rakte mig derpaa sin Haand, rystede min og sagde: „Jeg kiender Dem allerede. Nøie har jeg erkyndiget mig om Dem. De er en brav og ærlig Mand. Tag Deres tolv Pund Sterling til Dem igien. Jeg kan ikke bringe det over mit Hjerte, at berøve Dem Deres Nytaarsoffer. Heller vil jeg lægge en lille Gave til, som De vel er saa god at modtage til en Erindring om mig.“

Han stod op, gik ind i et Sideværelse, kom tilbage med et Skrift, aabnede det og sagde: „De kiender dette Dokument? Deres Underskrift? Jeg giver Dem og Deres Børn det.“ — Han rev Papiret midt over, og lagde det i min Haand. — Jeg kunde ingen Ord finde, saa bestyrtet var jeg. Mine Dine bleve vaade. Han saae nok, at jeg gierne vilde takke ham og ikke kunde. Han sagde: „Stille, stille! Havde den ulykkelige Brook henvendt sig lige til mig, havde jeg gierne eftergivet ham Gielden.“

Jeg kiender ingen høimodigere Mand, end Herr Withiel. Han var altfor artig. Jeg maatte fortælle ham meget om min huuslige Forfatning. Derpaa foreskillede han mig for sin Gemalinde og sin Herr Son. Han lod min lille Dølt, hvori jeg havde de gamle Klæ-

der, hente fra Vertshuset, og beholdt mig i sit Huus. Beværtningen var fyrstelig. Bærelset, hvori jeg sov om Natten, Tepperne, Sengeklæberne — Altting var saa kosteligt og pragtfuldt, at jeg næsten var bange for at gjøre Brug deraf.

Næste Dag lod Herr Withiel mig kjøre tilbage til Crekelade i sin skionne Bogn. Med dybtbevæget Hjerte skiltes jeg fra min Belgiorer. Mine Børn græd med mig af Glæde, da jeg viste dem det sønderrevne Dokument: „See, dette lette Papir var endnu min tungeste Byrde, og det er høimodigen tilintetgjort. Beder for vor Belgiorers Liv og Lykke.“

Den 16de Januar.

Igaar oplevede jeg den mærkeligste Tildragelse i mit Liv. — Som vi om Formiddagen sidde sammen i Stuen, — jeg vuggede den lille Alfred, Polly læste os fore af en Bog, Jenny sad ved Vinduet og syede — sprang Jenny pludselig op fra Stolen og sank dødsbleg tilbage. Alle vare vi meget bestyrkede, og spurgte, hvad hun feilede. Hun svarede med et tvunget Smil: „Han kommer!“ — I det samme gik Døren op, og i smukke Rejseklæder traadte Herr Fleetman ind. Vi hilste ham Alle ret hjerteligt, og glædede os over at see ham saa uventet snart. Han omfavnede mig, kyskede Polly, og takkede for Jenny, der endnu ikke havde fattet sig.

Hendes Blegghed undgik ham ikke. Han spurgte meget bekymret, hvorledes hun befandt sig. Polly forklarede ham Alt. Da kyskede han Jenny's Haand, som om han vilde bede hende undskylde den Skræk, han havde voldet hende. Den havde forresten ikke stort at sige, thi den stakkels Pige blomstrede snart igien som en nys udsprungne Rose. — Jeg befalede, at bringe Wiin og Kage, for at beværte min Gæst og dyrebare Belgiorer bedre end første Gang. Men han frabad sig det; han havde Selskab hos sig i Vertshuset. Dog, da Jenny bad, satte han sig ned, at dele Wiin med os. — Jeg troede, han var her med et Selskab Comoedianter, og spurgte, om de agtede at spille her i Crekelade, Stedet var saa usfelt. Han slog en hoi Latter op og sagde: „En Comoedie spille vi rigtignok, men gaudske gratis!“ — Polly var ude af sig selv af Glæde; thi hun havde længe ønsket at see et Skuespil. Hun sagde det ogsaa strax til Jenny, der bragte Wiin og Kage. Polly spurgte: „Har De mange Comoediantere med Dem, Herr Fleetman?“ — Han svarte: „En Herre og et Fruentimmer, men fortræffelige Spillere!“

Jenny var usædvanlig alvorlig. Hun fæstede sit mørke og tunge Blik paa Fleetman, og spurgte ham: „De — De spiller ogsaa?“ — Hun sagde dette med den hende egne svage og dog Marv og Been giennemhævende Stemme, som jeg kun horte selben, men i vort Livs alvorligste Timer, naar det gjalde vort Bee

og Bel. Mærk betragtede Fleetman hende, syntes at kæmpe med sig selv, traadte hende endelig et Skridt nærmere, og svarte: „Ved Gud, Miss, det kan De allene afgjøre!“

Jenny slog Dinene ned. Han blev ved at tale; hun svarte. Jeg veed ikke, hvad de Menneſker havde fore. Polly og jeg hørte gandske opmærksomt til; Inngen af os forstode et Ord, eller meget mere, det bares os fore, som de talte uden Sands og Samling. Og dog syntes Fleetman og Jenny ikke allene at forstaae, hvad de sagde, fuldkommen vel, men, hvad der var mig besynderligst, Fleetman syntes stærkt angreben af Jennys Svar, skændte de indeholbt saagodt som ingen Ting. Fleetman foldede tilsidst Hænderne som til inderlig Bøn, saae med taarefulde Dine mod Himlen, og sagde, som med skrækkelig Resignation: „Da er jeg uheldig!“

Polly blev utaalmodig. Med et komisk Smil saae hun først paa den Ene, saa paa den Anden, og raabte endelig: „Jeg troer sandelig, I To begynde Comoedien allerede.“ Han trykte Pollys Haand, og sagde: „Åh, giv det var sandt!“

Jeg gjorde en Ende paa dette Virvar, fyldte Glasene, og vi drak paa vor Belgiorers Lykke. Fleetman sagde, idet han klinkede, til Jenny: „Alvorligt, Miss, min Lykke?“ — Hun lagde Haanden paa Brystet, slog Dinene ned, og drak. Da blev Fleetman pludselig munter; han gik hen til Buggen, betragtede Barnet

deri, og da Polly og jeg havde fortalt ham, hvorledes vi vare komne til det, sagde han smilende til Polly: „De kiendte mig altsaa ikke, da jeg rakte Dem denne Nytaarsgave?“

Alle raabte vi med utrolig Forundring: „Hvem? De?“ Nu fortalte han omtrent følgende: „Jeg hedder ikke Fleetman, men er Baronet Cecil Fairford. Ved en ulykkelig mangeaarig Proces tilbageholdt min Faders Broder, beraabende sig paa ældre tvetydige Overenskomster, hele min og min Søsters Arv efter vor afdøde Fader. Vi levede imidlertid kun kummerligt af vor Mødrenearv. Min Søster leed meest derved; hendes Onkel var hendes Formynders, og han behandlede hende haardt. Medens hun hemmeligen forelovede sig med den unge Lord Sandon, hvis Fader dengang endnu levede og modsatte sig deres Forening, havde han givet en af sine mægtigste Benneres Søn Lovte om hendes Haand. Uden Onkels og den gamle Lords Vidende holdt Lord Sandon og min Søster hemmeligt Bryllup. Frugten af dette Ugteskab var den lille Alfred. Det lykkedes mig, under min Opsigt og mit Tilsvær, at bringe min Søster ud af hendes Formynders Huus, under det Paaskud, at lade hende bruge Søebade for hendes svage Helbreds Skyld. Det gjaldt om, efter hendes Nedkomst at faae Barnet bragt i gode og sikre Hænder. Tilfældigviis hørte jeg et rørende Træk af Deres Fattigdom og Menneskekærlighed, Herr

Vicar, og begav mig selv hid, for at overbevise mig. Maaden, De modtog mig paa, bestemte mig. Allerede for fire Maaneder siden vandt vi Sagen mod vor Onkel, og traadte i Besiddelse af vor Formue. Medens Forsmynderen begyndte en ny Proces imod mig om Udleveringen af min Søster, døde, for faa Dage siden, den gamle Lord, og min Svoger erklærede nu sin Forbindelse offentlig. Dermed var Processen tilintetgjort, og Narsagen hævet, hvorfor vi maatte skilse Barnet. Forældrene ere her med mig, for at afhente det, ligesom jeg er kommen, at afhente Dem og Deres, hvis De ikke forsmaae mit Tilbud. Under Processen blev nemlig Sognekalder, som min Familie kalder til, ubesat. Det staaer til mig, at bortgive det sine tohundrede Pund indbringende Embede. De har mistet Deres, Herr Vicar. Jeg kan kun være lykkelig, naar De modtager Hiint."

Gud allene veed, hvorledes jeg ved disse Ord blev tilmode. Mine Wine løb over af Glæde. Jeg udstrakte mine Hænder mod den Mand, der blev mig et Himlens Budskab. Jeg sank til hans Bryst. Med et Glædeskrig omfavnede Polly ham. Taknemmelig kyskede Jenny Baronettens Haand. Men han rev sig synlig bevæget fra os, og gik bort.

Endnu holdt mine henrykte Børn mig omfavnet, endnu sammenblandede sig vore Taarer og Lykønsninger, da Baronnen igjen traadte ind, med ham hans

Svoger Lord Sandon og dennes Gemalinde. Hun var
 en ualmindelig deilig Dame, og gik, uden at hilse os,
 lige hen til Barnets Vugge. Der knalte hun for den
 lille Alfred, kysede hans Kind, og græd af Henrykkelse.
 Derpaa vendte hun sig til os, og talkede i de meest rø-
 rende Udtryk først mig, saa Polly. Denne pegede paa
 Jenny, der stod henne ved Vinduet, og sagde: „Min
 Søster hist er Modeten!“ Lady Sandon gik hen til
 Jenny, betragtede hende længe stum og behagelig over-
 raffet, saae derpaa med et smilende Blik tilbage paa
 sin Broder, og sluttede Jenny i sine Arme. Den gode
 Jenny vovede i sin Ydmyghed neppe at staae Vinene
 op. „Jeg er Deres Skyldnerinde,“ sagde Mylady;
 „men hvad De gjorde mod Moderen, kan jeg aldrig
 giengielde. — Gjør mig til Deres Søster, elskværdige
 Jenny, thi Søstre behøve ikke, at holde Regning med
 hinanden.“ — De favnedes, Baronetten nærmede sig
 dem. „Der staaer min stakkels Broder,“ sagde My-
 lady. „Er De nu min Søster, saa tør han ogsaa
 staae Deres Hjerte nærmere, kære Jenny. Tør han?“
 Jenny rødmede og sagde: „Han er min Faders Bel-
 giører.“ Mylady svarte: „Vil De ikke være min Bro-
 ders Belgiørerinde? See dog kærtligt til ham. Vidste
 De, hvor han elsker Dem!“ — Baronetten tog Jen-
 nys Haand, kysede den og sagde, da Jenny undseelig
 vilde trække den tilbage: „Vil De see mig uslykkelig,
 Miss? Jeg er det uden denne Haand.“ Forvirret

lob Jenny ham beholde den. Da førte Baronetten min Datter til mig, og bad mig velsigne ham som min Søn. „Jenny,“ sagde jeg, „det gaaer Dig som mig. Drømme vi? — kan Du elske ham? Spørg Dit Hjerte, lad det domme!“

Hun slog Vinene op, og kastede et stort giennemtrængende Blik paa Baronetten, der stod for hende i bange Urolighed; derpaa tog hun hans Haand i begge Sine, trykte den mod sit Bryst, saae mod Himlen og sagde sagte: „Gud har dømt!“

Jeg velsignede min Søn og min Datter. Begge omfavnede mig. Høitidelig Stilhed omgav os. Alles Dine vare vaade. Pludseligt sprang Polly frem, leende med taarefulde Dine, hængte sig om min Hals og raabte: „Der har vi det! Altting Nytaarsgave, seer Du, Bispehuer over Bispehuer!“ —

I det samme vaagne Alfred.

Det er forgiæves — jeg kan ikke beskrive denne Dag. Mit lykkelige Hjerte er saa fuldt. Og man forstyrret mig hvert Dieblik.

Praxiteles's Fostersøn.

En eensom Cypresslund, ei langt fra Theben, vandrede en stille Aften Praxiteles den Store, Grækernes evigubødelige Billedhugger. Forbybet var den herlige Kunstners Hand i mangehaande Udkaft til nye Skabninger; nu grundede han just paa, om det vel var Meiselen muligt, at fremstille den slumrende Endymion i det Dieblig, Gudinden nedstiger fra sin Straalebogn, og ligesom berører ham i himmelske Drømme. Med Smerte sølte han, at Fremstillingen af denne skionne Mythe maatte overlades Penslens omme Farveduft.

Han skred da videre frem, forbybet i sine digteriske Tanker. Magist Dæmring omslød ham, alt var Solen dalet, og Maanen opløstede sin Segl paa Himmelmænen. Da saae han en huld Unglingskikkelse hvile paa den mørke Grund. Forklarende bestraaede ham den Cypresserne giennemblinkende Solvermaane. Kunstneren studser og standser. „Gudinde!“ raaber han begejstret: „viser Du mig selv mine Tankers Gienstand? Er dette Endymion? Og kysser ham nu Din rene Straale, Selene?“

Langsomt treen han nærmere, og saae nu vel, at den Hvilende var mere Barn end Ungling, Ganymede

des ligere end Endymion. Med Bryftet laae han mod en Rosenhøi, som Praxiteles snart kiendte at være en Grav, smerteligt omslyngende den med sine Arme, og hans uslybsfromme Uafsyn var babet i Laarer, Maanen gienstraalte i. Ved den Kommendes Fieb foer han op.

Milbt hilste den høie Kunstner det kummerfulde Barn, spurgte om hans Navn, om hans Smertes Kilde. „Hvor milbt et Hierte gave Dig de høie Guder,“ svarte Unglingen, idet han stod op, og maalte Praxiteles med lange Blikke: „at Du saa huldt tiltaler en stakkels Fremmed. Du er den Første i Boeotien som spørger om min Smerte og min Eliebne. Glykon hedder jeg, Antenor's Søn, mit Hiem er — denne Gravhøi.“ — „Hvem dækker den?“ — „Ik, min elste Fader, min eneste Ven paa Jorden. To Gange fyldtes Maanen siden han begroves her.“ Og atter brast hans Laarer frem; den ædle Kunstner tiltalte ham med milde Trøstens Ord, spurgte, hvorfra han kom, og hvad Eliebne han hidtil maatte friste.

Unglingen tørrede sine Dine og sagde: „Min Fader var En af Korinth's Store. I Borgerkrigen som nys raste i mit Fædreland, seirøde hans Fiender, han maatte flye. Mig, sit eneste Barn, tog han med. Vi flakkede fra Land til Land, her vilde min Fader blive. Ik, vel blev han her! Graven der er hans Bolig. Faderløs og ene staaer jeg nu i Verden, og min Siæl

veed intet frydeligere Lod, end ret snart at forenes med Underverdens Skygger."

„Du hulde Ganymedes!" svarte Praxiteles: „og vilde Du ei hellere rette Flugten opad mod de Udødeliges Hal, hvis Ornen bar Dig did paa sine Vinger?" Ei forstod Ynglingen den begejstrede Kunstners Tale. „Lad mig være Ornen," blev Denne ved, „som løfter Dig mod Himmeltinden op! Følg mig, forladte Barn! Din Fader vil jeg være, mit Huus skal vorde Dig et venligt Hiem." Disse milde Ord forstod det barnlige Hierte bedre. Han fulgte.

Næste Morgen førte Praxiteles ham i sit Værksted, hvor Guderskikkelserne fra alle Sider nedskuede paa ham, hartad bedovende hans Siel med deres Herlighed. Som beruset stod han, og i hans nys faa matte Die luede klart hiin Himmelsfunke, der bebuder den vordende gudbegavede Kunstner. Praxiteles blev den vaer, trykte Ynglingen mod sit høie Hierte, og svor ved Zeus, han vilde lede ham til Wrens Straales spidse. Og fra samme Dag af indførte den store Mester sin Fostersøn i Billedhuggerkunstens Helligdom, og gav i hans end svage Haand den skabende Meisel, hvormed han ogsaa efterhaanden lærte, at trykke Liv i døden Marmorblok. Thi med glødende Kiærlighed hengav Antenors Søn sig Kunsten, og daglig saae

Praxiteles med større Fryd sin Fostersøn gaae frem paa Banen, han betegned ham.

Nar vare henrundne, Glykon var vorden en herlig Ungling, da vendte den mørke Genius Praxiteles's Fakkell. Faderløs stod Glykon atter der. Vel boede Guderne i hans Bryst, men end var ei hans Hierte fængslet af noget jordisk Baand, skiondt Aphrodite ei var ham mindre hulb, end Muserne og Pallas, og huldrigt havde smykket ham med mandig Ynde, saa han i hele Landet heed den Elionne.

Hans Ny udbredtes vidt, og mange græske Stæder bade, han vilde smykke deres Templer med sine Værker. Saalunde fik han endnu ofte Leilighed til, at beundre sin hebensfarne Mesters. I Templet paa Gnidos knælte han for den store Praxiteles's Mesterværk, for den himmelske Kiærlighedsgudindes Billedstotte, og maaskee hørte Gudinden dette rene Hiertes Bøn, og vilde velsigne det med sine bedste Glæder. Han kom til Kyndia, og sølte sig saa fængslet til dette Sted, at han beslattede, at dvæle her en Tid.

Snart levede han som hjemme her, og hans Værksted straalte af hans Kunstneraands mangfoldige Frembringelser. Daglig besøgte han af Stadens ypperste Borgere, men blev saa fri for Kiærligheden her som andensteds, skiondt man ogsaa her kun kaldte ham den skionne Fremmede, og Kyndia talte mange blomstrende Møer blandt sine Døttre.

Skionnest blandt dem alle var Chariklo; Stadsöverstens Datter. Udmærket var hun ei blot ved Legemynde, men ogsaa ved en høi, rigtsmykket Haand, saa man med Rette havde kunnet kalde hende den anden Aspasia.

En Dag lystvandrede hun med en Skare blomstrende Veninder paa en smilende Eng. Med lette Fied svævede de over Blomsterteppet, og da de havde naaet Engens Midte, hvor Farver sunklede ved Farver i smeltende Perleglands, da adspredtes de hver til sin Side, at plukke Blomster til Glædeskrands. Solen farvede allerede de hvide duftige Skybilleder med sit guulblege Skær, da Pigerne med deres blomsterfyldte Smaakurve samlede paa en lille Hoi, at binde Krands. Og idet nu de smaae Lilliehænder slylede flittigt, aabnedes ogsaa de søde Rosenlæber til ventlig Tale, og Nogle blandt dem tiltraakte Chariklo: Du er klogere end vi Alle, fortæl Du os Noget!

„Og hvad skal jeg da fortælle Eder?“ spurgte Denne huldt: „at min Fader i Morgen vil føre mig til den berømte Billebhugger, der har opslaaet sit Værksted her?“ — „En herlig Nydelse vil det vorde Dig!“ svarte Glycerion, hendes fortroligste Veninde. „Du lever jo gandske i Athene's Kunster.“ — „Stedse,“ svarte Chariklo, „syntes Kunstneren mig en Mægler mellem Gude- og Menneskeverdenen, og med dyb Vresfrygt betragter jeg Den, der, liig en anden Prometheus,

bringer os Dødelige hiin rene Himmelild. Hvor kunde vi skue det Himmelste, naar han ei huldt meddeelte os, hvad ene ham er vorden aabnåret?"

„Der mindes jeg nu — tog Glycerion Ordet — hiint skønne Sagn om Malerkunstens Ophav.“ — „Hvilket Sagn?" spurgte Pigerne. „J har ei hørt det før?" gientog Chariklo: „hvortunde en Pige fra Sicyon, den sidste Aften før hun skal stilles fra sit Hierts Yndling, maa ske for mange Aar, end eengang seer ham hos sig i den milde Bolig ved stille Lampekin. Ak, Timerne svinde saa sage! — som han nu vil bort, og vakler mod Døren, og Begge staae saa tausé der, og ei kan stilles ad, da raaber hun med Smerte, stivrende ham i det taarefulde Die: „D, naar Du er borte forgiæves søger da mit Blik Dit hulde Aasyn! D, at jeg havde kun dets Skyggerids! — Og klart oplysende Lampens Skin i samme Dieblik, og kasted Skyggerids af det skønne Unglingsaasyn paa den hvide Væg. En hastig Tanke giennemlynte Pigens Siæl, begeistret greb hun et Stykke Kul paa Arnesædet, tro aftegnede hun Skyggen, og bevarede saaledes det elskte, trostrige Billede i Skilsmisens Smertes.“

„Dg med hvilken Ild Du har vidst at fortælle dette Sagn," sagde Glycerion smilende: „Du, der slet Intet vil høre om Kiærlighed! Men der seer Du, hvortledes alting, selv de ædle Kunster, kun har sit Udspring fra hende, den altbesiælende Gudinde!" — „Sandelig,

smilte Chariklo, Din Elsker, den blonde Snsandros,
maa fryde sig, at Du saa ivrigt veed at udbrede, hvad
Du sandsynligt først har lært af ham."

„J kunde begynde en Beddestrid! raabte Pigerne:
og veed J hvad, da J Begge ere saa sødtonende Saa-
gerinder, kunde J ret glæde os ved at istemme en Bed-
desang.“ — „Seg er med!“ raabte den muntre Glyce-
rion: „og ikke sandt, Chariklo, Du ogsaa?“ — Cha-
riklo nikkede smilende, og den tonefyndige Glycerion
begyndte:

Glycerion.

Cypriske Mo, Dig synger jeg, Dig, som tander i Guders,
Lænder i Menneskers Bryst Kiærligheds luende Ild!
Reen opsteeg, Aphrodite, og prud Du af skummende Bølge,
Glæde Du skaber ei blot, ogsaa fortærende Dval.

Chariklo.

Dig, Artemis, besynger jeg glad, Du Solgubens Søster,
Hellige Jomfru, som kæl hvæler i natlige Lund,
Smilende farer ad Buen frem paa Din sunkende Guldkarm,
Speiler i Taarerne Dig, Diet fælder iløn!

Glycerion.

Dig, Aphrodite, besynger jeg, og Din høitefste Abonis,
For ham den grusomme Død rev fra Din gløbende Barm!
Ham hver Salighed Pienkte Du ømt, som Kiærlighed skaber,
Og hver Salighed han, Hulde, tilbage Dig gav.

Chariklo.

Din Endymion høit besynger jeg, cynthiske Jomfru,
Hvor han paa cariske Bierg Numrer i dustende Nat;

Keen, som Din Kiærligheds Ild, og blid som Din tindrende Straale,
Sagte berørt af Dit Kys, drømmer han saligt og sødt.

Sangerinderne taug. Stille havde Pigerne lyttet til deres Qvad, men en Stund efter istemte de alle ligesom uvilkaarligt hiin bekiendte harmoniske Strophe:

Salige Tid, da paa Jorden her og i Gubernes Himmel
Kiærlighed smitende saaes gaae ved Gienkiærligheds Haand!

Chariklo syntes overrasket ved de bekiendte Ord; hun taug, som berørt af en vemodig Aelse, hun, hvem Kiærlighed hidtil var fremmed, mens hendes Lægesøstre alle hylde den smitende Gudinde.

Solen var imidlertid balet, og Aftenen havde oplykket sin vide sunklende Blomsterhave paa Firmamentet, hvor de glødende Roser af Rubiner, de tindrende Bioner og Amaranther af Amethyst, straalte og blinkede saa, at de stakkels Jordeblomster skulde sig blye i Dæmringsens Flor. „Nu er det vel Tid, at vende hjem!“ sagde Glycerion, „at ikke vore Mødre skulle ængstes for os.“ — „Vel har jeg ingen Moder meer, svarte Chariklo, men jeg vil ei fortørne min ædle Faber. Lad os da gaae!“

Mens nu de Andre samlede deres Kurve, Blomster og Krands, vandrede Chariklo nogle Skridt forud mellem de susende Trægrupper. Pludseligt fæver hun forskædet tilbage, thi tæt foran sig seer hun en flum-

rende Yngling. Aftenrøden blinkede giennem Løvet, opklarende hans hulde Ansyn. „D, hvor skøn!“ sukede hun af dybeste Bryst.

Beninderne vare imidlertid komne til, og stubbede ved Synet af den dybtaandende Mø, og den skønne Slumrende for hendes Fødder. Maanen var rundet op, og stod i straalende Solberglands over Chariklo's Hoved. Maleriff hang en Valmuekrands om hendes Skuldre. „Selene!“ raabte Pigerne: „Du selv er den, Du har besunget.“ Vaaguende ved dette Raab slog Ynglingen de skønne Dine op. Han syntes at have haft Endymions Drøm, og saae nu vaaguende den rene Gudinde for sig, smilende, valmuekrandsset.

Sammenfarende ved Benindernes Raab, meer endnu ved hine Dines Glæde, ilte Chariklo efter Søstrene, og stulte sig blandt dem med flammende Rødme. Paa tusinde Maader plagede og ængstede de Muntre hende den hele Vei. Hun takkede Guderne, da hun havde naaet sit Hiem.

Næste Dag gik Aristæos med sin Datter Chariklo, som Glycerion ledsagede, og et Følge, som hans Bærdighed fordrede det, til Billedhuggerens Baaning. Glykon var gaaet ud, men man aabnede hans Værksted, og henrykt saae Chariklo sig omringet af de stolte Guder's billeder. Med en Kienders Alvor stod Aristæos for den unge Kunstners Værker, og fuldendte ved sin velkolde, men bestemte Roes Chariklo's Dom. „Skade

„kun,“ udbød Glycerion, „at Glykon ikke er her selv!“
 — „D,“ svarte Chariklo, „naar man, som vi nu,
 staar blandt Kunstnerens Værker, da spørger man
 kun lidet om ham selv. Man har hans Siæls Udtryk,
 hans egentlige sande Selv for sig! Man —

I dette Dieblif treen Glykon ind, og Drdet bøde
 paa den Talendes Læber. Dgsaa han syntes slagen.
 Var det et Under? Luna og Endymion stode ligeoverfor
 hinanden. — Men den blidttindrende Maane var den-
 negang luende rød, som den vel stundom viser sig, et
 Forbud for Himlens Taarer. — Dg hartad klarere
 endnu flammede det røde Sienskin paa Glykons Kin-
 der. Himmelskikkelsen fra i Aftes saae han i sin Vaar-
 ning staae begejstret for hans Værker — hans Hierte
 slog høit af hidtil ukiendt Angst. Arifæos tog Ing-
 lingens Forvirring for en Virkning af hans dybe Vres-
 frygt, opmuntrede ham, roste hans Værker, og for-
 lod ham med sit Følge.

„Er Kunstneren Dig endnu saa ligegyldig?“ spurgte
 den muntre Glycerion, da hun var allene med Ven-
 inden. Taus saae Chariklo ned for sig. „Dg har Du
 hørt Fortællingen om Phrynes Balg?“ vedblev Hiin.
 „Nei!“ svarte Chariklo adspredt.

Praxiteles havde tilladt den listige Phryne, at
 vælge Et af hans Værker, hvilket hun vilde. Hun,
 som kun kiendte lidt til deres Værd, og dog ønskede at
 faae det bedste, lod engang, da Kunstneren sad blandt

sine Venner i lystigt Lag, det Rygte udsprede, der var
 Eldløs i hans Værksted. — Gudst, jeg er forloren!
 raabte Praxiteles opfarende: hvis jeg ei redder min
 Elskovsgud! — Og hun vidste nu, hvad hun havde at
 gjøre, og valgte Elskovsguden. Sandelig, om nu
 Glykon lod Dig Valget blandt sine Værker,“ blev
 Glycerion spøgende ved: „troer jeg næsten Du lod
 Værkstedet brænde, naar blot Kunstneren blev ilive!“

Men da Chariklo hverken løe eller forsvarte sig,
 men blot saae smerteligt ned for sig og Blegthed og
 Rødme viklede paa hendes Ansigt, da blev den godmo-
 dige Spotterfiske bange: hun troede Veninden fornærmet,
 og sagde smigrende og bedende: „Chariklo, fiære Cha-
 riklo, er Du vred? Tilgiv mig, jeg troer jo ei for
 Alvor, at Du elsker ham!“

Da kastede Chariklo sig gløbende mod Venindens
 Barm, og den første vaagnende Kiærligheds Taarer
 strømmede fra hendes Dine, og sagte og Fielvende
 hvilede hun: „ja, jeg elsker ham — uhykkeligt, hvis
 han ei elsker mig igjen!“ — Glycerion bleggede, thi
 hun vidste vel, hvad Uveir der vilde true denne Kiær-
 ligheds Morgenrøde. Hun kiendte Faderens Stolthed
 og haarde Sind.

Glykon hvilede ei, før han havde ubaandet sit Hjer-
 tes Folelser i et gløbende Brev, som han betroede En
 af Kristaos's Trælle. Denne gav Faderen, ei Datter-
 ren det. Studsende, bestyrret læste han det, alle sine

Fremtidsplaner saae han knuste, Chariklo var alt bestemt for En af Landets Store. Og — udbød han vrebelyende — og om han end med hiin Kunstner kunde sige: „kan jeg ei nedlede mit Navn fra svundne Aarhundreder, tør jeg dog haabe, det skal leve Aarhundreder efter mig!“ han blev dog ei min Dattermand! — Og i Bredens Dieblikke gjorde han første Gang et udelagt Brug af sin Myndighed. Han lod Glykon anklage for at staae i Pagt med Landets Fiender, og udvirkede, at den Uskyldige blev landsforviist.

Falden var Glykon nu fra sine Drommes Himmel. Hvi dømmet man mig uhort? spurgte han sig selv. Og det syntes ham nu klart, at Chariklo, forsmaaende hans Kiærlighed, selv havde robet sin Fader den. I krænket Kiærligheds Fortvivlelsesqual blandede sig nu en billig Stolthedfølelse, og uden Forsvar, uden Klage, forlod han Staden. Paa et phonicisk Skib indskibede han sig til Kreta.

Chariklo hørte han var forsvunden, og fiendt Aristæos skjulte Alt med Hemmelighedens Slør, og undertrykte hver Uttring af Mistanke til sin Datter, erfoer hun dog, han var forviist som Statsforbryder. Hun troede ham ei skyldig: Han, som levende i hellig Begeistrings Rige, ei syntes at have hiemme her paa Jord — Han en Forbryder? Umueligt! — Kun for Glycerions Die var Altting klart, og sukkende sagde hun til sin trøstløse Veninde: „Åh, Glykons Gien-

Kærlighed har jeg aldrig været bange for: den var tydelig nok tilspite. Jeg frygtede strax noget Andet." Og hun meddeelte nu Veninden alle sine Jagttagelser og Formodninger. Tydeligt giennemskuede Chariklo Alt, og skændt hendes Taarer fløde, runde de dog mildere, og en tung Byrde faldt fra hendes Hierte, da hun overbevistes om hvad hun saa gierne troede. Glykons Mistanke kiendte hun jo heller ikke.

Dog fast i hendes Siæl stod hans Billede præget. I stille Nætter offred hun hans Minde hede Smertens Taarer, og om Dagen grunded hun kun paa, hvorledes hun skulde undvige det mørke Lod, der trued hende. Smertens første Storm lod Aristæos rase, nu kom han med sin Plan: Chariklo vidste ei Hielp, ei mindste Raad. „Fat Mod, Veninde!“ trøstede den tro Glycerion. „Du har hyldet den himmelske Aphrodite, ei den Jordiske, og Urania svigter ei i Nøden. Maaskee træder hun i Pagt med den kybske Selene til Din Frelse.“ Og hun spaaede sandt.

Ei langt fra Staden stod paa aaben Mark Dianæ Billedstøtte. Allene stod den, ingen Regndraabe faldt derpaa, ingen Storm berørte den, saa agtet var den af de høie Guder. Men hvad er helligt for vands hellig Haand? Sørsøvere fra Lemnos bortførte det store, guldvægtige Billede, før de bestyrkede Borgere kunde ile til dets Frelse. Folket forfærbedes saare, thi de ansaae hiin Billedstøtte for Stadens Palladium. Man Kiold

for Gudindens Brede, frygtede, hun fulde bræbe Landets blomstrende Ungdom med sin Solverbues Pile. Man raadspurgte det delphiske Drakel, og Gudens Svar bestyrkede Folkets Frygt. Gudindens Brede, heb det, vilde ramme Staden, hvis ei et andet Billede af hende, og skionnere end selv det Forrige, opreistes i det Striaalnes Sted.

Alle græske Nabostæders Billedhuggere opfordredes nu til, at fyldestgjøre Draklets Fordring. Fire Talerter Guld skulde være Kunstnerens Løn, som det lykkedes, at giengive Staden Ro og Lykke. Og det, som mere var, man gav ham Frihed til, blandt alle Stadens Døtre at kaare den til Hustru, som tyktes ham eistværdigst. Og mange Kunstnere kappedes mod det høie Maal, men ingen blandt dem Alle lykkedes det, at fuldende et Gudinden værdigt Billed. Som ved et Underværk styrkede Billedet ned, saasnart det var opstilt, og haabtes Sorg beherskede nu den bange By.

I denne frygtelige Nød mindedes Borgerne med Anger hiin unge ypperlige Kunstner, der havde villet vde iblandt dem, og var vorden forviist uhort, maaskee uskyldig. Al Folkets Brede traf nu Aristæos, hans Anklager, der besuden havde sørget saa flet for Helligdommens Sikkerhed. Den rasende Hob bestormede hans Huus, og førte ham i Stadens Fængsel med den Trudsfel, han slap ei los, før Gudindens Brede var afyendt, Rolighed giengivet Byen. Chariklo maatte

følge sin Fader. Affendinge valgtes blandt de bedste Borgere, at opsøge Glykon, paa hvis Kunst man byggede Frelsens Haab.

Efter en rastløs Fart kom man ogsaa til Kreta, og her fandt man Den man søgte, levende i forborgen Eensomhed, blot for sin Kunst. Om Kyndia's Baneheld havde han Intet hørt. Ved Gesandternes Tale overfløi en luende Glædeskræmme hans blege Aasyn, og han svarte, at han just her havde sysselsat sig med, at forme Gudindens Billede, som hun engang havde viist sig for ham i et saligt Dieblif. Herpaa førte han dem ind i sin eensomme Hal, hvor han havde anvendt al sin Landskraft, at sit sønderrevne Hiertes Følelse paa Fuldendelsen af et Billede, der stedse foresvævede hans Siæl. Gesandterne henryktes ved Skuet af det skionne Billede: det indskibedes, og med Kunstneren drog de hjem i det frydeligste Haab.

De naaede Kyndia, Gudindens Billede reistes, og blev staaende stolt og fast. Folket jublede. De Fangne løstes, og den ydmygede Aristæos saae nu ham, han nys foragtede, hæderkronet som Stadens Frelser. Man bad Glykon vælge sit Hierte en Mø blandt Stadens Skionne: Al, han kunde kun elske Een, og fra hende vilte smertelig Mistanke ham. Dog let og lykkelig løstes hver Misforstaaelse i Glædens Jubel. Snart feirede de Elskende deres Forsoningsfest, og kort efter det saligste Egteskabs.

Da Bryllupsdansen begyndte, sang Unglinger og
Piger følgende Hymnæos.

En Stemme tonte:

Have I Unglingen seet, som Pallas Athene har savnet?
Uk! paa kretensiske D Drken omskyggede ham!
Men fremblomstre hans Laurbær Hulde i Kiærligheds Straaler,
Da de spirede frem frodigt i Kiærligheds Graad!

En anden Stemme faldt ind:

Have I Ungmøen seet, den straalrige, Lybste Selene
Lig i Indigheds Stands, have Charikls I seet?
Roser Hulde hun plukke, og Myrther, af, men i Taarers
Simten omskyggende Sky hylledes Straalerne ind!

og harmonisk fluttede Choret:

Held Eder nu, en Pagt I flutted, I hulde Subinber,
Du Aphrodite, og Du Luna paa Himmelens Blaa!
Trofast den Kiærlighed var og sm, hvis Fest vi nu fejre,
Dg ved den salige Pagt høit jubler Himmel og Jord.

(Louise Brachmann.)

Brudstykker af Manuskriptet fra Den Elba.
 Offentliggjort af Grev Bertrand.

London 1818.

— Hele Frankrig var forvandlet som ved et Trylleslag, gienfødt gik det ud af Revolutionens Skiersild. Sanctioneret af Landets Borgere, seierlig ved sine Vaabens Magt, anerkjendt af alle Fyrster, af al Verdens Riger, af alle Religioner, var den franske Republik. Det tredie Dynastie var udsluttet af Jorden, ligesom det Første og Andet. Merovingernes Titler og Rettigheder udsluttedes af Carlovingernes: Carlovingernes udsluttedes af Capetingernes, Capetingernes af Republikens, eller det fjerde Dynasties. Ethvert lovligt Herredømme udslutter foregaaende Magthaveres Myndighed og Forbringer, og Republiken var lovligt sanctioneret af Nationen, af Kirken, af alle Folkesørb.

Den franske Revolution var ingen Partistrid om Thronen, den var en almindelig Folkegiæring. Dens Hovedmeed var, at tilintetgjøre alle Privilegier, bryde de Slavebaand, Folket sukkede i, bryde Statens Byrder mellem alle dens Borgere uden Undtagelse, hævede Liighed i Rettigheder, aabne Alle Udgang til offentlige Embeder. — Alle disse Forandringer stemte med Fols

Fets Belfærd og Rettigheder, med Retfærd's Love, med
 Aarhundredets Dplysning.

Konventionen, som havde dekretet Republikken,
 betroede Herredømmet til et Directorium, og til to
 Raad, kaldte de Fembundredes og de Gamles. Snart
 viste sig de mislige Følger af denne Bestyrelsesform.
 De fem Medlemmer af Directoriet vilde forskjellige Veie,
 Republikens Fiender snege sig ind i deres Raad. En
 almindelig Røst lød fra Byer og Dale, fordrende at
 man i Bestyrelsen skulde etablere et arveligt System,
 der kunde sikke Frankrig Revolutionens Fordele mod
 indvortes Partitvist og ubvortes Fare. Republikens
 første Konsul valgtes paa ti Aar, Nationen forlængede
 hans Værdighed paa Livstid, den opløste ham paa
 Thronen, og gjorde den arvelig i hans Familie. Dette
 var altsaa det fjerde Dynasti.

Ingen fyrste besteg Thronen med lovligere Ret
 end Napoleon. Kronen gaves Hugo Capet af nogle
 Bisper og Adelsmænd: Keiserkronen gaves Napoleon
 af samtlige Frankrigs Borgere. Pave Pius VII., den
 Katholske Religions Overhoved, steg over Alperne, at
 salve Keiseren, omgivet af alle Frankrigs Bisper, af
 alle Romerkirkens Kardinaler, af Deputerede fra alle
 Rigets Egne. Kongerne ilte at anerkende ham, Alle
 betragtede med Glæde denne Republikens nye Form,

som bragte den i Harmonie med det øvrige Europa. Østerrige, Rusland, Preussen, Spanien, Portugal, Tyrkiet, Amerika, sendte Ambassadeurer, at komplimentere Keiseren. Engelland allene sendte Ingen: det havde brudt Traktaten, og atter vendt Vaaben mod Frankrige. Smidlertid havde dog den første Konsuls Gesandter resideret i London, og Brittekongens i Paris.

Napoleon kaarede Konger. Kurfyrsterne af Baiern, Württemberg, Sachsen, gav han Kongesceptret. De sachsiske, bairiske, württembergiske, badenske, hesfiske Tropper kæmpede i Forening med de Franske. Ruslands Czar sluttede i Tilsit, og siden i Erfurt, en offensiv og defensiv Alliance med Napoleon. De undertegnede Begge, paa samme Blad Papir, det til Kongen af Engelland adresserede Brev, vateret Erfurt den 12 October 1808, og i Krigen 1809 sægte de russiske og franske Hære sammen mod Østerrige. I Tilsit, 1807, i Erfurt, 1808, levede begge Souverainer flere Uger sammen, forsikrende hinanden om det helligste Bentskab, spisende hver Dag ved eet og samme Bord. Senere, 1812, sluttede Østerrigs Keiser en Alliance med Napoleon; Østerrigere og Preussere gjorde Ruslands-toget med under franske Ørne.

Frankrigs Keiserhuus indgik hellige Forbindelser med de Fleste af Europas souveraine Familier. Prinds Eugene Napoleon, Keiserens adopterte Søn, ægte

Kongen af Baierns ældste Datter. Arveprindsen af Baden, Keiseren af Ruslands Svoger, ægte Prindsesse Stephanie, Keiser Napoleons adopterte Datter. Prinds Hieronymus ægte Kongen af Würtembergs ældste Datter, Keiseren af Ruslands, Kongen af Engellands og Kongen af Preussens Cousine. — Da Frankriges Interesse hød Napoleon og Josephine bryde det Baand, der var dem Begge lige dyrebart, søgte Europas første Souverainer at vorde besvogrede med ham. Havde Religionsforskjel og den vide Frastand ikke hindret det, var rimeligviis en russisk Prindsesse worden Frankrigs Keiserinde. Nu besteg Erkehertuginde Marie Louise dets Throne. — Ingen Prinds fødtes under saa almindelig og saa levende Folkejubel, som Kongen af Rom. *) Alle Europas Hoffer sendte Gesandter til Paris, at lykønske Keiseren.

Seirene ved Lüben og Wirtzen den 2den og 21de Mai 1813 havde gienreist den franske Baabenære,

---

*) Keiserinde Marie Louises Barselseng var meget haard. Hun og hendes Søn fylde Napoleons Omhu og hans usoranderlige Koldblødighed Livet. Den 20de Marts, Kl. 7 om Morgenen, traadte Afloucheuren, Baron Dubois, ind i et Kabinet, hvori Napoleon for nogle Diebliske havde kastet sig paa en Ottoman, og meldte ham med frygtsom Mine, Keiserinden var i Fare.

Fienden var ubjagen af Hamborg, Kongen af Sachsen var i Triumph ført tilbage til sin Hovedstad, et Korps af den store Armee stod for Berlins Porte, det keiserlige Qvarteer var i Breslau. Da foregav Østerrig at ville mægde Fred, og foreslog Kongressen i Prag, mens det sluttede Alliancen mellem Rusland og Preussen. Fienden fordrede de illyriske Provindser, Halvdelen af Kongeriget Italien, Polen, Trassigelse af Protectoratet. Forslag og Afslag var her eet Diebligs Værk. Krigen begyndte paa ny. Den glimrende Seir ved Dresden, den 27de August 1813, ledsagedes

---

„Er der da ikke“ — spurgte Keiseren — „i Deres taktige Forretninger af dette Slags mødt Dem lignende Tilfælde?“ — Bistnok, men kun een Gang blandt tusinde: hvor smerteligt for mig, at det skal møde hos Keiserinden! — „Nu vel,“ svarte Keiseren: „behandl hende, som om hun var en Kræmmerke fra rue St. Denis. Det er det Eneste, jeg beder Dem om: glem at hun er Keiserinde!“ — Men — tog Arkoucheuren Ordet — tør jeg bruge Langerne? Og, skalde Karen stige, skal jeg da redde Moderen eller Barnet? — „Moderen!“ svarte Napoleon: „det er hendes Ret.“ Dette Svar, som paa Rygtets Binger giennemfløi hele Frankrig, vakte de franske Qvindes høieste Enthusiasme. — Men Napoleon iilte strax til Keiserinden, opmuntrede Arkoucheuren, og beroligede hende, saa godt det lod sig giøre. Resultatet var lykkeligt, Blandt Barnet ved det's Fødsel troedes dødt.

af Macdonalds Uheld i Schlesien og Wandammes i Böhmen. Danmark havde imidlertid sluttet en offensiv og defensiv Alliancetractat med Frankrig, og dets Kontingent forstærkede Hæren i Hamborg. Da meldte Kongen af Würtemberg Keiseren, at den bairiske Armee pludseligt var stødt til den østerrigske, og at begge Hære, 80,000 Mand, under General Brede marscherede mod Rhin. Denne Efterretning forandrede Keiserens hele Plan. Hærene stødte sammen ved Leipzig, den 16de October. Den franske seirede. Den østerrigske blev dreven af alle sine Positioner. Den 18de var Seiren endnu paa de Franskes Side, da hele den sachsiske Armee, der havde et Batterie af 60 Morsere og indtog en af de vigtigste Positioner i Linien, vendte sine Ildsvølg mod de franske Krigere. Et saa uhort Forræderie maatte medføre Udelæggelse for Frankerhæren. Keiseren selv styrkede hid med Halvdelen af sin Garde, og jog Sachserne og Svenskerne af deres Positioner. Den 18de var tilende: Fienden gjorde en retrograd Bevægelse, og leirede sig bag Balpladsen, som de Franske beholdt. Disse havde den 16de og 18de afskyret 150,000 Kanonskud. Flere tydske Korpsers Forræderie og Uheldet med Leipzigerbroen var Karsag til, at de, fiendt seierlige, fristede uhyre Tab.

Den franske Armee repassede Rhin. Underhandlinger aabnedes. Man forbrede, Keiseren skulde frage sig Protectoratet, Polen, Elbdepartementerne.

Keiseren antog disse Betingelser, det blot fremsattes paa Skramt, i den Overbeviisning, han vilde aflaae dem. Thi neppe vare de giorte, før de Allierede faldt ind i Schweiz. Siden foresloges et Ultimatum, som Keiseren maatte forkaste. Marmonts, Angerau's, Prindsen af Benevents Forræderie fuldenbte de Allieredes Triumph, uagtet Nederlagene ved Arcy og St. Dizier. Hidtil havde de ikke forsøgt at blande sig i Frankrigs indre Anliggender: nu meente adskillige tilbagevendte Emigranter, der forðum i østerrigiske og preussiske Hære havde ført Vaaben mod Fædrelandet, Tiden var kommen, der skulde realisere deres Drømme. Nogle bare den hvide Korarbe, Andre St. Ludvigs. Korset. De allierede Souverainer behagede Saadant ei. Wellington selv lod i Bourdeaux haant om dem, der vilde gienreise Bourbonnernes Banner. I alle de offentlige og private, diplomatiske Akter, som fulgte paa hverandre lige til Tractaten, der sluttedes i Cha-tillon 1814, ja i denne selv, tænkte de Allierede slet ikke paa Bourbonnerne.

Det var først i Paris, de allierede Fyrster besluttede, aldeles at udslutte og tilintetgiøre de ædle Følgeser, der i tredive Aar havde besælet Frankerfolket, ved at oploste en Familie paa Thronen, der var det aldeles fremmed. Men ei kunde de overantvorde Bourbon-

nerne andre Rettigheder, end dem, de selv besadde. Frankrig var ei erobret; og havde det været det, maaske Rettigheder dog grunde sig paa Tractater. Hine Tyrker søgte vel Nødvendigheden af en Nationalautoritet, og toge deres Tilflugt til Senatet. Men ei kunde det franske Senat raadslaae i en Bye, hvor det russiske Banner vaiede. En Minoritet af Senatorene kaldte sig „Senatet.“ Prindsen af Benevent præsiderede deri. Det frembød det i Historien uhorste Skuespil af en fransk Autoritet, som raadslaaer, sammenkaldt af en russisk Keiser. Det antog et Udkast til en Konstitution, hvis første Artikel overdrog Kongeværdigheden til Ludvig af Bourbon, og som denne maatte sværge at haandthæve, før han besteg Thronen. Han begyndte saaledes det femte Dynasti, og man ventede med Føie, at han vilde kaldt sig: „Ludvig den Første, af Guds Naade og ved Rigets Konstitution, Frankrigs Konge“; at han vilde have bortsiernet alle Dem, der havde baaret Vaaben mod Frankrig; at han vilde have valgt sine høie Officere blandt de Mænd, der i 25 Aar havde eiet Nationens Tiltro; at hans Garde vilde komme til at bestaae af Hærens Veteraner; at han endelig vilde have svoret, at haandthæve Konstitutionen, som han skyldte sin Throne, og som betrygge de Rigets Belfærd. Følgende dette System, vilde han have vundet Nationens Kiærlighed, og maaskee bragt den til at glemme det fjerde Dynasti. Slig en Fremfærd vilde ingensunde været

ualmindelig: han havde for sig Henrik IV's Mønster; fiendt denne Fyrste havde overvundet sine Undersaatter, vilde han dog indgyde Folket Tillid, og bortfiernede alle dem, der havde hjulpet ham til Seirene ved Courtray, Arc og Tury. Han vidste, at Kærligheden, at Menneskets Hjerte, ei erkjender Vaabenovermagt, og at en fransk Konge, der ei regierer over franske Hjertes, ingen Hersker er. Og dog kom Henrik IV. paa Thronen uden Interregnum: han havde hverken en anerkjendt Republik, eller et fiende Dynasties Rettigheder at tilintetgjøre, havde intet Skændselsmærke at udlette, paatrykt Nationalæren af fremmed Myndighed.

Kommen til Paris, intitulerer Ludvig sin Regierings første Akt: „Ludvig den Attende, af Guds Naade Konge af Frankrig og Navarra“; han daterer den „sin Regierings nittende Aar“. Han har altsaa allerede regieret atten Aar; han er altsaa Fortsætter af det tredie Dynasti? Er han kun Konge af Guds Naade, er han da ikke konstitutionel Konge? Er han endelig Konge af Frankrig og Navarra, er han altsaa feodal Konge? Ludvig griber Kongespiret, uden at garantere Nationens Rettigheder og Interesse; han erkjender ikke Senatets Konstitution. Ludvig erkjender ikke Nationalfarverne. Den Hær, som under disse har gjort saamange Underværker og erobret halve Verden, skal nu

hylde de Farver, den liækt har beseiret. Den har alt-
 saa forfægtet en flæ Sag, den bestaaer af lutter Dyr-
 rere, som trænge til Vardon?

I det altjaa Ludvig kalder sig den Attende, idet
 han paastaar, at have hersket i Frankrig atten Aar,
 erklærer han Republikken og det sjerde Dynasti for ulov-
 lige, saavel som alt, hvad i den er skeet. Alle Cobices
 altjaa, alle Love, alle Foranstaltninger, som skyldes
 Begge, ere uden Værd. Og dog anvender Kongen det
 sjerde Dynasties Lovbestemmelser paa sine offentlige Ak-
 ter. Mænd ere blevne dømt fra Livet, for at have
 understøttet det keiserlige Dynasti, idet man paa dem
 anvendte de selvsamme Love, som Republikken og Kei-
 seren havde udstedt imod Bourbonnerne. Ifølge dette
 Princip er der ingen blandt de Generaler, Officerer
 eller Soldater, der have hævet de franske Vaabens Væ-
 paa Valpladsene ved Zemppe, Rivoli, Marengo, Ho-
 henlinden, Ulm, Austerlitz, Jena, Friedland, som jo
 kan overantvordes en militair Kommission og dømmes
 fra Livet efter de samme Love.

— De, der under det sjerde Dynasti have beklædt
 Embeder i Staten, harmes over at vorde betegne som
 en usurpatorisk, oprørsk og ulovlig Magthavers Agenter.
 Med Forbittrelse seer Hæren sig underordnet alle hine
 Generaler, der have sægtet imod den i selve Fiender-
 nes Rækker. — Kongen bærer aldrig Væreslegionens
 Ordensbaand. Hver Dag maa Hæren høre de emigrerte

Krigere roses: i alle Døgnskrifter, alle Journaler maa den see sin Hæder plettet. Ene det er nok til, for stedse at gjøre den uforligelig med Bourbonnerne, med hiit Slægt, fremmede Bazonetter have gienopløstet paa Rigets Throne. Hvortunde skal Hæren kunne elske en Fyrste, som dens Hæder er forhadt, som er fremmed for alle dens store Bedrifter? — Frankersfolket skal ikke mere have Udgang til Rigets Hædersposter; dets Børn vorde Soldater, aldrig Officerer — saameget harmeligere, som der ikke er en Landsby, der jo har frembragt en General, eller en Oberst, eller en Capitain, eller en Præfekt, eller en Domm., der hævede sig ved egen Fortieneste, og forherligede sin Slægt og sit Land.

Napoleons sidste Nat i Paris.

Det var Midnat, og Himlens Stierner oplyste Jorden. Da vandrede den fældede Løve, som Dagen efter, sandsynligviis for stedse, skiltes fra sit Frankrig, med forslagne Arme, i den gravstille Have ved sit Logis. Da hørte man den ulykkelige Keiser synge med fikselvonde Stemme: „O Richard! o min Konge! — Alverden spigter Dig!“

Anna Bohorquia.

Derfom man med eet Ord ville søge at udtrykke den menneskelige Siæls affindigste Galskaber, de uhyreste Grumheder, de forfærdeligste Bespottelser mod Alt hvad der er helligt baade paa Jorden og i Himlen, de meest oprørende Krænkelser af enhver menneskelig Følelse af Dyd og Religion — derfom man med eet Ord ville udtrykke alt dette og mere til, da hebbet det — Inquisition. En letfindig Skribent har albeles paa sin fransk sagt: “Si dieu n’etoit pas, il faudroit l’inventer”.) Men naar maa tænker paa hiint Helvedes Institut, kunde man med bedre Føie raabe: “Si le diable n’etoit pas, il faudroit l’inventer.” Istedet for Beskrivelse af dette virkelige Helvede paa Jorden, vil jeg til en Prøve af de mange hundrede tusinde uddrage et lille Exempel, og det ikke af de værste.

Anna Bohorquia var født under Andalusiens milde Himmel i een af de Dale, hvor ingen Vinter aflæder de eviggrønne Lunde, men kun nu og da bedækker Morrens fjerne Toppe; hvor Lemontæret paa eengang frejder Lugt og Syn med sine hvide dustende Blomster, og Smagen med sin modne Frugt. Hun opvoorte som en

---

*) Derfom Gud ikke havde været til, saa maatte man have opfundet ham.

Soelblomst, der hastig udfolder sin blændende Skønhed, og stoltelig opløfter sit saure Hoved mod Dagens Gud, Hendes Søster Maria vorte ved hendes Side, og hvo der saae de deilige Piger, den dunkle Drangelund, eller Dalens Kilde, fristedes til at troe paa en Feeverdend Tilværelse. Anna og Maria vare deres Forældres Haab og Stolthed, Egnens Beundring, og mangen ædel Ynglings lønlige Længsel. Hvor ofte hørte Biergene de samme Elskovsfange og Guitarens søde Klage-toner! Maria bødte sig først for den almægtige Kiærlighed, og byttede Hjerte med en af Spaniens skønneste Kriberer. Bryllupsdagen var allerede bestemt, og de Elskende svævede mellem Himmel og Jord: da saae Sevillas første Inquisitor den deilige Pige; han saae hende som en Høg seer Duen. Pludselig en Nat forsvandt Maria, og Leden og Klagen, Taarer og Bønner — alt forgiæves: hun var som udsløttet af Jorden, som om hun aldrig havde levet. Kun rædsomme men lønlige Anelser martrede den fortvivlende Ynglings og de dybt nedbødte Forældres Hjertes. Han ilte bort fra det forhadte Fødeland, og fandt i den nye Verden en velkommen Død; men Forældrene sørgede i Stilhed, og Anna arvede den bortrevne Søsters Andeel i deres Kiærlighed. Anna sørgede ogsaa; men hun sørgede som en Pige paa femten Aar kan sørge for en Søster: den første voldsomme Smerte hensmeltede i blod Bemobighed: før dansede — nu gik hun; før sang — nu sukede

fede hun. Hun havde mistet en Veninde, og — uden
 at vide det — længtes hun efter en Ven. Han kom —
 Don Rodriguez kom, saae og elskede Anna — Anna el-
 skede Rodriguez. I Andalusiens varme frugtbare Dale
 voxer Kiærlighedsblomsten, som alle de andre, snar og
 fræbig. Hun sank til Ynglingens Hierte, søgte og fandt
 Erstatning for Tabet af sin Barndoms Veninde. Min-
 det om hende berørte hendes Glæde som et Vindbrust
 kradsfer Søens blanke Speil; det farer over og forsvin-
 der. Rodriguez og Anna bleve Mand og Kone. Det
 som har elsket, veed hvor lykkelige de vare; den veed
 hvorledes Liden taber sit Maal, saa Før og Side er
 opsluges af det salige Nu. I et saadant Nu vare fire
 Maanedes henfarne. En Aften sad Anna paa Rodri-
 guez's Skib i den lette Natklædning og tilhviſkede ham
 sit søde Haab; da kom Dieneren ind, hvid som en Bæg,
 Kiælbende som et Espeløv; hans forfærdede Udsende
 forkynbte førend Tungen stammede det — Den hellige
 Inquisition! Rodriguez sprang iveiret, og Anna gled
 blegnende ud af hans Arm: „Flye“ raabte hun, og
 saae til Vinduet. „Hvorhen?“ stammede han, „dens
 hundrede Arme omspænde hele Spanien. Og hvorfor“
 — lagde han til — „jeg veed mig aldeles uskyldig —
 lad dem komme!“ Døren aabnede sig, og ind traadte
 Mørkhedens sorte Diener. „I den hellige Inquisition's
 Navn“ — sagde Anføreren — „Anna Bohorquia!
 I er vor Fangel“ Vilbt før Rodriguez's Mine til

Sværdet paa Væggen; men Hustruen omfavnede hans
 Knæ: „For Jesu Skyld“ bad hun, „haab paa Gud
 den barmhiertige! Han kiender min Uskyldighed; Hans
 hellige Engle og den benedibede Jomfrue beskytter os;
 hun vil snart føre mig tilbage — Rodriguez! trøst
 mine Forældre! Farvel min Elskede! farvel — saa
 længe!“ Hun trykte et heft Kys paa hans Mund,
 greb sin Kaabe, og — Rodriguez laae alene i sit Kam-
 mer i brændende Bonner for den Korsfæstes Billeder.
 Hvorfor ubmale Tilstanden i dette Sorgens Huus?
 Maanedsbagen efter laae Annas Moder paa Baaren —
 Faderen fulgte hende snart, og fire Maaneder efter
 hiin Rødselsnat modtog den arme Rodriguez paa Døds-
 sengen det Budskab, at hans Hustrue var død og —
 begravet i Inquisitionepalladset. Fra denne Morder-
 grube ville vi drage Forhængen, og fremstille en Scene,
 mod hvilken Bartholomæusnatten er en Spøg; vi ville
 vise dem i deres underjordiske Værksteder, disse Uhyrer,
 mod hvem Nero og Ivan Basileiwitsch ere Guffere, og
 Cartouche en ærlig Karl. — En heel Maaned laae den
 ulykkelige Anna overladt til sin Fortvivlelse. Tanken
 paa Forældre og Ægtefælle og det Foster, hun bar
 under sit rene Hierte; Uvissheden om hendes Skæbne
 og frugtesløs Selvpinsel for at opdage nogen Forbry-
 delse i hendes unge Liv, forvandlede snart den blom-
 strende Qvinde til en bleg og sørgelig Skikkelse, og
 som en saadan blev hun endelig fremstillet for een af

sine Dommere. Med Diævelens Beulighed formanede han hende til at bekiende sin Brode. Forgjæves bad hun om at faae sine Anklagere at see — det tillader den hellige Ret ikke; forgjæves bad hun om at høre den Forbrydelse, hvorfor hun var anklaget eller mistænkt — det tillades ligesaa lidt. Disse Plageaander vide den Kunst, at spænde baade Siæl og Legeme paa Pinebænkene. Truet med denne — saafremt hun vedblev i sin Haardnakkenhed — sendtes hun tilbage i sit eensomme Fængsel, hvorfra hun efter nok en Maanedes Forløb atter førtes for Inquisitionen. Da hun var sig sin fuldkomne Ufkyldighed bevidst, var atter denne Gang ligesaa frugtesløs som den forrige; kun at hun istedet for at blive ført tilbage i sin Celle, først blev henbragt til Torturkammeret, hvilket efter Inquisitionens Løbe er den anden Grad i Pinen. I denne overalt fortbetrukne Hule blev hun tvungen til at betragte alle den hellige Grumheds gyselige Opfindelser: Truget, hvori den Ulykkelige bliver fastbundet, et Linklæde spændt ovenpaa med Magt opsperrede Mund, og nu ovenfra en tynd Vandstraale stillet lige paa Munden, som lidt efter lidt trænger Lærredet ned i Hals og Bryst; naar da den Piinte næsten er qvalt, drages Klædet ud, farvet med Blod, og dette gientages saalænge som det uden netop at døe, er for Inquisitionen mueligt at udholde. Hun blev giort opmærksom paa Bænken, anbragt høit oppe paa Væggen; man forklarede hende hvorledes Inquisitionen

blev sat paa denne, bunden om Haandleddene med smalle men stærke Snore, der vare fastgjorte til Spigrene høit oppe i Væggen, og hvorledes Bænken pludselig blev reven bort, saa Inkvisten hang i Snorene, der trængte giennem Hud og Riød ind til Venene. Man viste hende Vippen, hvorpaa den hellige Rets Offere bleve bundne med Tarmestrænge om Brister og Haandsleder, hidsede høit i Veiret, hvorfra man nu lod dem pludseligt og voldsomt neddumpe — dog saa at de ei naaede Jorden — hvorved Arme og Been bleve revne af Leed, og alle de indvendige Dele i Legemet saaledes rystede, at Mange døde af Faldet. Alt dette og mere saae hun med iisnende Hierte og klapprende Tænder; hun saae de blodbestænkte Vægge og Gulv, det svimlede for hendes Dine, hun besvimebe, og opvaagne først i sin Celle, næsten tvivlende, om det hun havde seet og hørt var Drøm eller Sandhed. Atter hengleb en Maaned, hvorledes — det kan en solende Siæl bedre forestille sig, end jeg beskriver. Den tredje Inquisitions-Nat frembrød; hun førtes lige til det frygtelige Kammer. Ved et sort Bord sad der Inkvistoren og hans Secretær, og mellem sine Machiner stod Bøddelen, tæt indspjet over det bare Legeme i sortglindsende Lærred, endog Ansigt og Hænder af samme Farve — et sindrigt Konstgreb, at Dinene ogsaa kunne tage Deel i de øvrige Lemmers Piinsel. Lad Forhængen falde!

Efter sex Timers Qual blev Anna af Bøbbelen baaret tilbage paa sin Straaematte, fulgt af Inkvistoren, der satte sig rolig ved hendes Fødder, og tiltalte hende saaledes: „Nu, Anna! forhærdede Synderinde! Det var kun en Begyndelse til Pinen og en Forsmag paa Helvedes Straffe — vil Du endnu ikke bekiende Dine himmelraabende Synder?“ Intet Svar fra det gispende Slagtoffer. Plageren vedblev: „Jeg frygter, jeg er for medlidende; men for Din Siæls Frelse vil jeg denne Gang lade Lovene tie: Anna! mindes Du ikke, at Du for tre Aar siden var tilstede ved en Tyrefægtning, og at en ung Adelsmand, som sad ved Din Side, sagde de gudsbespottelige Ord: „Se! dette er ret en Tyre-inkvission!“ Du hørte det, Anna, og dog fortaug Du det for den hellige Domstoel. Him Ugudelige har allerede udstaaet sin Straf, og Du lider nu Din, for at redde Din usødelige Siæl fra den evige Ild. Imorgen seer Du mig igien, vær da frimodig og oprigtig; maaskee Du endnu kan reddes fra Baalet.“ Han gik, og kort efter indbar andre Bøddler en døende Kvinde, og lagde hende ved Annas Side. Hun var ung, men hendes bristende Dine laae dybt i hendes Hoved, blaa-blege vare hendes bævende Læber; de af Blod sammenskiftrede Lokker bedækkede halvt den nøgne Barm. Med Møie vendte Anna sit Hoved — barmhiertige Gud! det var Marie! Morgenen kom og saae begge Søstre.

nes affølede Legemer — i Annas sønderlidte, blodige Arme laae et dødt Drengbarn.

J Stolbergere, J Bernere! dersom J ville overtale os til Catholicismen, og med barnlig-Henrykkelse fortælle os om dens hellige Cetus, dens søde Musik, dens pragtfulde Processioner, dens mange heilige Bileder og brændende Kjertter — oi saa glemmer for alting ikke Inquisitionen!

Afskedsbrev fra Napoleon Buonapartes
 parte til Marie Louise.

Skrevet ombord paa Bellorophon.

Vil vel min Røst, mit Hjertes Afskedsfuld trænge til Dem, min elskte Gemalinde, over Bølgerne, som adskille mig fra mit faderløse, fordum stolte Rig? Vil mit Fædret, maaskee mit sidste, giennemtone Larmen af hine Baaber, der ryge af Frankrigs Sønners Blod, og triumpherende blinke paa al det stunkne Herligheds Ruiner? — Dvælede jeg længer ved denne Tanke, da maatte jeg maaskee nægte mit Hjerte den Trost, det vil finde i, for sidste Gang at aabne sig for Dem.

Jeg kiender Verden, kiender Verdens Domme.
 Mit Liv viser dem i alle deres Nuancer. Verdens
 Beundring — Verdens Forbandelse; det er min Kro-
 nike! Paa Thronen var Deres Kiærlighed min Siæls
 Stolthed, mit Hjertes Salighed; saa være det da ogsaa
 saa den fangne Mands sidste Trøst, at vide sit Minde
 bevaret i trosfast Dvindebryst!

Fangen? Man skulde dog ei udstrække Begrebet
 for vidt! Heltens Siæl erkjender intet Daand, og
 Verden mene ei, Napoleon er mindre fri nu, indslut-
 tet af Bellerophon's Planke, end da han svang Scep-
 teret over halve Jorden!

Jeg tomte Lykkens Bøger, og berusedes ei; mi-
 ne Seire, min Høihed, mine Undersaatters Kiærlighed,
 Verdens Forgubelse vidste jeg at bære. Hvad formaæ-
 de da Ulykken over mig? Mon jeg nogensinde veeg for
 mine Fiender i ærlig Kamp? Vanæredes Galliens
 Banner under mit Scepter? Forraadte, sveg jeg mi-
 ne Vaabenbrødre i Stridens Fare? Løstede Ewig el-
 ler Vold mig paa Frankrigs Throne? Henstumrede
 jeg mine Dage paa Thronens Purpur i fordærvelig
 Tryghed? Føgte jeg et Jernscepter over mit Folk? —
 Da vilde jeg føle mig ulykkelig nu; thi Skiændsel er
 Ulykke. Men saasandt jeg i Fredens Hi:m var mit
 Folks Fader, i Kampens Arm dets diærve Hovding,
 saasandt dets Kiærlighed keisede mig til Frankrigs Her-
 kerthronen, hvis Glands jeg aldrig plettede — saasandt

foragter jeg Verdens Dom over mig. I min Siel har jeg en Verden, og hvad i den bevæger sig, veed jeg at agte paa.

Mit Hierte er hærdet i Strids, i Fares Ild. Jeg nedsteg af Thronen med de samme Golelser, hvormed jeg engang, straalende i min Krafts og Bældes Fylde, besteg den. Jeg er paa Bellerophon den Samme, som jeg var i Spidsen for min seierrige Hær i Fiendens Hovedstad. Men aldrig ophørte jeg at være Menneske. Man skulde dog ei behreide mig det meget Blod, jeg har udøst, som om jeg slet ingen Taarer havde afstrøret, intet Liv bevaret! Egges Løven til Kamp, mon da ei Blodet maa flyde? Ene stod jeg mod Europa's Magter — kan Blodskylden komme over den enestaaende Kæmpes Hoved?

Aldrig ophørte jeg at være Menneske. Men nu, da jeg har nedlagt Scepteret, nu er jeg ene Menneske. Min stolteste Titel kan dog ingen jordisk Magt berøve mig, den, at kaldes Deres! Verden kalder mig levende — død. Den veed ei, at mit egentlige Liv blomstrer i Deres Kierlighed. Længe nok kalde den mig en blodtørstig Verdensstormer — Efterverden vil vide bedre at veie min Daad. Længe nok rive den Laureen af min Jøse — Myrthen bliver mig dog!

Stedsse var jeg ærlig i Færd; vel vild i Striden, men mild som Overvinder. Mine Fiender vare i min Vold, som jeg nu i deres: jeg vilde ei deres Fordær-

helse, jeg vilde kun Frankrigs Hæder. Bladet har vendt sig. Hine Tyrster, der engang modtog Kronen af min Haand, rase nu i det skionne Frankrige, i det stolte Hovedstad. Ved Forræderi, ved de helligste Loves Brud, er jeg vorden Fange; var Skændselen ei her paa mine Fienders Side, levede jeg da endnu?

Engang kunde jeg vel oprulle Fremtidens Dække og forudberegne Begivenhederne paa Jordens Skueplads. Ei veed jeg nu, om min udvortes Styrke er brudt for stedse, om jeg nogensinde skal vende tilbage fra det Tril, mine Fienders Høimodighed bestemte mig; — men muligt var det dog, at Ornen atter kunde ryste sine Vinger over Jorden i vældig Klugt, at det endnu forundtes mig, for mine Dages Ende at favne Dem, favne mit elskede Barn.

Men vil Skiebnen, at jeg skal udaande Livet paa Klippen, hvortil mit Lob nu stunder, at mit sidste Sut skal blande sig med Bølgestormen, som ombruser den, at mine Fiender skulle nyde den Triumph, at have berøvet Keiseren Scepter og Krone, knust Heltens Kraft, sonderrevet det hellige Baand, der knyttede Mand til Hustru, Fader til Søn, da mit sidste Farvel her! Hvi er mig dette Farvel saa tungt? Thronen kunde jeg frasige mig uden Smerte, thi jeg folte, hvor utaknemmelig en Herfers Møie er; men mit Hjerte bløder, idet jeg skal frasige mig Dem, thi fiendt Venner, luttrede i Farens Tid, skiondt Mine

det om mine Bedrifter, Bevidstheden om et hæderligt Liv, ledsager mig til mit Klippebuur, vil dog den Rest af Liv, jeg har tilbage, værde mig frydløs og søde uden Dem,

I mig ligger en Verdens Kraft, det fulle Aar-
bøgerne vidne; naar Jorden favner mine Been, skal
først Hædersglorien omstraalet mit Navn, skal Sagnet
om mine Bedrifter lyde over al Jorden, opflammende
Fremtidslægter — hvad skønnere Trøst for den døen-
de Helt? Skuer jeg fremad, da veed jeg ei, hvad Lob
der venter mig; snart bæres det mig fore, som skal jeg
endnu engang fuldbringe noget hæderligt og stort, som
er det blotte Liv mig nok til at hævede mit Navns Be-
rømmelse; snart kommer det mig atter fore, som om
min Tilværelse maa styrte sammen i sig selv, som om
mit Hjerte maa briste, løskrevet fra Alt, hvad mig var
kiert og dyrebart paa Jorden. Og om det brast? —
Var ei mit Liv saa daadrigt, at jeg nu ret hæderligt
kunde slippe Vandringsstaven, og lægge mine trætte
Been til Hvile? — Saa skee da, hvad Skiebuen vil!
Mangen dødsnat Helt blev ei saa skient et Lob, at
stige i Graven, ledsaget af den ædlestes Qvindes Taarer.

Jeg veed, Deres Taarer ledsage mig ogsaa paa
denne Rejse. Tanken om Dem og min Søn vil trøste
min Siæl, til jeg har naaet dens Maal. Under det
brændende Himmelbelte skulle mine Læber tild gienta-
ge de elskte Navne, fra min nøgne Klippe vil jeg sør-

gende udstrække mine Arme mod den Egn af Jordan I
 leve I, stedse skal min Tanke hvæle i sit tabte Him-
 melrige, og savner engang St. Helena mine Levninger,
 da skal Rygtet forkynde Dem, at De i Døden var
 min Tanke, som De i Livet var mig Alt!

(Undertegnet)

Napoleon.

Keiser Alexander og den Polste Krøken.

(En fuldkommen sand Begivenhed.)

Foraaret 1812 brød frem, rigt paa Forventninger,
 rigt paa Frygt og Haab. En stor Deel af Europa rus-
 stede sig til Kamp mod Rusland. Den franske Hærs
 Kolos væltede sig stedse nærmere, og havde alt ved Row-
 no oversteget dette Riges Grændser. De russiske Hæ-
 re vege tilbage. Keiseren forlod Residentsen, at stille
 sig i Spidsen for sine Hære. Alt havde han det gamle
 Ruslands Grændser bag sig, og befandt sig med sit
 Følge i Polen, ikke langt fra Krigens Skueplads, da
 paa en Fion, men lummer Foraarsdag hans Bognazel
 gik itu nærved en polst Adelsmands ved Landeveien lig-
 gende Gods. Afventende dens Istandsættelse vandrede
 Keiseren i en simpel Overkiøle, uden Følge, giennem

en flyggesfuld Lindeallee mod Slottet. Hensunken i bybe Tanker var han kommen dette nær, da han fra et af dets Vinduer hørte Musik, ledsaget af qvindelig, udtryksfuld Sang. Han var gandske Dre, og ikke, nærmere at lære den hulde Sangerinde at kiende. Ingen mødte ham: den skionne Aften havde ført Størstedelen af Slotsbeboerne ud i Marken. Sagte steg han opad Marmortrinene. Den endnu stedsse nedtonende Musik ledte hans Fied — sagteaandende stod han bag Sangerindens Stol. Fra en smeltende Adagio gik Musikken over til en Allegro, derpaa til en Bataille. Wilde Phantasier udstrømmede af Strengene. Udtryk og Følelse ledsagede hendes Spil — Enthusiasme for Noget syntes at opildne hende — hun endte, og lænede sig mat tilbage paa Stolen.

Keiseren tilklappede hende Bifald. Hun saae sig om, synlig overrasket, men uden Frygt. En sielben, de fine Polakinder egen Gratie var udbredt over alt hendes Væsen. Med elskværdig Frihed modtog hun den ubudne Gæst, og underholdt sig med ham i det franke Sprog. Vant til, hver Dag, ja næsten hver Time, at modtage Besøg af forbireisende Officerer, holdt hun Keiseren for en Saadan, og lod sin aandrige Ueberholdning glide let, fra Gienstand til Gienstand. Snart erfoer han, at hun var Datteren af Huset, og at hendes Fader, Starosten Dubrosky, var paa Jagt.

Hun ringede. Man bragte Forfriskninger, og Keiseren maatte tage Plads paa Sophaen. Hen var træt af Reisen, og indtagen af Pigens Skønhed, hendes Tournüre og Naivitet. Samtalen ledtes paa Politik og Krig. Men her røbede hun kun alt for tydeligt sin Hengivenhed for Napoleon, og yttrede sine Følelser i saa Henseende med en Frihed, der kun lidet anstod hende, som russisk Undersaet. Bittert dadlede hun det russiske Kabinets Forholdsbregler, opløstede derimod Napoleons Skarpsindighed og Feltherreværd, ja, udbrød endog i Personligheder mod Keiseren, sigende: „Mens Alexander i Petersborg gjør Cour til Damerne, have Fienderne oversteget vore Grændser, vorde vore Hære slagte, vort Land hærget — kan det have Andet til Følge, end Rigets Undergang?“ — Samtalen begyndte at fiende Keiseren: forgiæves søgte han, at lede den hen paa andre Gienstande; Damen fik altid det samme bragt paa Tapetet igien. Den goblidende Monark forsøgte nu, at overtøde hende om Nødvendigheden af det russiske Kabinets Forholdsbregler. Ligesaa forgiæves! Hun blev sin Nations Karakter, og Fyrsten sit ædle Hierte tro.

I dette Dieblik rullede Starostens Jagteqvipage for Døren. Han traadte ind, og troede neppe sit eget Syn, da han saae og kiendte Keiseren. Knælende tiltalte han Denne: „Hvad velgiørende Guddom fylde jeg den usigelige Lykke, at see min Keiser hos mig?“

— Monarken smilte og blegnebe i eet og samme Die-
 blik, thi afmægtig var den unge Dame sunken tilbage
 paa Sophaen. Umhyggeligt søgte han, igien at bringe
 hende til sig selv. Kammerpigerne ilte til; livløs ba-
 res hun bort. Faderen var beslyrtet. — Keiseren løste
 ham Gaaden. Blegnende styrkede han for Monarkens
 Fodder, bad om Naade, om Skaansel for sin Datter,
 tilbydende, selv villig at ville lide hver en Straf i hen-
 des Sted. Kort bød Fyrsten ham staae op, tilgivende
 ham af gandske Hierte.

Keiserens istandsatte Equipage var imidlertid fiert
 frem. Hans Adjutant treen ind og meldte ham det.
 Forgæves ophød Starosten al sin Overtalelseevne,
 for at bevæge ham til, at overnatte paa hans Slot.
 „Jeg maan ile,“ sagde Keiseren spøgende: „at ind-
 hente, hvad jeg har forsemt!“ spurgte efter Datterens
 Befindende, og bad, da han hørte det var bedre med
 hende, om at torde sige hende Farvel.

Bleg og skjælvende nærmede sig den skønne Fri-
 modige paa Loftet om Pardon, og styrkede for den æd-
 leste Fyrstes Fodder. Kierligt løstede han hende op,
 og kysede hendes Pande. Derpaa trak han en kostbar
 Ring af sin Finger, og rakte hende den med følgende
 Ord: „Denne Ring være Dem et Pant paa min Til-
 givelse, og min fremtidige Velvillie — men tillige min-
 de den Dem om, ei herefter at tale om Sager, De ei
 formaar at bedømme!“

Han bukkede og gik. — Maatte end Seiren senere
 Fiskes med blomstrende Staters Udelæggelse og Tusin-
 ders Blod, fleg dog Europa's Frihed af denne fordæ-
 velige Krig, som en Phønix af sin Aske.

Vampyrerne.

Den Troe, at Døde kunne vise sig af deres Grave,
 udsuge Blodet af Levende, og derved dræbe dem, var
 sidst i forrige og først i dette Aarhundrede temmelig
 gængs i Europa: endnu ere Deboerne i det græske Ar-
 chipelagus indtagne af denne Mening, og vide at be-
 styrke den ved mange rædsomme Exempler. Sagnet
 gik, at hine Blodsugere, Brukolaker, Vampyrer, va-
 ste frygteligst i Ungarn og Mæhren. Abbed Culinet
 har i sit Værk „om Anders Aabenbarelse“ fortalt os
 adskillige hidrørende Begivenheder, og da Sagen ved
 den engelske Digter Byron's „Vampyr“ har vund-
 det nye Interesse, saa vil det sikkert interessere, der-
 om at erfare noget mere:

En Soldat laae i Aaret 1803 i Qvarteer i Has-
 damar, en Bye ved Ungarns Grændse. Som han en
 Dag med sin Vært og hans Familie sidder tilbords,
 seer han en fremmed Mand trine ind i Stuen og sætte

sig ved Bordet hos de Andre. Hele Bordselskabet blev synlig forfærdet, hvorfor, vidste Soldaten ikke at forklare sig. Men da hans Vært Dagen efter døde, etsefoer han, at Den, han i Gaar havde anseet for en fremmed Mand, havde været Værtens for meer end ti Aar siden afdøde Fader, der havde forubsagt og forarsaget Sønnens Død. Soldaten angav Sagen for Regimentet, og dette for sin Kommandeur. Grev Cabreon, Capitain ved Infanterieregimentet Alandatti, fik Ordre at undersøge Sagen, og begav sig med Auditeuren og adskillige Officerer til Hadamar, hvor han forhørte hele Huusindet, der med een Mund bekræftede Soldatens Angivelse. Da nu ogsaa de øvrige Byemænd paastode, at have seet den Afdøde kort før hiin Tildragelse, gik man til hans Grav, lod den aabne, og fandt hans Liig saa frisk, som om han nys var død. Greven lod hans Hoved afhugge, hvorpaa han igien begroves. Man meldte endvidere, hvorledes en for tredive Aar siden afdød Mand i samme Bye flere Gange havde viist sig i sit Huus, og suget Blodet først af sin Broder, derpaa af sin Søn, og sidst af Tjenestekarlen, hvoraf alle Tre vare døde. Greven lod ogsaa denne Brudolaf opgrave, og da han fandt ham ligesaa frisk som den Forrige, lod han en Nagle staa igiennem Ligets Tinding, og det derpaa igien begrave. En tredie, for sexten Aar siden Afdød, der havde suget Blodet af begge sine Sønner, lod han brænde. Efter-

at alt dette var bleven indberettet til Wien, sendte Regjeringen en af Læger, Chirurg og andre Lærde bestaaende Kommission til Hadamar, men Resultatet af deres Undersøgelser er ikke blevet bekendt.

Den 5te September 1738 døde i Landsbyen Kistlova, halvanden Mil fra Gendissa i Ungarn, en Mand paa 62 Aar. Tre Dage efter sin Begravelse kom han om Natten til sin Søn, og bad ham om Noget at spise. Sønnen gav ham Mad og han forsvandt. Næste Nat kom den Døde igjen, og Morgenen efter fandtes Sønnen død i sin Seng. Samme Dag bleve sex Mennesker i Byen pludseligt syge, og døde kort efter. Fogden indberettede Sagen til Regjeringen i Belgrad, der strax affendte to Justitsbetiente til dens Undersøgelse. Disse løbe de i de sidste sex Uger Bortdøde opgrave, og da man kom til hiin 62aarige Gamle, fandt man ham med aabne Dine, rødt Ansigt og sagteaandende, men forresten som død og gandske ubevægelig. Man sluttede deraf, han maatte være en Erkevampyr, lod ham ved Stedets Skarpretter støde en Pæl giennem Hjertet, og opbrænde. Siben hørte man Intet til lignende unaturlige Dødsfald.

Arnold Paul, en Heibul fra Medoniga, blev overkiørt af en Høvogn, og døde. Tredive Dage efter døde pludseligt fire Mennesker, hvis Blod var blevet udsuget. Da man nu mindedes, Arnold Paul havde tidt fortalt, at han ved Casato, en Bye paa den tyr-

Fiske Grændse, var bleven plaget af en Vampyr, men
 havde frelst sig ved at synke Noget af dens Gravjord,
 bragtes man paa Mistanke om, at Arnold desuagtet
 var vorden en Vampyr. Man opgrov derfor hans Liig,
 og fandt det gandske frisk; ja Karerne vare saa spændte
 med Blod, at det var brudt frem af alle Legemet's
 Dele, og havde farvet Liigklædet rødt. — Stedets
 Foged lod ham derpaa, som Skif og Brug var, slaae
 en spids Pæl giennem Hjertet, Hovedet afhugge og
 derpaa brænde. Det samme gjorde man ved dem, der
 saa pludseligt vare døde, fordi man frygtede, ogsaa de
 skulde blive Vampyrer. Trods al denne Forsigtighed,
 udsugedes dog, fem Kar efter, Blodet af adskillige
 Personer, der ogsaa kort efter døde. Dette Lod traf
 i et Tidløb af tre Maaneder sytten Mennesker.
 Blandt dem var Stanoska, Heidukken Sovizo's Døt-
 ter, der, efterat være gaaet frisk og sund tilfængs,
 vaagnede midt om Natten, og jammerfærgende klagede
 over, at Heidukken Millo's Søn, der var død for ni
 Maaneder siden, vilde quæle hende; fra samme Dieblif
 af svandt hendes Kræfter, og tredie Dag efter døde
 hun. Man opgrov derpaa den omtalte Millo, og fandt
 Liget gandske frisk. De hidkaldte Læger, Chirurger og
 Justitsbetiente anstillede en nøiagtig Undersøgelse, og
 fandt, hele Ulykken havde reist sig af, at Millo havde
 spist af et Dyrs Kiød, som en Vampyr af samme Art
 havde dræbt. Man besluttede da, at opgrave de i et

vist Lidsrum Døde, og fandt, at iblandt 40 havde 17
Vampyr-symptomer. Dem lod man ved Skarpretteren
spidde, halskugge og brænde.

Mainotterne.

Mainotterne udgive sig for de gamle Spartaners
Utlinger. Værdige Sønner af Fædrene, kappes Kne-
sene om, at stæle bedst. For Tyverie dictere Lovene
ingen Straf; kun maa Tyven, naar han overbevises,
erstatte det Stiaalne syvobbelst. Dødsstraf finder al-
drig Sted. „Al Verdens Guld“ sige Mainotterne,
„opveier ei et Mennekses Liv.“ Gæstfrihed er deres
Hoveddyd. Hvo der hos dem søger et Ulyl mod ud-
vortes Fiender, er tryg. Døer en Mainotte, indvik-
les han i et Klæde, hans Frænder græde og synge
Sørgemelobier. Enken udgyder sin Smerte i Klage-
toner, stedsse med følgende Dmqvæd:

„Al, paa Bierge og i Dale
Dg hvor Menneffene bygge,
Vil jeg Arme nu Dig søge,
Søge ømt, og aldrig finde!
Blide Himlen mig forunde,
Dig i Gavens Nat at følge,
Eller, flux forvandlet til en

Fugl, udgyde mine Klager,
 Dvæbende i stillen Drik!
 Nei! paa grønne Dvift jeg aldrig
 Hvide vilde, aldrig flukke
 Læstken ved den hvale Væk,
 Klagen, som Turteiduen,
 Naar dens Yndling horte er!"

Naar Liget er bragt i Kirken, og Præsten har udtalt Ordene: „Venner og Brødre! begræder mig! Jeg er horte!“ træde de næst: Frænder parviis til Kisten paa begge Sider, knæle, kysse først Christusbilledet paa den Hensarnes Bryst, og derpaa hans Pande.

De mainottiske Qvinder synes at have arvet Lacedæmonierindernes vilde Mod. Udbryder en Krig med Tyrken, da forlade Mændene aldrig deres Poster, og Konerne bringe dem ei allene Proviant og Munition, men dele ogsaa deres Farer. Vorder en Mand dødelig saaret, da griber Mandinden hans Vaaben, viende sig til Hævnen. Theocari saae i sidste Krig sin Søn styrte i sit Blod; hun greb hans Sværd og raabte: „Sov sødt, mit Barn! Jeg overtager Din Post.“ — De udmærke sig desuden ved Landsnærværelse og Dødsforagt. — Dybt saaret i Knæet tilraabte Trene Fienden trofsende: „Kan jeg ei arbejde meer, skal jeg dog opfostre Børn, der kunne hævne mig!“, — Helena, en nygift Kone, fandt sin Mand saaret i den

7 B. (7)

høire Arm. Ruglen blev i Risbet; hun sugede Blodet af Saaret, løsnede Ruglen lidt efter lidt med sin Tunge, rakte Manden den, og sagde: „Der! Send Fienden den tilbage!“ Døttrene begejstres af Modrenes Exempel. Den unge Stamata kom just med Krudt og Provision til sin Broder i det Dieblik, han trak Sabelen, for at forsvare sig mod tvende Tyrker. Raff greb hun hans Gevær, og nedskød den Ene, mens Broderen strakte den Anden til Jorden. — Blandt et Folk, der stedse er under Vaaben, ere de Feige kun fiendne. Opdages en Saadan, da anklage Dvinberne ham, endogsaa efter hans Død. Fætter en Mainotte i Striden, lade hans Vaabenbrodre ham ligge til Slagets Ende. Da begrave de ham, og bringe hans Familie hans Klæder. Paa Blodpletterne see Frænderne let, om han har faaet Saaret for eller bagfra; i første Tilfælde begræde de den hæderligt Faldne, i sidste opbrænder man hans Klæder, og Ingen tør omtale ham mere.

Equassouw og Knonmquatha.

En hottentottisk Historie.

Equassouw var en Søn af Aquassomo, Herker over de sexten Folkesæd af Kaffaria. I lige Linie nedstammede han fra No'ch og Hingu'oh, hine forðum fra Maanen nedfaldne Helte, og alle Hottentotternes Kraaler hylbede hans Magt. — Equassouw var berømt for sin Flid og Kiækhed; hans Raskhed lignede Vælken, naar den styrter sig fra Biergtinden, han indhentebe det vilde Esel i Flugten, og hans Pile naaede Ornen i høien Sky. Løven segnede for hans Styrke, og tidt farvedes hans Landse med det uhyre Næshorns Blod; han skuede i Vandenes Dybde, og tæmmede stormfreesdende Bølger. Fiske hentebe han fra Havets Klippekløfter, Koraller fra dybeste Afgrund. Men fremmed for hans Hierte var Kiærligheds Fryd, og ligegyldig skuede han de tyklæbede Mær fra Songeman og de fladsnæsedede Skionne fra Houteniqua.

Da Equassouw engang viste sine Undergivne, hvorledes man skulde opstille Garn for Elsdyret og lægge Faldgruber for Elephanten, meldte man ham, hvorlunde en broget Tiger anrettede store Udelæggelser i Chamtovernes Kraaler. Strax greb den Tapre sin Olsiventræeskue og sprang bort, som Steengieben paa Biers

gene, at fraae de Betrængte bi. Han kom iust i det Dieblif, det rasende Dyr vilde sønderlide en Pige, og afflied sin Giftpiil paa det, at det styrtede dødt for den Skionnes Fødder. Hun knælte og bedækkede sit Hoved med Støv, for at takke sin Fjælsker. Men da nu Pigen stod op, blændedes den unge Hovding af hendes Skionhed. Han beundrede hendes sorte glindsende Ansigtssfarve, hendes indtrykte Næse, hendes ved Kunst dybt nedtrukne Barm.

Knomquaiha — det var Pigens Navn — var en Underhovdings Datter. Man havde givet hende den omhyggeligste Opdragelse, opfostret hende med de fineste Spiser: Giedeklod, Strudsæg og Faaremælk. Hensykt betragtede Equassouw hende et Dieblif: derpaa kysede han hendes Fødder og opskar det dræbte Dyr, hvoraf han udtog Nettet, og hang det om hendes Hals til et Tegn paa sin Omhed. Tigeren flaaede han derpaa, og sendte hendes Fader Huden, begierede Datteren til Ægte.

Aftenen før Guldmaanen var, som Skik og Brug er i hine Egne, bestemt til Parrets Formøling. Dagen kom. Hele Kaffracien studsede ved Synet af Pragtten. Brudgommen var klædt saalunde: over hans Skuldre hang en Kappe af Wildkatteskind, Tøfler havde han udskaaet sig af en Elephanthud; af et plettet Leopardskind havde han gjort sig en Hue; med Indvoldene af en Tiger omgiordebe han sig, og bandt dennes oppustede

Blære i sit Haar. — Knonmquaiha vilde vise sig sin Brudgom værdig. Hun havde lavet sig en kostbar Sminke af Soed og Giedesidt; hendes Haar vare fast sammenklæbde med smeltet Fidt, og tykt bestreuet med guult Buchustøv. Hendes Ansyn glindsede som poleret Elphenbeen, og nogle Rødkridtspletter toge sig gandske fortreffeligt ud derpaa; det lignede det mørke, med blinkende Stierner besaaede Himmeltelt. Sit Legeme overstrøede hun med Afke; Arme og Been ombandt hun med en nysslagtet Kalvs glindsende Indvolde, et Par Strubsvinger beslyggede hendes Ryg og et laudent Løveore var hendes Belte.

De underliggende Kraalers Overhoveder bivaanedes Bryllupsfesten, og satte sig i Kreds paa Jorden, med Hovedet mellem Knæerne, til Tegns paa deres Værsnygt. Midt i Kredsen sad den unge Fyrste med sin yndige Brud. Curri eller Overpræsten nærmede sig dem, syngende Vielsesformularen i dybe Toner. Den hellige Handling var tilende.

Do Gange havde Hottentotterne efter denne Høitidsfærd seet Maanen vore og astage, da alle Kraaler fattes i yderste Forundring ved en over al Maade sølsom Skabnings Komme. Den hørte til de Vilde, der have deres Oprindelse fra Søen, og, for Handelens Skyld, have opstaaet deres Boliger ved Kaffaria's Grændser. Hans Legeme var heelt tilhyllet i fremmed Dragt, Ansigt og Hænder undtagne, og forgiæves

brændte Solens Straaler paa hans Hud, thi den var bleg, som Maanens vandfarvede Skin. Hans Haar, som han kunde aftage og sætte paa efter Behag, var hvidt, som Mandelblomsten, og oppustet som Bædderens Uld. Hans Kinder og Læber havde Rødkribts Farve, og hans Næse var spids som Ornens Næb. Hans Sprog var Dyrenes ligere end Menneskenes, og saa barbarisk og uforstaaeligt, at Equassouw ikke var istand til at indlade sig med ham, før en forløben Hottentot, der ved hine Vildes Ankomst faldt i deres Hænder, forklarede ham, den Fremmede var hidsendt af sine Landsmænd, for at anholde om Udvidelsen af deres Distrikt mod Kaffraria's Grændse; hos Sine kaldtes han Mynheer van Snickersee.

Equassouw, som Menneskekierlighed var hellig, modtog den Fremmede vel. Han udbredte en Kappe af Faarekind paa Jorden, bød ham tage Sæde, og kogte ham egenhændig en Kraftsuppe af det fedeste Kiød. Ei heller var den Fremmede utaknemmelig: han underrettede Fyrsten om de Vildes Sæder og Skikke, og frydede tidt hans Dri og Dre ved at lokke Ild af et huult Instrument, saa Lusten rystedes derved. Ei mindre ønskede han at behage den skionne Knonmquaiha; han bandt Spænder af fløbet Metal om hendes Arme, og Glasknapper om hendes Hals; han fyldte Katao-fallen med en lislig Drik, der opmuntrede hendes Hjerte, og bragte Glæden til at finne af hendes Dine;

han lærte hende ogsaa at uddampe en vellugtende Røg af sin Mund, idet han med Dachablade kom Ild i et Leerrør.

Efterat han omtrent fiorten Dage havde opholdt sig i Kraalen, forærede man ham et Par Elephanttænder, og lod ham fare med den Besked, at Kokaqua's frugtbare Marker skulde vorde hans Landsmænd anviste, fremdeles Slovene ved Stiakwood, som Floden Palasmit omfjæller. — Equassour og Knonmquaiha levede fremdeles lykkelige og glade, og snart hørtes Præsternes Bønner, den store Hounja Ticquoa, som oplyser Maanen, vilde skænke Slægterne No'ch og Hingu'oh en Arving; Knonmquaiha følte, hun skulde snart vorde Moder. Da nu Tiden kom, viiste sig heel frygtelige Tegn paa Himmel og Jord: Man hørte ved Stranden et rædsomt Hyl, Jorden rystede Luften, og Maanens Afsyn tilhylledes af mørke Stør. Folket jamrede og græd, og Qvinderne, der vare tilstæde ved Barselsfærdene, raabte, da Barnet kom til Verden, Fyrstinden var nedkommen med en Vanskabning; thi Barnet var hvidt!

Forgiæves vaskede man det med Aloesafte og indsmurte det med Fidt: forgiæves lagde man det i den brændende Sol; dets Hud beholdt den stygge hvide Farve. Præsterne sammenkaldtes, at raadslaae om denne frygtelige Begivenhed, og Alle erklærede med een Mund, den onde Land Chamouna havde, under Mynheer van

Snickersee's Skikkelse, forledt Knomquaiha til Utro-
skab mod sin Herre.

Saa snart denne Dom var fælbet, ansaaes Mo-
der og Barn for uværdige til Livet. Man krummede
en Qvist paa Dietræet i Loveskoven, og ophængte i den
det hvide Misfoster ved Venene. Saalunde fortærede
de vilde Dyr Knomquaiha's Barn. Ogsaa hun dø-
medes at lide den Straf Loven paalægger den trolose
Qvinde, og Hovdingerne, der engang bivaanede henn-
des Bryllupsfest, bleve nu hidkaldte, at overvære henn-
des jammerfulde Død. Alle omringede de, væbnede
med mægtige Koller, den grædende Skionne, og den
krænkede Ugtemand stod med i Kredsen.

Tregange løftede den Ulykkelige Kollen mod den
Skyldige og tregange sank hans Haand. Endelig
maatte han dog giøre, hvad der sønderrev hans Hjerte,
og Synderinden segnede i sit Blod under hans knusende
Slag. — Hendes sønderslagne Lemmer bleve indeslut-
tede i et Næshorns Bug, og kastede i Havet. Men
den ulykkelige Fyrste var utrøstelig. Ofte besteg han
Chioqua's høie Klipper, og oversaae det vide Hav,
om hans speidende Blik kunde opdage Levningerne af
den Elskede. En Nat, da han sendte sine Klagesuk
mod den milde Maane, saa han ved det klare Skin
Rhinocerosbugen, der omsluttede dem. Tregange streg
han med jamrende Røst: Wo! Wo! Wo! kastede sig
derpaa fra Klippen i Volgerne, og svømmede ud til sin

byrebare Knonmquaiha's Liig. Snart naaede han det, løste Næshornets Bug, og forenede sig med den Høit-
elstede Levninger. Aldrig hørte man noget om ham
mere, og Folket, som ei erfoer hans Skiebne, troede,
han var faren til Maanen, hvorfra han stammede.

Dette ulykkelige Pares Krønike er endnu ikke gaaet
Hottentotterne af Minde, og deres Bielsesformular
slutte Præsterne fra den Tid af med det Ønske, at
Manden maa være lykkeligere end Equassour og Dvins
den Lydskere end Knonmquaiha.

Den originale Supplik.

I Aaret 1808 bleve ved Kongen af Preussens Tilba-
gekøbst fra Königsberg alle de, der vare fængslede for
simple Forsøelsers Skyld, frigitte. Denne Naades-
beviisning foranledigede følgende, efter Originalen tro
affkrevne og oversatte Supplik:

Belaffectionerte, bedste Hr. Konge!

Deres Excellents vil vist ikke være saa ubehage-
lig, at aflaae min allernaadigste Bøn, thi jeg er Tof-
selmagersvendten Liebenau. For ingen Verdens Ting
er jeg bleven stukket i Gullet, fordi jeg havde staalet
noget Lidet; men det er ikke sandt, formedelst jeg er
uskuldig. Jeg har ved Underfundighed fravendt Pøse

myntmager Casse 6 Alen Barattes Baand, paa
 Drukkenstabs Vegne, da jeg var meget stærkt beskiæntet
 samme Dag, og ikke mine Sandsfer mægtig. Dette
 Lyverie, jeg har begaaet som ærlig Mand, kan jeg nu
 ingenlunde tie til; thi Deres Majestæt vil dog ikke træde
 nogen Borger i Staten for nær, som lider uskyldig,
 og har stiaalet af Forseelse, fordi han var beskiæntet.
 Sytten Dage har jeg vansmægtet i denne mors
 deriske Cachot, saa Riødet er faldet mig af Ribbenene,
 og det havde maattet røre den værste Hund, endsiges
 min allernaadigste Konge og Herre. Endnu er Crimi-
 nalet ikke fornøiet med denne blodige Ydmygelse, nei
 de dictere mig endnu for mine uskyldige Lidelser, paa
 de stiaalne Baands Vegne, 30 Stokkeprygl, 5 per
 Alen, som er for meget! Og Ufferendaren mener, jeg
 faaer dem paa Maskineriet. Dette er mig virkelig for-
 meget, og jeg forlanger slet Intet, som ogsaa tilkom-
 mer mig arme uskyldige Lyv. Bedes altsaa venligst, i
 Anledning af Deres Kongelige Majestæts stormægtigste
 Indmarsch den 23de Decbr. denne Maaned, om en
 Dom jeg kan være tient med, og Fritagelse for al mu-
 lig Lyvagtighed, som Deres Kongelige Excellents og
 saa har gjort ved andre Skielmer. I Anledning af
 en høilovlig Bønhørelse forbliver med agtbar Respect

Deres Naades allernaadigste Diener

Liebenau.

D i g t e r b r e v.

Du spørger mig, hvem jeg tør kalde størst
 Af alle Stjernerne paa Digterhimlen —
 Med andre Ord: hvem jeg vel sætter først
 I Rangforordningen af hele Brimlen?
 Dernæst Du ønsker og min Døm at see
 Om hvilket Digterfag skal Prisen bære,
 Om det er Drama eller Epopee,
 Hvad eller det et andet Slags mon være?
 End videre Du fordrer, at jeg maae,
 Paa Digterære min Cragtning give,
 Hvad Slags jeg la'er paa Listen øverst staar,
 Det Objective eller Subjective?
 Omsider Du da ogsaa gjerne vil,
 At jeg skal sige Dig til Punkt og Prikke,
 Hvorhan en Digter egentlig bliver til,
 Om — scilicet — han fødes eller ikke?

Velan! Men først jeg Dig bekjender frit,
 En Ben af Spørgsmaal var jeg ingensinde;
 Udi Spørgelyst kan drives saare vidt,
 Men Svar var altid ei saa let at finde.
 I denne Sag jeg gjøre vil, min Ben!
 Som jeg er vant, naar man mig overfarer
 Med mange Spørgsmaal; Banen er nu den,
 At Spørgsmaal jeg med Spørgsmaal helst besvarer.
 Hvo synger bedst — jeg altsaa spørger Dig —
 Solsorten, Lærken eller Rattergaten?
 Og hvilken Blomst er meest paa Ynde riig,
 Og hvilket Træ er smukkest udi Dalen?

End videre Du sig mig forvist,
 Naar Kæbes Frugten? mon i Blomstertiden?
 Maaſkee den før blier dannet paa ſin Kvist,
 Hvad ælter og maaſkee den blier det ſiden?

Du ſeer — ifald Du vil ſee nøje til —
 At jeg med Spørgsmaal rigtig har beſvaret
 De fire Poſter, ſom Du vide vil;
 Menønſter Du lidt nærmere forklaret
 Den hele lange Sværm af Signeſer,
 Belan! det ſkal da ſkee — endſkjøndt jeg gjerne
 Frembyder Rødden, ſom den voyet er,
 Og nødig viller Skallen fra ſin Rjerne.

Det er dog ret forunderligt — om her
 Er ellers noget underligt paa Jorden —
 At Adelſkab et ſaadant Fortrin bær,
 Og det ſaavel i Syden ſom i Norden!
 (Ved Adelſkab jeg mener arvet Roes,
 Og arvet Dyb og Tapperhed, med mere
 Af andet ſaadant loſtbart Arvegods,
 Man kan med Guld og Søls testamentere.)
 Og er det mere underligt endda,
 At ſig en Dvæ og Haders Kilde vinder
 I Kraft og Keenhed, alt jo længer fra
 Sit allerførſte Springevald den vinder.
 Man ſkulde tænke, paa en Vej ſaa lang
 Den kunde blandes og ſin Keenhed miſte —
 Men hillemand! jeg troer at i min Sang
 En Signeſe vil atter ſig indviſte;
 Thi den Excurs om Adelſkab og ſligt
 Vedkommer da kun lidet Hovedſagen;
 Gj beſter er det ſaa forunderligt,
 At man kan ſige: aldrig ſaae jeg Magen!

Den Hovedsag, som mig paa Tungen laas,
 Da jeg foer vild ubi Allegorien,
 Var Talemaaden, Verden rider paa:
 „Den Digter fødtes ret til Poesien!“
 At sige ham — man tænker ordentlig —
 En stor Douceur; og skal jeg aldrig nægte,
 At mangen Digterjunker bryster sig
 Af sig en Fødsel, fornem, hei og ægte.

Jeg sikkert vakked ei et Diabli,
 Naar rigtig fast jeg troede paa Organer;
 Ja naar jeg blot erfarede, at man fik
 I Fædreavn de samme Digtervaner.
 Men aldrig har jeg hørt, at Hr. Homer
 Var Søn af eller Fader til en Digter;
 Nej tvertimod jeg næsten altid seer,
 En Digtersøn sin Faders Haandværk svigter.
 Dg hænder det, en Søn af en Poet
 End stundom griber i sin Faders Strange,
 Han griber falsk — jeg vedder ti mod eet —
 Dg griber sagtens heller ikke lange.
 Hvad enten dette kommer nu deraf,
 At Sønnen seer af Faderens Exempel,
 Hvor sjelden Plectret er den Støttestav,
 Ved hvilken Fribes frem til Lykkens Tempel,
 Hvad eller det er saa Naturens Plan,
 Den ei formange skabe vil af Skjalde;
 Men bruge Sekler, før en Dsian
 Den vil til mange Seklers Lust fremkalde.
 „Nu altsaa skabes Skjalden dog?“ o ja!
 Men om han skabes Skjald ved Moders Hjerter,
 Samt hvad poetisk han har med derfra,
 Det ingen Antropologie mig lærte.

Men hvad Exempler Sædning, Gensomhed,
 Hvad Glæder og hvad Videlser kan gjøre —
 Det vist hver Digter af Erfaring veed;
 Thi ligesom en Glucks, en Mozarts Dre
 Kan være skabt saa herligt som det vil;
 Hvis det ej lytter først til Andres Toner:
 Dets Gjermand vist ej med Tryllespil
 Skal vaelbeligt henrykke alle Zoner.

Apelles ej den første Maler var;

Men treen som Mester vist paa Andres Skuldre:
 Heel mangen Bøl sit Bånd til Serpen bar,
 For som et Hav den fan i Fossens buldre.
 Hvor mangen ubekjendt og mindre Skjald
 Har i de dunkle Dale Serpen slaget,
 For vaelbelig som Klippeelvns Fald
 Homers Basune gjennem Verden braget.

Alt lange førend Avons Skjald opstod
 Har mangen Chaucer Hjønt og listig sjungen,
 Og Johnson først An Trone ydmyg veeg,
 Da han paa Scenen sjeed Digterkongen.
 Og siig mig da: hvad fyldte han Natur,
 Hvad Konst, hvad egen Flid, hvad Andres Lære?
 Og siig mig: kan en Dyrehaves Muur
 En Alvei til Apollos Tempel være?
 Og siig mig Kjære: hvor Poeten var,
 Da Krybessynten slog paa Havelaagen
 De usle Riim? Var det hiin Stjerne klar,
 Der siden straalende brød gjennem Laagen?
 Det var; men svøbt i Nattens dunkle Dragt —
 I Glemsels Nat, hvor den maaffee var blevet
 For evig, hvis ej en usynlig Magt
 Fra Mærke havde den til Lys udrevet.

De Kjerner, hvoraf Skoven vorer op,
 Fra Fødslen vare de ej alle lige?
 Men siden knejser een med mægtig Top,
 Een kan sig neppe frem af Jorden snige.

Er det vel eet, om Du i Sandet saar,
 Og ubi Marker, dyrkede og fede?
 I Haven større Kraft Din Ubild naaar,
 End uden Kniv og Røgt i vilden Heide.
 Som Blomst ved Blomst i fælleds Lighed groer;
 Men een skal visne og en anden trives;
 Een vorer Lidet og en anden stor;
 Een modnes, og en anden spæd oprives.
 Saa er vor Slægt: en mægtig Haand har stræbt
 Et frugtbart Frøe i hver en Sjæl den skæbte;
 Men dette ej sin Skæl igjennembrød,
 Og hiint sin Kraft i tørre Jordbund tabte.
 Et trædes ned paa Laster's Vandvedej,
 Et kvaales brat af Rummets Bjørn og Tidsler;
 Blant tusinde sandt eet den Have ej,
 Hvor Dyds og Wiisdoms Helligkilde risler.
 Hvi det er saa? Det Spørgmaal gaaer for vidt,
 Og over Djets snævre Grændse leder;
 For det jeg seer — endffjændt jeg seer kun lidt —
 Seg Mesteren beundrende tilbeder.

Og nu end videre vi skrive fort
 Til Døftning af det Ob- og Subjective —
 (En Deling, ej af nogen Digter gjort,
 Derpaa jeg Dig mit Mresord tør give) —
 Men ligerviis — „Hvad? Lignelser igjen?“
 Ja Kjære! nu eet Ord saa godt som ti ve!
 Jeg heller strax kan slænge bort min Pen,
 End Bers foruden Lignelser at skrive.

Det er en Vand, jeg nu eengang har —
 Had enten den er medfødt eller ikke —
 Og troer jeg, Du indrømmer mig, min Fa'er!
 Det er den værste ej af Digterfikke.

Det ligerviis da som blant Blomsterne
 Gaaer en Botaniker og urørt famler
 I deres saure Blade, for at see
 Allene til hvad Slægt og Art han samler.
 De tusind skønne Farver seer han ej,
 Kun Traadene i Bageret han tæller;
 Forgjæves dufte Roser paa hans Vej —
 Han plukker dem som Tideler og som Nalder.
 (Dog, dette være sagt med et Maaskee?
 Jeg alle over een Kam ej vil kjære;
 Men hver Botaniker er ej Linnee,
 Og kan naturligviis ej heller være.)
 Jeg og for Signelsen kun sagde saa,
 For Signelsen jeg siger ydermere:
 Ornitologen kan en Lærke flaae,
 Og Rattergalens Hals anatomere:
 Ak! arme Skjald! Du est en Rattergal;
 Din Anatom med Kniven brat Dig venter:
 Du est et ventligt Blomster i Din Dal;
 Men Din Botaniker Dig snarlig henter.
 Hvorfor? mon for at kvæges ved Din Lugt?
 Mon for ved Dine Farver sig at fryde?
 Nej! Du i hans System skal ordnes smukt —
 Som Nummer hans Exempelsamling pryde.

I Digtning en Botaniker det var,
 Der kunde Regler for en Digter give;
 En Anatom den Grændse Raaret har,
 Som deler os det Ob: og Subjective.

Sen hørte Shakespeare — Shakespeare blev hans Helt,
 Men Shakespeare Verden uden for sig mater;
 Thi bliver nu det Objective Welt,
 Der siger, mens det Subjective daler.
 Kunstdommerpræk! Eljon er den Digters Røst,
 Der kraftigt tolker fremmed Daad og Tanke;
 Men den, en Verden har i eget Bryst,
 Skal samme Lærbar til sin Tinding sanke.

Hvad Digterfagene dernæst angaaer,
 Jeg Dig min Tro v. i kortelig berette:
 Hvert Slags — naar det er godt — min Hylbing faaer;
 Jeg elsker hvert især, kun ej det flette.
 Jeg ynder Egens mandigstolte Kraft;
 Jeg ynder bløde Vindes dunkle Skygger;
 Jeg ynder Rankens søde Nektarsaft,
 Og den man mig af Agrens Rjerne brygger.
 Mig fryder Rosen med sin friske Duft;
 Mig fryder Villien, Nelliken, Violens;
 Mig styrker Vinterdagens kolde Luft;
 Mig kvæger Varmen under Sommersolen.
 Jeg er lidt Digter og Naturens Ven;
 Jeg sætter ej dens Blomster ubi Nader:
 Jeg i dens Have vanker hid og hen;
 Kun i min egen Glæde har jeg Grader.
 Jeg til Røngering er ej kolig nok,
 Og til Systemer ikke nok paa Møden;
 Og sønner Du en Digtergræbestof,
 Saa gaa fra mig og hen til Vejersbøden!

Hvad tænker Du da, jeg mig bryder om
 Hvormeget Hartkorn Shakespeare vel kan fylde!
 Jeg uden nogen Recensenterdom
 Ham sætter blant de andre paa min Hylde.

Neg hjertelig ad Jean de France leer,
 Og dybt bevæget jeg med Hamlet græder;
 Med Kildren jeg paa Don Quixote seer,
 Og smelter naar Temoras Digter kvæder.

For Elskeren er kun den Elftes Kind
 Allene rød, men alle andre gule;
 For hver en fremmed Ynde er han blind,
 Kun Een er Kjon, og alle Andre fule:
 En snæver Sjæl er den Forelste liig,
 Hans svage Syn kun eet Slags Ynde fatter;
 For ham er een Homer allene riig,
 En Holberg vækker kun hans hele Latter.
 En Kyllingmave den, som ej formaaer
 Enhver Slags kraftig Føde at forboje!
 I Blomsterhaven den forgjæves gaaer,
 Som Rosen ene magter at fornøje.
 Er Rosen rød, saa er jo Villien hvid,
 Violen blaae og Tulipanen broget;
 Hver har sin Eugt og hver sin Ynde blid;
 Hver har sin Dyd, Kjøndt hver dog fattes noget.

Dg hvad betyder saa det høje Raab:
 „En Epiker af Alle er den største!“
 Hør! hislet Kriger jo en anden Hob:
 „Theaterdigteren er dog den største!“
 Er der ej Ynde i Allegri's Nat,
 For Santios Pensel Dagens Skjønhed maler?
 Er Ciceros Veltalenhed da mat,
 Forbi Demostenes saa kraftigt taler?
 En valdig Klippestrøm er Weisles Røst,
 Som Hjerterne almægtig med sig fører:
 Den søde Stemme fra en Schulzes Bryst
 Med ikke mindre Vælde Sjælen rører.

„Saa er da Forskjæl ej paa Digterværk?
 „Saa staae da alle lige højt i Rangen?
 „En lige Roes tilkommer een og hver,
 „Og ingen Grader gives da i Sangen?
 „En saadan Middelvej — jeg siger frit —
 „Er fjævet for mit og mange Andres Lykke.
 „Har en Homer kun drevet det saavidt,
 „Som den der frev et lille Stambogstykke?
 „Er Kæmpetonerne fra Norvens Bred,
 „Som Barnesnak af smaae Marionetter?
 „Og er en hyret sad Geburtsdagsmed
 „En Skjalb, som Du ved Schillers Side sætter?
 „Det er — min Troe! — en nøjsom Digtersands,
 „Der ynder alt, hvad Peer og Poul har frevet;
 „Forlad mig Kjære! saadan Tolerants
 „Er virkelig en Smule overdreven.“
 Det er den og, men min var aldrig saa;
 Troe mig! jeg er, i Sandhed! saare kræsen —
 Men nøjere jeg mig forklare maae,
 Om Du skal finde Rede i mit Væsen.
 „Drik dybt — om Du est tørstig — bris tilbunds!
 „Men nip ej til Castales Helligkilde!“
 Det er paa Dansk: „Kor' Du Mjødkarrets Spunds,
 Da drik en Ruus! hvis ej, det gaaer Dig ilde.
 Af Midnats-Mørket blev det aldrig lyst;
 Og ingen vente — naar han selv ej brænder —
 At vække Varme i en Andens Bryst;
 Med Iis og Vand man ingen Iis antænder.
 Kun den som føler stærkt, og fluer grant,
 Og maler klartig hvad han føler, fluer;
 Kun den en Vej til Digterbjerget sandt;
 Kun saadan Sjæl er tændt ved ægte Luer.

Men Mungen tænker an sin stakkels Praas
 Ved Lygtemænd, og Mungen sig inddriller,
 Han stander højt op paa Parnassets Naas,
 Naar han i taaged Mose sig forvilder.

Man er ej Digter, for man rimer net,
 Cadencen pæser, Takten rigtig maaler;
 Ej heller for man skriver en Sonnet,
 Ej heller for man til et Gilde praaler,
 Ej heller for man Een mon hils saa
 Med: „Hil Dig Rabbi!“ i hver anden Gabe;
 Ej heller for man raaber selv derpaa,
 Ej heller for det staaer i lærde Blade.
 „Man er just ej Genie, for man er gal,“
 Har Svensten sagt; det er med Trævestering:
 „Man bliver ej Digter ved en Perial,
 „Dg Feber er ej nok til Phantasering.“
 Saalidt som man er Skjald for man engang
 Har skrevet et charmant Geburtsdagstykke.
 Kort: Digter bliver man ej for enkelt Sang,
 Saalidet som for Folianter tykke.

Der gives mangel Digtersjæl, min Ven!
 Som aldrig skændes os af Suttungsaften,
 Ja som vel mere Digter er end den,
 Der skændte sig Morgens og til Aften.
 „Paa saadan Maade find s da kun Faa,
 „Det kan fortjene Digternavn og Vre.
 „Er Pendi Top saa vanskeligt at naae,
 „Hvor mange skal vel Laurbærkransen bære?“
 I Sandhed! der er ikke Faa, min Ven!
 Som Kransen naae; men der er mange Flere,
 Der stræbe — kjøndt forgjæves — efter den;
 Og deres Tal vil altid sig formere.

Thi det var altid saa: at ej saasnart
Opsteeg en Skjalb ved sine egne Kræfter,
Før hundred stimled til i kynsdom Fart
I friske Spoor at følge Skjalden efter.

„Hvo er da Skjalb, af dem som Klavret har?”

„Hvo vandt da egentlig, hvad han attraa’de?”

„Mon den der sig en egen Bane har,

„Og gjennem den et værdigt Maal opnaa’de?”

Sa! det er Knuden, Ven! Men troer Du da,

Jeg Rastefkoylen nu i Haand vil tage?

Kan Abnerne Du selv ej rense fra,

Wil Kjerterne Dig heller ikke smage.

Enhver, som tvende sande Djne sit,

Kan gjerne see foruden just at plire:

Det Dre, som er vant til reen Musik,

Det kjender nok en Lyra fra en Lire.

„Vel! men nu komme vi tilfødt engang

„Til Hovedsagen, som jeg vilde vide:

„Hvo er da størst af dem der sig opvang

„Ved egne Kræfter til Apollos Side?”

At Kjære! Ved Apollos Side staaet

Gj Stole eller Banke udi Rader;

Der man ej Titel af Professor faaer,

Og ej Magister- eller Doctor-Grader.

Men hver staaer højest paa sit eget Sted

Og hver er størst i Glands af egen Hæder;

Ved Phæbi Hof er ikke op og ned,

Gj for og bag af Skjalbes Vresløder.

Der fleer ingen til sin Sidemand;

Thi hvad Enhver annammer er hans eget

Og ingen Andens — Ingen vinde kan

Den Plads, hvortil en Anden er opsteget.

Der spørger man ej om Anciennitet,
 Et Sekel fra og til vil intet sige.
 Der har man aldrig Statscalender seet;
 De ægte Skjalde er' hverandres Lige.
 Hvo græffe Heltes Daad besang, er størst;
 Størst er og den, der sang om scotske Jetter.
 Euripides man sikkert sætter først,
 Og først man ligesaa Sophocles sætter.
 Men skalde jeg end ganske lønlig slaae
 En ellet Frændeskjalb især til Ribbe:
 See! dette subjectivt Du kalde maae;
 Thi objectivt han hos de Andre sidder.

Og subjectiv er hver en Konfirmand,
 Hvad enten Peder eller Poul den sælber;
 Den kaldt igaar — idag den sælbes om:
 Den kun for Dommeren allene gjælder.

En ganske anden Sag det er, isald
 Man uden Sammenligning vil bedømme;
 Men saa bør Skjalden dømmes af en Skjalb,
 Thi andre kan jeg ingen Ret indrømme.
 Men sig en Dommer er en Fugl saa rar —
 En Phönix ret i Digtekunstens Rige,
 Som ti Poeters Aand og Styrke har,
 Som ejer Kraft og Billie tillige.
 Og sandelig! en saadan kostbar Skat
 I tusind Aar blier neppe eengang samlet,
 Og det vil rinde bort heel mangan Nat,
 Før Gbthe atter recenserer Hamlet.
 Kun til en saadan kunde man betroe
 At føre Kast:Koblen — om han vilde —
 At sige, hvad for Korn der skalde groe,
 Og hvad som svangt der maatte gaze tilspilbe.

Men for Kvalfalverne tag Dig iagt!
 Bogt Dig for de æstetiske Udepter!
 Som laae af Horatier Extract;
 Og staae ihjel med Popernes Recepter.
 Dog holdt! det laae just ikke paa min Vej;
 Thi vil vi lade disse Droner fare,
 Som Honning slikke vel, men samle ej,
 Og ikkun paa de andre tage vare.

„Stor — større — størst.“ Derfra det var vi kom;
 Hvorfor ved „liden — mindre — mindst“ ej hvale?
 Ja! giv mig blot et Schema for min Dom,
 En Aen til at maale Digterstjale!
 Stor er den Skjalb, som Baarens Ynde sang;
 Men mod sit store Umne er han liden;
 Hans Navn sig gjennem flere Sekler svang,
 Men af! det er kun lidt mod Eftertiden.
 Stor er Cervantes med sit Skalkesmiil,
 Naar han mod Daarligheder Buen spænder;
 Men stump og veeg er dog Satirens Piil,
 Naar Daarskab den sin Kobberpande vender.
 Stor i sin høje Flugt er Fingals Søn,
 I Skyen er hans Røst som Himlens Torden;
 Dog er den svag mod tusind Seklers Dron,
 I Rummet svæver han kun tat ved Torden.

O! spørg da ej om Storhed' og om Rang!
 Viib! Digterbjergtet er ej et Gatheber;
 Det er en rummelig og yndig Bang,
 Hvor der er Plads igjennem Evigheder.
 Naturens Dphav er uendelig,
 Hans Almagt, Gjærning, ingen Grændse kjender:
 Og Tankens vide Mark er evig riig;
 Geniets Lue usfortæret brænder.

Spørg ej om Rang! hvad Dig behager, nyd!
 Kan Rang forhøje Skjaldens æble Gave?
 I vilde Drk den saure Rose bryd,
 Og bryd den, naar den staar i dyrket Have.
 Bryd den, og præs den evigtige Magt,
 Der lige stor i Stammen som i Lovet,
 Sit skjønne Værk saa vide har udstrakt,
 Og viis og god indblæst sin Vand i Støvet.

S. S. Blicher.

I h o r v a l d s e n.

Jeg staar paa Fjeldets Lind blandt Klippers Brimmel,
 Og stuer dybt i Horizontens Rand
 En Sol at sunke paa Europas Himmel,
 Og sprede Straaler over Land og Strand;
 Som Stjerne tindred den ved Nordrepolen,
 Men var bestemt at straale klart, som Solen;
 Udi et Stjerneflud den fra os svandt,
 Paa Sydens Himmel den som Sol oprandt.

A. Disen.

Den serhundredaarige Brub.

Da Tydsklands Keiser Friedrich Barbarossa, Nar efter Guds Byrd 1173, havde begyndt en blodig Strid med Pave Alexander den Tredie, var Pesten udbrudt i Venedig. — Ei var det Keiseren ligegyldigt, at denne vældige Stat havde erklæret sig for Paven. I flere Træfninger havde den besejret hans Bundsforvante; ja endog fanget Patriarken Ulrik af Aquileia, der, tilskyndt af Keiseren, havde vovet at angribe den, tilligemed tolv af hans Chorherrer, og kun frejlivet ham under den vanærende Betingelse, at han, istedetfor sig og de tolv Chorherrer, skulde erlægge en aarlig Tribut af en Dre og tolv Galte.

Ogsaa Keiser Manuel af Constantinopel bestragtede Venedigs vildtvorende Magt med misundelige Blikke. Ei allene hiin Side det sorte Hav, men ogsaa til de yderste Grændser af Palus-Mæotis udstrakte Republiken sin Vælde. Nu var det Tid, at ydmyge den, meente han, og flux gav han Ordre til, at lægge Beslag paa alle venetianske Skibe, og erobre Dalmatiens Hovedstæder.

Men ikke faldt Venetia's Mod endda: stærkt nok følte det sig til, at binde an med tvende Keisere. Inden tre Maaneders Frist havde det bemandet en Flaade

af 100 Galeier og 20 Smaaskibe. Dets Doge, Bistate Micheli, stillede sig selv i Spidsen for denne Magt, og efter i Flugten at have vundet Stæderne Ragusa og Spalatro, seilede han kamplystig mod Helsingpont.

Keiser Manuel stedsede og Kialv. Han ilte, at imodsende den seierlige Doge Statholderen af Negroponte, der i hans Navn skulde love enhver Fyldestgjørelse. Dogen skal da Seierssværdet i Skeden, og medens han, ifølge Keiserens Begiering, sendte to Gesandter til Constantinopel, at underhandle om Freden, lagde han sig selv for Anker med sin Flaade ved Marmorøen Scio, at afvente Fredens Slutning.

Sebastiano Ziani og Drio Malapiero hedte hine to Gesandter. Oprundne vare de af Venetia's ædleste Slægter, og skiondt de først stode i den mandlige Blomsteralder, betroede man dog deres Mod og Klogskab dette vigtige Hverv. Keiser Manuel lod dem modtage med glimrende Pragt: han smilte, da han saae begge de skionne unge Mænd, der i deres simple Waabensmykke sælsomt contrasterte mod hans pragtfulde Hof; thi han haabede, vel at vorde færdig med en Wiisdom, under hvis Grundvold Blodet strømte faa hedt.

Iskedetfor at lade Underhandlingerne begynde, fulgte den ene glimrende Fest den anden, og det lod, som man vilde feire Freden, før den endnu var slut-

set. Men ei tabte Sebastiano Ziani, trods alle disse tilforn ei seete Herligheder, sit Maal af Sigte, og kjendte hans Rejsefælle, der i Constantinopel befandt sig saare vel, holdt ham tilbage, naar han i sin Tver vilde tale Keiseren alvorligt til, kunde han dog ikke hindre ham i, at underrette Dogen om Keiserens forsættelige Mølen. Men den forsigtige Vitale, der ønskede, at vinde Freden uden Sværdslag, bød Gesandterne ei at haste.

Om sider bragte man det dog hos Keiseren saavidt, at Underhandlingerne virkelig toge deres Begyndelse. Manuel indrømmede Alt. Freden behøvede nu blot at undertegnes, men dertil kunde Gesandterne ikke bringe det. Keiseren opbød alle Kunstere, for at adsprede dem, og selve Constantinopels Qvinder søgte, vel kjendende deres Skønheds Magt, at indvikle Heltene i farefuldere Kampe, end de, hvori de nys havde seiret.

Malapiero's Hierte kunde ei modstaae saamegen Ynde: for første Gang følte han Skønheds Magt, og det behagede ham vel i Constantinopel. Men Ziani længtes efter Hjemmet; thi et huldt Billeb fra Fædrelandet hvilte, som en Talisman, dybt i hans Siæl, og lod ham trygt styre mod sit Maal forbi alle Skier og Klipper.

„Har Du seet Dig om i Havnen her?“ spurgte han en Dag sin Ven: „har Du bemærket, hvorledes

Stoven af Mafftræer voger fra Dag til Dag? — Troer Du ei, man opholber os med Glid her, for, naar man tilstrækkeligen har rustet sig, haanligt at afvise os med vor halvsluttede Fred?" — —

Malapiero deelte ei Ziani's Frygt. Da greb Denne hans Haand og sagde: „Drio, jeg veed, Du elsker her, derfor seer Du Alt om Dig i lyse Farver. Men Fædrelandet være Dig dyrebare end Din Riærlighed! — Staae derfor fast, og svigt det ei, thi det har bygget paa Dig!" — Rødmende taug Malapiero. — Da drog Ziani ham blidt op til sig og sagde: „Baa-ge for Bennen, et Benskabs heiligste Pligt. Maaskee kommer der en Tid, da Du kan giengielde mig det!" — Bennerne sank i hinandens Arme, og gik til Keiseren i samme Dieblif, med den alvorlige Erklæring, at de, hvis ikke Freden strax blev undertegnet, vilde ansee denne planmæssige Dvælen for en nye Krigserklæring, og reise endnu samme Dag. — Vel søgte Manuel at berolige dem, men tydeligt nok gav han at forstaae, at han paa ingen Maade lod dem reise nu, skulde han end med Magt holde dem tilbage! — Da nolede Gesandterne ikke længere: hemmeligt sendte de et Bud til deres Flaade, meldte Dogen deres Stilling, og besvare ham, uden Ophold at styre mod Constantinopel, for med Magt at tilkæmpe sig Freden, om end deres Liv derved skulde steds i Fare. — Men Flaaden udeblev: ei heller vendte Budet tilbage.

Siant affendte nu sin gamle ørlige Waabendrager: han vidste, at denne i sikker Forklædning lykkelig var sluppen ud af Havnen, — men ogsaa paa hans Tilbagekomst ventede han forgiæves. Keiseren var ikke mere den Samme. Stolt og myndig var hans Tone nu: — de ahned intet Godt. — Og deres Ahnelse bedrog dem ei! — Vitale Micheli's Flaade var flagen, var hartad tilintetgjort, og Resten flygtet! — Dog ei for menneskelig Magt.

Snildt havde Keiser Manuel beregnet, med hvad Kraft han kunde skaffe den truende Fiende bort, og undvige den vanærende Fred. Selv besad han ikke Styrke nok: den gamle hellige Natur skulde da ved sine lønlige mægtige Kræfter hielpe ham til hans fiendige Maal.

Han fiendte Scio's lumre, giftige Luft, og forudsaae, at der, hvis det lykkedes ham, at holde den fiendtlige Flaade for Anker der en Tid, vilde udbryde Sygdomme blandt den talrige Menneskemasse. Ei heller havde han forregnet sig. Den rædsomste af alle menneskelige Sygdomme, Pesten, traadte i frygtelig Skikkelse blandt Fienderne, og greb saa rasende om sig, at kun 13 svagtbemandede Galeier undflyede den, hjemilende sørgeligt og uden Fred.

Nu aabenbarede Keiseren Gesandterne deres Flaades Skiebne. Han erklærede Underhandlingerne for aldeles afbrudte, og gav dem, som af synderlig Naade,

Lillabelle til at reise. — Men hermed var Skiebnen endnu ikke tilfreds. Med de hiemflygtede Venetianere steg Pesten iland; thi neppe var Vitale landet i Venedig med Resten af sin Flaade, før Pesten udbrød her, gribende om sig med frygtelig Til. Det var nu Ulykkesaaret 1173.

Alt underveis erføre Ziani og Malapiero deres Fædrestads sorgelige Løb. „Vi gaae en skrækkelig Fiende imøde!“ sagde Malapiero: „En Fiende, Mod og Styrke Intet mægter imod!“ — „Og dog maae vi den imøde!“ raabte Ziani: „Skiebnen har vel bestemt sine Dffres Tal; maaskee vælger den os, og skaaner Andres dyrebarere Liv.“ Høit og bange slog hans stærke Bryst, da han sagde disse Ord; thi han kiendte en huldbtopblomstrende Mø, for hvis Foraarsliv han gierne havde offret sit.

Da Venedig nemlig rustede sig til Tyrkekrigen, var Ziani en Dag med et nyt, af ham selv udrustet Fartoi seilet dybere ud paa Havet, at øve sit Mandskab. Underveis reiste sig en Storm, og ei uden Fare løb han ind under en af de smaae i Bugten liggende Øer. Ved Stranden sad en Pige, vinkende med et høidt Tørklæde, og syngende ud i Stormen med klaren Røst. Ziani nærmede sig hende, og paa hans Spørgsmaal fortalte hun, at hendes Fader og Broder, begge Fiske-

re, endnu befandt sig med deres Baad paa Søen, og at hun ved sin Sang havde villet give dem det vanlige Tegns til at lande. „Der komme de langt om længe!“ raabte Pigen glædet. „See kun, hvor de kæmpe med Bølgerne!“ — Ziani øinede en Baad, der syntes et Legetøi for de rasende Bølger, men snart naaede Land ved sine snilde Styrmands Klækthed.

„Dengang var Stormen nær vorden vor Nester!“ sagde den gamle Fisker, da Datteren med rørende Glæde hang sig om hans Hals. „Men det er ikke lykkeligt den, at frajage os vort Bytte. Vi har gjort en dygtig Fangst!“ og hermed fastbandt Mændene Baaden ved Bredden, mens Pigen fra en nærliggende Hytte hentede Kurve, at komme Fiskene i. — „I kommer til at blive her inat, æble Herre!“ sagde den gamle Fisker til Ziani: „I Bugten ligger Eders Fartøi sikkert, og før imorgen tidlig sagtnes Stormen ikke. Vel boe vi ikke heller her: til denne Hytte tye vi blot naar Uveir truer os; men sikker er den dog, og hungerrig skal I ei heller forlade os.“ — „O ja, smukke Mand!“ raabte Pigen og greb hans Haand: „Bliv her, og spis af vore Fiske! troe mig, jeg skal lave dem ret herligt til.“

Snart brændte en lystig Ild paa Hyttens Arne, og mens Broder og Søster berebte Maaltidet, satte Ziani sig paa en Bænk hos den Gamle. Bartholomæo Daponte var Dennes Navn. Han havde gjort

alle Republikens hæderlige Felttog med, og var omsider, bedækket med ærefulde Wunder, vendt tilbage til sit Fisserhaandværk: senere havde han giftet sig, men hans ildfunklende Dine syntes endnu ei at ville kiende de graaende Lokker. Dog hørte Ziani kun Lidet paa den Gamles Tale, thi han formaæde ikke at vende sine Dine bort fra Datteren; hendes henrivende Skabning og naturlige Ynde kunde han ei beundre nok, og iløn takkede han Stormen, der endnu rasende henbruste over Hytten. — Endelig satte Pietro Fiskene paa Bordet. Giovanna fratog Ziani Hielm og Sværd, satte sig fortroligt hos ham, og medens hun med ubeskrivelig Godmodighed og barnlig Lystighed bragte Liv i Underholdningen, lyttede hun opmærksomt paa hvert den fagre Krigers Ord, og lod sit mørke Dues Ild falde i hans Siæl som Foraars Solglød.

„Vil Du ikke lave vort Leie til?“ spurgte Faberen efter Maaltidet. — „Nei!“ sagde hun setrødmende og bedende: „Nei, Faber, lad os ikke sove! Natten er kort, og hvem vilde kunne sove i den Storm? Lad os heller sladdre; hvem veed, naar vi igjen komme til at tale med vor Gæst?“ — Ziani gav hende Bisald, Ilden paa Arnen blev holdt vedlige, og mens Sødskene arbejdede paa et fint Fiskernet, begyndte den Gamle at fortælle om sine Krigsbedrifter.

Endelig, da Oldingen gjorde en Pause, opfordrede Ziani Pigen til, at istemme en Sang. „Alt

igaar har jeg hørt Din rene Stemme ved Stranden,"
 sagde han: „men jeg vil høre langt roligere til end
 Stormen!" — Den Gamle gav Datteren et Bink,
 og hun istemte en gammel Fiskerise, der lød som
 følger:

Moen henad Bølgen iler,
 Solen rød i Vesten smiler,
 Søen sagte Bover flaaer.
 Hende følger Vestenvinden
 Længselsfuld, men Fiskerinden
 Ei dens sømme Røst forstaaer.

Bølgen raaber: Hør, du milde
 Vind, jeg at, saa gjerne vilde
 Kysse Fiskerindens Fod!
 Vinden Bølgens Længsel stiller,
 Og om Pigens Fødder spiller
 Øst og let den blanke Flod.

Hvilken Ynde, hvilken Varme!
 Raaber den: kan hendes Arme,
 Kiære Vind, jeg ikke naae?
 Vinden fromt dens Billie følger,
 Uf, og snart de vilde Bølger
 Op mod Pigens Skuldre flaae.

Høiere den end vil stræbe,
 Raaber: Hendes Purpurlabe
 Lad mig kysse, gode Vind!
 Vinden Luften giennempiber,
 Bølgen med sin Vælde griber,
 Løfter den mod Pigens Kind.

Ei sin Hensigt nu den følger,
 Bilot og frækt i høie Bølger
 Bruser nu den mørke Sø,
 Da før Vinden det kan hindre,
 Farer den til Dybets Indre
 Med den blege Fiskerms.

Vinden nu til Storm er vorden,
 Farer frem som Skjens Torden,
 Giennemfører Bølgen Bryst,
 Al, forgiæves! thi i Havet
 Er den arme Mø begravet,
 Langt fra milde Fædrekyst!

„Arme Storm! Iykelige Bølge!“ sagde Ziani-
 jagte. „Nu, kun videre!“ raabte den Gamle: „Lad
 os synge den tilende sammen!“ Men Giovanna syntes
 at være bleven alvorlig, og skændt ogsaa Ziani bad
 hende, vilde hun dog ikke synge mere. „Musk I at
 høre Bisen ud,“ sagde hun til ham, „da lad Eder
 imorgen sætte over i vor Baad; det klinger skønnere
 paa Søen.“

Saaledes randt Natten hen. Morgenen brød
 frem, Stormen havde lagt sig. Ziani gav sine Folk
 Ordre at seile tilbage, selv besteg han Fiskerbaaden.
 Himlen var reen og klar, Søen glat som et Speil.
 Pietro roede foran, den Gamle styrede, og kixel stod
 Giovanna, overstraalet af Morgenrøden, paa Baadens
 Spids. Midt paa Havet begyndte de den igaar lovede

Sang. Det var en Berøfsang. Pietro sang Ynglingens Stemme, Giovanna Bølgenes, Faberen Vindens.

Ynglingen.

Kære Bølge, lad Dig sige,
Bær mig til min elskte Pige,
Til den Hulde staaer min Hu!

Bølgen.

Skionne Yngling, lidt Du nosle,
Dig i mine Perler kiole,
Svundet er jo Stormens Gru!

Vestenvinden.

Du for silbig kommer nu!

Ynglingen.

Silbig? Her da, I Bover!
Soen nu hun stirrer over,
Venter smt sin Hjertenskiær.

Bølgen.

Meget jeg Dig har at melde,
Eventyr jeg vil fortælle —
Dval hos mig til Morgenkiær!

Vestenvinden.

Stum, at stum hun vorden er!

Ynglingen.

Stum? Naar hendes Mine lue,
Søde Ord i det at flue
Himmelglad jeg stæbse vil!

Bølgen.

Sig mig, sagre Yngling, ere
 Mine Undre ei Dig mere,
 End et jordiff Pigeblif?

Bestevinden.

Hiertenskiær paa Dybet gif!

Ynglingen.

Hove, falst Din Stemme klinger,
 Mon ei hieset Du mig bringer
 Anna's Sløise rosenrød?

Bølgen.

Nei! den har jeg selv modtaget,
 Da iastes jeg paa Braget
 Gende Brudgomsstyset bød.

Bestevinden

Stakkels Yngling, hun er død!

Man landede endelig i en affides Deel af Vene-
 zig. Udaf en fattig Hytte traadte Daponte's Hustru
 dem glad imøde med en Slut paa hver Arm. Man
 har det rige Bytte ind. Ziani vilde trykke den Gamle
 et Guldstykke i Haanden. Men Giovanna had Fader-
 ren, ikke tage derimod. „Give I min Fader Penge,“
 raabte hun vred: „vil I vel ogsaa dermed betale mig
 mine Sange?“ — „Nei, sandelig ikke!“ sagde Ziani:
 „Men vil Du da Intet modtage til Erindring om mig?“
 — „Jeg behøver Intet!“ svarte hun, og slog Dine-

ne ned." — „Er Du saa stolt," meente Ziani: „saa tør jeg vel ei heller besøge Eder mere —" — „D, jeg er ikke stolt!" svarte hun, fæstende sit bange Blik paa ham: „kom kun ret tidt igien, og I skal see, hvor jeg er ydmyg!"

Ziani gik tilbage til sit Pallads, men under Waabnens vildeste Larm tonte stedse Giovanna's Stemme i hans Dre. Ofte gientog han sine Besøg, modtoges hvergang af Giovanna med barnlig stormende Glæde, og tilbragte i den lille Hytte sit Livs saligste Timer. Daponte holdt ham for en Skibscaptain, og da den unge Mand bekagede ham, saae han Giovanna's rask opblomstrende Kiærlighed med Velbehag. Saaledes ogsaa hans Husfru. Med Flid bulgte Ziani sin Byrd: han var fri og uafhængig, og saft stod den Beslutning i hans Siæl, at ægte Giovanna, der kun kiendte ham under Navnet Sebastiano.

Glæden var nu udrustet: Ziani lovede ei længer med, at aabne den Elskte sit fulde Hierte. Al, hendes tilhørte ham jo forlængst, og med Glæde gave Foreældrene deres Betsignelse. „Naar I seirende vende tilbage fra den farefulde Kamp," sagde den gamle Daponte: „da være min Datters Brudekrands Ebers Seierskrands!" — Ziani skiltes fra sin Elskte.

Med dobbelt Forfærdelse slog ham derfor den Efterretning, at Pesten var udbrudt i Venetia. Neppe

var han hidkommen med Malapiero, neppe havde han forkyndt den ulykkelige, med mørk Fortvivtelse kæmpende Doge, Fredsunderhandlingernes fuldkomne Brud, før han med hoitbankende Hierte ilte ud i Staden, for at see, om ogsaa det græselige Uhyre alt havde nærmet sig hiin Hytte, og forgiftet ham den yndigste Blomst. Tro fulgte Malapiero ham, thi Ziani havde indviet ham i sin Kiærligheds Hemmelighed, og han deelte nu Bennens Sorger. De maatte giennem en stor Deel af Staden. Hvilke Rædsels-scener møbte dem her! Mange af de folkerigeste Gader vare blevne tause; kun af mangt et aabenstaaende Huus sneg sig det sidste Indbyggers Samren. Mange, endnu ubegravne Liig laae ved Palladsernes Døre, hvor de Ulykkelige havde søgt Hielp i deres sidste Nød. Børn hang ved den døde Moder, og indsugebe Gift af de blege dyrebare Læber; og midt i denne frygtelige Sammen vandrede fortrekne Mænd omkring, der læssede de Døde paa Bognene, og sloge Sedler paa Dørene, med det ene græselige Ord paa: Uddød!

Grø og Forfærdelse greb Ziani's Hierte: Angst og Kiærlighed bevingede hans Fieb, han fløi til Daponte's Waaning, — Men ogsaa paa denne Hyttes Dør hang den gruelige Seddel: Uddød! — — Forgieves vilde Malapiero holde Bennen tilbage. — Bleg og som en Vanvittig styrkede han ind i Hytten, og raabte: „Giovanna! Giovanna!“ — — Men Hytten

var tom; — Rigene vare bortskaffede — kun Hænsge-
raad og Klæder laae endnu omkring, som om Hyttes
boerne nys vare udgangne. Ziani vilde ikke forlade
Hyttten. Her vilde han døe, hvor den Elskede havde
udaandet sit Engseliv, og næsten med Magt maatte
Malapiero føre ham ud af denne Dødens rædsomme
Sal.

Da de igien vare paa Gaden, forkyndte fierne
græsselige Raab et Oplob, og de saae, hvorledes hele
Folket hobe styrte til Dogens Pallads. „Kom, Zia-
ni!“ raabte Malapiero. „Glem Græmmelsen i eget
Bjæst! kom, vor Nærværelse vil behøves.“

Folket skød al Skyld paa Dogen. Det meente,
og vel med Rette, at hans ukloge Dvælen paa Den
Scio var den eneste Aarsag til, at den skønne Flaade
var tilintetgjort, og at, istedetfor en glimtende Fred,
Døden var traadt i deres Huse. De vare vante til de
største Offere, de ræddedes ikke for, i Kampen at ud-
øse deres Blod for Fædrelandet, men hiemme ved egen
Arne, ved een Enestes Brøde, at offre Livet, det kunde
Hiertet ikke fatte, og Fortvivlelsens Røst kaldte Folket til
Hæv. Den rasende Hov havde omringet Dogens Pal-
lads: „Ned af Thronen!“ skreg den: „ned med Bedra-
geren, der hiembragte os Pest istedetfor Fred!“ —
Dogen forlob sig paa sin Livvagt, men ogsaa deriblandt
vare Fædre og Sønner, der havde mistet deres Kiære,
og saaledes blev Larmeri stedsse værre. — — Da de

fluttede Vitale at vove det Yderste, og, i Tillid til Folkets Kiærlighed, som han ellers besad i fuldeste Maal, at gaae ud af sit Pallads, for at berolige det. Værsdig og alvorlig, iført sit hertugelige Smykke, treen han blandt den larmende Hob, der vilde storme hans Borg. — „Her er jeg, Børn!“ sagde han: „dømmer mig, om I trøste Jer dertil! Men Gud, ei jeg, har sendt os Døden inden vore Mure!“ Et Dieblisk vreg Folket tilbage for hans ærværdige Skikkelse, mens ogsaa Ziani og Malapiero traadte til, søgende at berolige den vilde Skare. Men snart raabte adskillige Stemmer paany: „Med af Thronen! Ingen Forbarmelse med Forræderen! Med med ham!“ og ligesaa løb det: „Plads! Plads! hvor er han, som har myrdet min Hustru og mine Børn?“ Med disse Ord brød en gammel, rasende Mand frem af Hoben, omklamrede Dogen med en Vanvittigs Styrke, og stødte ham Dolken i Hjerteret. — Den ulykkelige Vitale segnede, et Skieb- nens Offer, og ustandset skred Morderen med sin blodige Dolk giennem den studsende Hob. Men strax gienkiendte Ziani i ham den gamle Daponte. Efter ham fløi han giennem de eensomme Gader, greb ham og raabte: „Du gruelige Menneſte, hvor er Din Datter?“

Med et Vanvids-smil betragtede Daponte ham: „har Døden ikke truffet Jer endnu?“ sagde han: „Nu saa kom, jeg vil føre Jer til Eders Brud!“

Dg hermed traf han ham giennem mange affides Gader, uden videre at agte paa hans Spørgsmaal, til en eensom Kirkegaard. I en Braa laae Giovanna her, stridende med Døden, paa et Knippe Straa. Daponte havde, efterat hans Hustru og øvrige Børn vare døde, forladt sin Hytte, og halv bevidstløs baaret sin alt syge Datter hid. I Fortvivlelssens Vanvid vilde han ende sin Unblings langsomme, qvafulde Dødskamp og sit eget Liv, og var derfor løben til Byen, at skaffe sig en Dolk. Da havde Folkstormen revet ham med sig, og i sit Maserie havde han bragt sin Hævn det blodige Offer.

Ziani kastede sig paa Knæ ved Giovanna's Side, og nævnte hendes dyrebare Navn. — Da slog hun Di-nene op og kiendte ham igien, og medens et ubeskriveligt sødt Smil overfløi hendes blege Afsyn, gav hun ham et Bink at gaae. Men han tænkte ei paa Smit-tens Fare. Op løftede han den pestsyge Elskede, og bar hende paa sine Arme til sit Pallads. Daponte fulgte.

Her opbød Ziani nu alle menneskelige Kræfter, at frelse det dyrebare Liv. Intet Dieblik veeg han fra hendes Leie: Dag og Nat vaagede han hos hende, som om han kunde tilbagestrække Uhyret, der vilde fortære hende. — Dg det lykkedes ham. — For en saadan Kiærlighed veeg Døden mildt tilbage endnu engang,

og medens han og Daponte, som ved et Underværk, bleve fri for al Smitte, vendte Giovanna's Sundhed langsomt tilbage.

Dogens Mord havde styrket alle gode Borgere i dybeste Sorg. Man tænkte alvorligt paa, at hindre lignende Dptrin for Fremtiden. En ny Doge skulde vælges, og Valgstemmemernes Fleerhed erklærede sig for Drio Malapiero, hvis Virksomhed og vise Indretninger man isærdeleshed kjendte Pestens endelige Dphør.

Men Malapiero's Siæl var fri for Stolthed. Fædrelandet gjaldt ham meer end Roes og Ære, og snart saae hans klare Blik, at der hørte en større Aand til, i dette vigtige Dieblik at gribe Statens Lomme. Med ædel Frimodighed traadte han frem for Valgherrerne, frabedende sig den høie Ære. Med sin mægtige Beltalenhed vidste han at overtøye dem om, at Republikens mislige Stilling udfordrede en Mand, hvis høie Mod og overlegne Aandskraft indgjød Partiernes Ærefrygt; hvis Rigdom og høie Navn drog Folkets forblindede Bine paa sig. Han besvor dem, i sit Sted at vælge Sebastiano Ziani, der forenede alle disse Egenskaber. Grebne af den høieste Beundring gjorde Valgherrerne som han ønskede, dog under den udtrykkelige Betingelse, at Ziani's nu almeenbekjendte Forhold til Daponte's Datter strax afbrødes. Folket selv afstøede nu Tyrskemorderen: dennes Datter kunde ikke worde den nye Doges Gemalinde.

Glad ilste Malapiero til sin Ven. „Dogen er valgt!“ raabte han ham imøde, og i hans Die blinde Bevidstheden om, at have overvundet sig selv. Ziani betragtede ham med Glæde, og sagde, gribende hans Haand: „Gud velsigne Valgherrerne! thi forstaaer jeg Dine Dines Skrift, tør jeg vel hilse Dig som Hertug!“ —

„Ei mig!“ svarte Malapiero: „Gud velsigne Valgherrerne og mit Fædreland! Thi Du er Doge!“ — Da funklede en høi Begeistring af Ziani's Blikke; som til Eed opløstede han sin Haand og sagde: „Menneskelige Skiebners Styret, har Du fæstet mit Folks Tro paa mig, da ubrust mig med Kraft og Wiisdom. Jeg sværger Dig, at vorde Thronen værd!“

Begeistret sank Vennerne i hinandens Favn. „Seg er Vidne til Din Eed, og har en hellig Ret, at minde Dig om dens Opfyldelse!“

Senatets Affendte kom, at hilse den nye Regent, og bede ham møde for Valgherrerne. Ved Malapiero's Haand gik Ziani under Folkets høie Jubel til Palladset, hvor Valget fandt Sted, og nu skulde bekræftes. Den usigelig høie Følelse, at sie sit Folks Kiærlighed og Tillid, og at ville fortiene den, bestælede ham; men i hans Hierte lystte ogsaa Giovanna's yndige Billed, og under de store, hellige Beslutninger, hilste ham tidt den søde Tanke, at see denne Udfyldighedens Engel ved

sin Side paa Herkerthronen. Med disse Tølelser treen han frem for Valgherrerne. — Men en iisnende Kulde giennemskar hans hebe Bryst, da han erfoer Betingelsen. — Længe stod han skælvende og taus, og kunde ikke fatte det. Dmsider raabte han:

„Nei! J har regnet falsk! Behold Ebers Krone, naar J med den ville afkiøbe mig mit Hjertes Salighed! Et Folk, der vil rive en saadan Kiærlighed ud af sin Fyrstes Bryst, forstaaer jeg ei at regiere: det forlanger en Tyran!“

Dg hermed forlob han kold og stolt de studsende Valgherrer, og vandrede hjem. Med Snderlighed omsavnede han Giovanna, og sagde: Du er nu helbredt, Giovanna, vil Du længer opsætte vor Forening?“

„Nei!“ svarte hun blidt: „Vel fatter jeg ei, hvorlunde jeg skal fortiene Dig, thi jeg ahnebe jo ikke, at jeg elskede den store Ziani, men jeg føler, at jeg kun tilhører Dig!“

Ziani bad nu den gamle Daponte, at lade ham fuldbyrde Formælingen med hans Datter endnu samme Aften. Han vilde undgaae al Opsigt og alle videre Indvendinger, og troede, at kunne handle desto friere, naar først Giovanna var hans Gemalinde. Folket havde imidlertid erfaret Grunden til hans Vægring, og jo varmere det almindelige Dnske var, at have ham til Herker, desto høiere steg Hadet til den forrige Doges Morder, der nu ogsaa med sin Blodskyld syntes at ville

hænge sig ved Ziani's Skiebne. Det sendte Deputerede til Valgherrerne, og idet det forlangte, at Man atter skulde tilbyde Ziani Kronen, fordrede det tillige, at Daponte og hans Datter skulde fængsles og straffes. — Nye Uffendinger fra Senatet kom til Ziani; han talte ikke med dem, men lovede, at meddele Valgherrerne sin Beslutning næste Dag.

Malapiero havde imidlertid opsøgt Bennen igjen, og anvendt Alt, for at overtale ham. Han havde mindet ham om hans Eed, og om hiint Dieblif, da han selv i Constantinopel sagde: Dit Fædreland være Dig dyrebarere end Din Kiærlighed! — Al hans Betsalenhed var forgjæves.

„J vide ei, hvorom J bede!“ raabte Ziani endelig i høieste Bevægelse: „J ville rive Skytsaanden fra mig, der havde gjort mig til Folkets Fader! Hvad kan Giovanna for sin utykelige Faders Brøde? Hun er en Engel, sendt mig fra Himlen, og kun ved hendes Haand kan jeg opfylde min Eed!“

Malapiero troede, nu at maatte tie, og spurgte med Deeltagelse om Giovanna. Da oplodes Ziani's Hjerte: han fortalte, hvor nær hans Livs saligste Time var, og at Giovanna endnu i denne Nat blev hans forstedse. Malapiero forfærbedes, thi han saae nu vel, hvorledes Fædrelandets skionnestte Haab paa eengang vilde worde knuust ved denne raske Handling. Han taug, men vidste vel, hvad han havde at gjøre.

Neppe havde Ziani bortfiernet sig, for hemmeligt at træffe Anstalterne til sin Formøling, før Malapiero begav sig til den gamle Daponte og hans Datter. Han fandt Pigen syslende med at binde sin Brudekrands, medens Faderen, mørkt stirrende hen for sig, sad i en Krog af Stuen.

„Hvad seiler Din Fader?“ spurgte han Giovanna: „frydes han ikke ved Dit Bryllup?“ — „Nei!“ foer den Gamle op: „Nei, jeg gruer for det Bryllup. I min af Blodskyld betyngte Siæl er ingen Plads for Glæden mere!“ — „O, min uslykkelige Fader!“ raabte Giovanna, savnende ham ømt; „kunde jeg giengive Eder Eders tabte Fred, jeg vilde købe Eder den med mit Liv!“ — „Ogsaa med Din Brudekrands?“ spurgte Malapiero betydningsfuldt.

Giovanna betragtede ham længe, og sagde da med vaade Dine: „Ja, ogsaa med den!“

Nu fortalte Malapiero aabenhjertigt Alt, hvad der var forefaldet. Med Begeistring viste han, at kun Ziani var istand til, at forebygge Republikens Undergang, og at Fædrelandet havde en hellig Ret til, at forlange hans Kiærlighed som Dffer. — „Har da ei hans store Hierte Rum til Kiærlighed for mig og Fædrelandet?“ spurgte Giovanna fikelvende. — „Nei!“ raabte Daponte, og hans Dine funkede: „Nei, hans Hustru tør Du ikke vorde! Folket har Ret: En Morders Datter tør ei bestige Thronens Trin. I Fortvivlelsens

Banvid stødte jeg Dogen Dolken i Hjertet: vil nu Du, Giovanna, i Kiærlighedens Banvid berøve Fædrelandet et endnu gladere Haab?"

Malapiero benyttede den Gamles Stemning; han greb Giovanna's Haand og spurgte: „Din Brudekrands har Du villet offre Din Faders Rolighed; nu ligger ogsaa Fædrelandets Rolighed i Din Haand: her staaer Din og Ziani's Ven, men og en ærlig Borger, og spørger Dig, hvad vil Du gjøre?"

Bleg og skælvende stød Giovanna for ham, og stirrede ind i Faderens vildtrullende Dine. Da traadte hun langsomt til Bordet, tog Brudekrandsen, rakte Malapiero den og sagde: „Her er mit Offer! Gud velsigne mit Fædreland!" — Faderen greb sit blegnende Barn, trykte hende smt til sit Hjerte, og foreslog nu, saa hastigt som mueligt at undsøge paa et Skib til fjerne Lande. Malapiero gik.

Glødende af Kiærlighed og Fryd vendte Ziani tilbage med en Geistlig, der skulde forene ham med den Elskede. Han fandt hendes Bærelser tomme. Paa hendes Bord laae, ved Siden af Brudekrandsen, et Blad med følgende Ord:

„Ziani! Du staaer mellem Kronen og min Brudekrands. Fædrelandet har Ret, kun Eet af Begge kan Du vælge. Kronen rækkes Dig af Tusinder Dine hielplose Borgere, Brudekrandsen af en ubetydelig Pige. Dit store Hjerte føler vel, hvad

det skal vælge, dog, for at spare Dig Kampen, flyr jeg herfra. Elsker Du mig virkelig, da forsø ikke, men frels mit Fædreland!"

Hvo beskriver Ziani's Følelse? — — „Giovanna!" raabte han: „Giovanna! Du har ei frivillig forladt mig! Men ei skulle de løsrive Dig fra mit Hjerte! Din Brudekrands opveier alle Jordens Kroner!"

Imidlertid havde Malapiero fulgt de Flygtende til Havnen, og skaffet dem et Fartoi, der bar dem ud over Havet i den klare Maanenat. Han iilte nu tilbage til Ziani's Pallads, fordi han vel følte, Bennens Kunde behøve ham. Men da han ikke mere fandt ham her, gik han, efter længe at have søgt ham forgæves i Staden, endnu engang tilbage til Havnen. Han forfærdedes ikke lidet, da han her fandt Ziani i Begreb med at stikke i Søen med sin Galei, for at efterlede de Flygtende, hvis Spor det var lykkets ham at opdage. At holde ham tilbage, var ei at tænke paa. Neppe fik Malapiero Tid til, ogsaa at bestige Galeien, og ledsage sin fortvivlende Ven. Ziani vilde nu engang vove sit Liv for denne Kiærlighed: døv var han for hver anden Stemme, og stod ubevægelig paa Skibets Forstav, stirrende ud i det mørke Hav.

Da endelig Morgenens første Straaler glede hen over Havet, saae man langt borte et Fartoi. Ziani bemærkede det først: „Afsked!" raabte han: „hvil flyver min Lykke!" — — Piilsnar fløi Galeien hen,

og naaede Skibet. Ziani kiendte strax Giovanna igien. Hun stod, som hiin Morgen, da hun sang for ham i Fisserbaaden, hvidklædt, overstraalet af Morgentøden, for i Skibet, men hun vinkede, at han skulde vende tilbage. Og da han udstrakte sine Arme efter hende og kaldte hende ved Navn, bad hun: „Vend tilbage! Fædrelandet kalder Dig!“ Men Ziani hørte Intet. „Far hen, mit Fædreland!“ raabte han: „jeg foragter Thronen, der fordømmer en saadan Kiærlighed!“ — Giovanna's rørende, hellige Bønner, Malapiero's alvorlige, kraftige Ord; Forbandelsen, den gamle Daponte truede med, Intet formaade, at holde Ziani tilbage. Han greb et Bret, for dermed at forene Skibene. Da tilraabte Giovanna ham med høit Mod: „Du frygtelige Menneſke, hvi vanhelliger Du vor Kiærlighed? Trænger Du voldsomt over til mig, da skal Døden frelse mig af Dine Hænder!“

Men Ziani hørte Intet. „Du er min, Giovanna!“ raabte han: „og ingen Magt kan løsrive mig fra Dig!“ — Raff kastede han Brettet over, og stod alt midt derpaa, da den gamle Daponte med draget Sværd foer frem, at standse hans Sværfærd. „Saa vil jeg stille mig mellem Barn og Fædreland!“ skreg han: „hov en Dyst med mig!“

Men Ziani vidste ikke mere af sig selv; ogsaa han rev Sværdet af Skeden, og styrkede, overmandet af sin Lidenskab, mod Daponte. — Da nu Giovanna saae Fader og Elsker fægtes; da hun saae, hvorledes Begge

allerede blødte, stængte hun et ved et paa Dækket liggende lille Anker fastbundet Løng om Livet, raabte: „Lev vel, min Elskte! For Dig og Fædrelandet gaar jeg i Døden! Gjør det lykkeligt, og mindes mig!“ sprang modig i Bølgerne, og rev Ankeret med.

Forfærdet lode Kæmperne deres Sværde synke. Ziani vilde styrte efter hende, men Malapiero holdt ham tilbage med stærken Arm. Dgsaa Skibsfolkene vilde springe i Havet, at frelse hende, men Daponte forbød dem det: „Lad min Datter fare,“ raabte han: „hun kender sin Vej!“

Bevidstløs laae Ziani i Malapieros Arme, Giovanna hvilede paa Havets Bund, og langsomt fore begge Skibene tilbage til Venedig.

Grunden til Ziani's pludselige Reise var ved hans Dienere snart bleven bekiendt blandt Folket. Det havde nu engang sat alt sit Haab paa denne Mand: det raasede mod Daponte og hans Datter, løb i store Hobe til Havnen, og havde alt bemestret sig adskillige Skibe, for at efterile og tilbagehente Ziani, da man saae hans Galei komme tilbage. Et almindeligt Blædeskrig kante ham imøde.

Ziani vaagneede som af en Drøm, og saae sig forundret om. — „Hører Du Folket kalde Dig?“ spurgte Malapiero: „hører Du det fordre Fred og Lykke af Din Haand?“

Men Ziani hørte Intet. Da greb Daponte hans Haand og sagde: „Har Du glemt Giovanna's sidste Ord? Skal hun have offret sit Liv forgiæves?“ Længsel og Bædder rullede ned over hans Kinder, og besteg Landsbædder.

Sublende hilste Folket ham: „Tag Kronen, Ziani! tag Kronen! Du skal være vor Doge!“ Man kysede hans Klædebon, hans Hænder, knælede for ham, larmede, bad. Neppe saaes den gamle Daponte, før Stemmer Kregte: „Hist staaer Vitale's Morder! Ned med ham og hans Datter! de ville nu ogsaa berøve os Ziani!“ Da opløste Ziani sit stolte Hoved, og paabød Stilhed. „Dødsens den, der vover at lægge Haand paa Daponte!“ raabte han alvorlig. „Jeg er nu Eder's Doge, og skal domme ham selv. Thronen skal jeg bestige, men vogter Eder for mig; thi jeg bestiger den med kolbt Hierte!“

Et Triumph fulgte man ham nu til Senatet. Valget bekræftedes, Kronen var hans, men tomt og øde blev det i hans Hierte!

Daponte gik frivillig i Fængsel. Ziani overgav Senatet hans Sag; men Malapiero forsvarte ham med saadan Varme, at selv Senatet frigav ham for Datterens Skyld, og blev han da Ziani's troeste Diener.

Med den nye Doges alvorlige og vise Forholdsregler gienvandt Republiken snart sin gamle Kraft.

Folket, der forgubede sin nye Hercker, men ogsaa misbedes hans myrbede Forgænger som en Martyr, udtalte nu høit sit Vnske, at Ziani, ved at ægte Vitale's Datter, den skønne Blanka, vilde udslette Mindet om Faderens sørgelige Lod. Ogsaa hans Venner bade ham formæle sig, thi de haabede, at den mørke Alvor, der aldrig veeg fra ham, snarest vilde svinde for Kiærligheden. Men Ziani vilde ikke forstaae deres og Folkets Røst: han blev en Eneboer i sit Pallads, og gav Blanka's Haand til Malapiero, der allerede eiede hendes Hjerte.

Keiser Friebrieh havde imidlertid ikke ophørt, at forfølge Pave Alexander III., der omsider, usikker allevegne, trøede til et Kloster i Benedig, hvor han syntes at ville skjule sig for Alles Dine. Men Republikken var stolt af, at vide Kirkens Overhoved i sin Varetægt, og Doge og Adel førte Paven med stor Pomp ud af Klosterets Eensomhed til et pragtfuldt for ham indrettet Pallads. Man tilbød at være Mægler, og virkelig afgik et glimrende Gesandtskab til Keiseren. Men Denne viste dem med Foragt tilbage, fordrende Pavens Udlevering. Da nu Ziani, der kiendte sit Fædrelands Kraft, standhaftigt nægtede denne, gaves derved atter Tegn til Krigens Udbrud.

Pave Alexander følte vel, at hans Skiebne laae i Ziani's Haand, og troede derfor, at maatte anvende alt mueligt, for at knytte hans Interesse til sin. Han

havde en Niece, Hertuginde Valdrada, en af Italiens skønneste og rigeste Damer. Ved hende ønskede han nu at fængsle Dogen. Derfor indbød han hende til Venedig. Langt overgik hendes Skønhed og Værdi det hende foranilende Rygte, og da hun tillige var et Mønster paa quindelig Dyd, hyltde hele Verden hende. Selv Ziani tilskod, ingensinde at have seet en fuldkommenere Kvinde, og udmærkede hende synligt. Da Paven mærkede, at Ziani's høie Heltebilled ogsaa havde gjort et dybt Indtryk paa hendes Hjerte, troede han nu, at maatte komme Dogens stille Kærlighed og beskedne Taushed imøde. Da der derfor indløb Budskab om, at Keiser Friedrich lod en mægtig Flaade, anført af hans egen Søn Otto, rykke mod Venedig, og Republikken trostede sig til, at gaae den imøde med 30 Galeier, da sagde den hellige Fader, idet Ziani ved Afskeden bad ham om hans Velsignelse:

„Drag freidig ud i Kamp og Strid, min Søn! Min Velsignelse mægter meer end tusind Sværde. Seierherren har jeg bestemt det skønneste Klenodie, Hertuginde Valdrada's Haand!“

Ud drog Ziani med sin Eskadre, Fienden imøde. Ved Istriens Kyst traf han den store fiendtlige Flaade. En frygtelig Kamp begyndte. Ziani selv fægtede som en Løve; Malapiero og Daponte ved hans Side. Den Sidste faldt. — — Stor var Fiendens Overmagt, men hvad formaaede den mod Venetianernes Tapperhed

og Krigskunst? — Mange af de fiendtlige Skibe bleve tagne, mange stukne i Brand, og da Ziani og Malapiero selv bestormede Admiralskibet, og med egen Haand toge Prinds Otto fangen, da var Seieren afgjort, og Resten af Fiendens Flaade flyede.

Stolte vendte Seiervinderne hjem. Budskabet om den glimrende Seier stoi foran dem til Venedig. Paven jublede i inderste Hierte, og for at gjøre Seierheros vernes Hiemkomst ret høitidelig, besteg han, ledsaget af Senatet og den høie Geistlighed, adskillige Skibe, at drage Dogen imøde.

Paa sit Skibsdæk stod Ziani mørk og alvorfuld, taus henskuende over Havet. Malapiero greb hans Haand og sagde: „Min Ziani, er Du nu tilfreds med Din Skiebne?“ — Veemodig betragtede Ziani ham: „Seg er det!“ svarte han: „men veed Du, hvad for en Dag der nys er oprunden?“

Det var Christi Himmelfartsdag; den samme Dag, Giovanna, for to Aar siden, havde viet sig Bølgedøden. „See!“ vedblev Ziani: „snart nærme vi os det hellige Sted, hvor hiin Engel sank i Havet, et Offer for sit Fædreland, og uden Brudekrands; smykket med det kolde Laurbær, drager jeg hen over det Leie, hvor min Elskte sover, liig en brusende Stormsky!“

Nu saae man de prægtigt smykkede Skibe, der bare Paven og hans glimrende Følge. Den hellige Fader besteg Dogens Galei, og savnede ham ømt for Alles

Dine. „J er Eders Dids største Helt!“ sagde Paven:
 „Fædrelandets Stolthed, Kirkens Støtte! Jeg er
 kommen, at møde Eder med Velsignelse og Tak!“

Ziani knælte for ham: Paven lagde sin Haand
 paa hans Hoved, løftede ham op og vedblev: „Men
 ogsaa bringer jeg Dig den forjættede Løn. Modtag af
 min Haand Baldrada's Forlovelsesring: hun vil hilse
 Seierherren som hans Brud!“ og med disse Ord rakte
 han Dogen en funklende Ring. Ziani tog den, men
 hans Haand bævede, og hans himmelsvendte Dine fyldtes
 med Taarer. — „Kiender Du dette Sted i Havet?“
 spurgte han sagte sin Ven. Denne nikkede, veemodigt
 bekræftende, thi Skibene fore just nu over den Egn af
 Havet, hvor Giovanna laae begravet. Endelig fattede
 Ziani sig igien, vendte sig til Paven og sagde: „Løn-
 nen, I byder mig, hellige Fader, vilde for hver Anden
 være større end Fortienesten; men jeg er alt forlovet!
 — — Her boer min Brud! Tillad, at jeg for Eders
 Dine end engang forlover mig med hende!“ — Og han
 lod den gyldne Ring falde i Havet, længselsfuldt stu-
 ende efter den, hvorledes den forsvandt i tatte Bølge-
 kredse, og nedfink til den paa Havbunden slumrende
 Brud.

Men Paven forstod Ziani's Ord heel anderledes,
 og sagde: „Vel talt, Hertug! Havet være fra nu af Eders
 Brud, I har tiltæmpet Eder hende. Til evigt Minde
 om denne store Dag forordner jeg, at I og Eders Ef-

termænd, hvert Aars Christihimmelfartsdag, paa samme Maade skulle forlove Jer med Havet, til Tegn paa det Herredømme, jeg hermed forlener Eder over det!"

Hvit jublede Venetianerne over Indstiftelsen af den nye smigrende Fest, men Ziani trykte veemodig Malapiero's Haand: han allene havde forstaaet ham.

Efter at man i Triumph var indbragen i Benedig, sendte Ziani den fangne Prinds Otto som Fredsbud til hans bekymrede Fader, og Benedig havde snart den stolte Glæde, ved sin store Doges Rægling, at see Keiseren og Paven forsones inden sine Mure.

Ziani blev uformælet, feirede endnu ofte den af ham og Paven indstiftede Fest, og sendte Giovanna sin Ring ned paa Dybet, til Tegn paa, at han var hende tro til Døden.

En og og halvfemtsindstyve Doger have efter ham bestegit den hertugelige Throne. Giennem sex Aars hundreder have de feiret deres Formæling med Havet. Men Ingen ahnebe den samme, dybe Sands, hvormed dens Indstifter kastede den første Ring i Bølgerne, og medens de Alle, i deres stolte Indbildning, meente at formæle sig med Havet, vare dets mørke Bølger kun Silkeforhænget om Giovanna's Brudsfeng, der modtog Ziani's Ringe, som Tegn paa hans evige Trofskab.

(E. v. Houwald.)

Dødningsklokker.

Glad i Hu drog Sangeren Friedhold henad Veien til det nære Hiem. Bibt og bredt var han bekiendt under Navnet den skionne Citharspiller, thi ligesaa skion var han at høre, som hans Qvad og Harpetoner vare at høre. Ved Kanten af Skoven, hans Wei førte igiennem, havde en væbnet Skare leiret sig. Det var to Riddermænd med deres Evende, der holdte Middag under Egens grønne Loft. De bade Ynglingen tage Plads hos dem, og en af Ridderne bød ham et Bæger kostelig Viin, sigende: „Ebers Komme spaaer os Held og Lykke; vi gaae paa Frierie, og man siger, I Sangere vide at stemme Hierterne som Ebers Strænge.“ Leende svarte Friedhold: „Vel kunne vi vække den sevendes Eiskovsgub, naar vi træffe den rette Tone, men han har Vinger, og flyver tidt sin Wei, naar vi have sunget ham vaagen. Dog tiener jeg Eder gierne med hvad min Kunst formaaer.“

Det viste sig i Samtalens Løb, at begge Ridderne hedte Hans von Sonneck og Bernd von Chrenthal, og at de vare paa Veien til Rhynock. „Hist oppe funkler en kostelig Perle,“ sagde Friedhold, „men vogter Eder! haard er Muslingen, der giemmer den.“ — „I mene den skionne Beresviinde's Gader?“ spurgte en af Rid-

derne. „Ja, ja, den gamle Rhyncker,“ svarte Hiin. „Jeg fødtes og opdroges paa Rhynck. Da jeg for fire Aar siden drog ud i Verden, begyndte Rosenknoppen alt at udfolde sine Blade.“ Ridderne bade ham, med faa Ord fortælle sit Livs Krønike, og Friedhold begyndte som følger:

„Min Fader tjente som Ridder-svend hos den gamle Kurt von Rhynck, hvis Liv han to Gange frelste. Siden blev han Kastellan paa Liebenfels, som Rhynckeren arvede paa sine sidste Dage. Her fødtes jeg, og vorte op som en Blomst mellem Ruiner — den grønnes lystigt, naar den kun har Solens Skin og Himlens Dug. En vandrende Harpespiller lærte mig sin ædle Kunst. Snart begyndte jeg at kvæde egne Sange, og ledsage dem med selvopsundne Melodier. Alt længe slumrede den gamle Kurt under Gravstenen i Borgkapellet, og hans Søn, den nuværende Bergherre, der vel har Faderens haarde Skæl, men ei hans gode Kieme, fattede et usforsontligt Had til min Fader, og jog ham fra Liebenfels. Neppe beholdt den gamle Mand en lille Ager og en Hytte, hvori han kunde skjule sig. Da indgav mig Gud den gode Tanke, jeg kunde vel ved min Strængseleeg erhverve saameget, som der behøvedes til at forsøde min Faders sidste Dage. Strap begyndte jeg min Valfart, og Himlen lod mit Forsæt lykkes. Ved Turneringer og andre Fester vandt jeg mangt et huld-

rigt Qvindeblif og mangen gylden Riæde. Min Faber bringer jeg nu, hvad jeg har samlet."

Begge Ridderne roste Ynglingens barnlige Trost: vort lagde den Ældste af dem sin Haand paa Friedholds Hoved, og sagde: „Der staaer Skrevet, at det maa gaae Dig vel paa Jorden!" — Amen! svarte Ynglingen, og saae med de klare Dine mod den skyrie Himmel.

„Underligt kommer det mig fore," tog Sangeren efter en Pause Ordet: „at J, Ridder von Sonneck, og S, Ridder von Ehrental, Begge drage sammen til Rhynock. J ville dog ikke Begge beile til samme Mø?" — „Jeg reiser blot med som Mægler," svarte Sonneckeren leende. — „Jeg frygter," vedblev Hiin, „J ville faae en haard Dyst med den Gamle. Han elsker Guldet, og kun det — jeg spaaer Ser kun liden Lykke!" — „Hvad spørger jeg om Rhynockerens Guld?" foer Ridder Bernd op: „hans Datter søger jeg, fordi hun behager mig, thi hun er smuk, og veed fuldtvel, hvad der sømmer en Riddersfrue; med denne Morgens gave er jeg veltilfreds."

Dagen begyndte at helbe; de Reisende brøbe op. Veien til Rhynock gik tilvenstre giennem Skoven. Friedhold maatte vende sig til Høire, og sagde Ridderne Farvel; dog lovede han, at komme over til Rhynock om et Par Dage. Alt var det mørk Nat, da han naaede

Fædrenehjotten. Den gamle Gotthardt, hans Fader, sad ved Urnen, berebende et lille Aftensmaaltid, thi det havde ahnet ham den hele Dag, at hans Friedhold, om hvem han længe intet havde hørt, samme Aften vilde vende tilbage. Derfor overraskedes han ikke ved den Elskedes Komme. Han rakte ham sin Haand, som havde han blot været nogle Uger borte, sigende: „Ei, der er Du jo!“ Friedhold havde undervejs ret frydet sig til dette Siensyn; en desto dybere Veemod greb ham derfor, da han saae den dødsblege Gubbe, som af det hele lange Liv kun havde mørke Erindringer tilbage. Friedhold begyndte at fortælle om sine Vandringer, men for den Gamle var det Ord uden Betydning; snart faldt hans trætte Dine til. Morgenens efter følte han sig muntre og stærkere, og deeltog med Varme i Alt, hvad Friedhold fortalte. Da denne yttrede sit Forsæt, at vandre til Rhynock, blev Didingen alvorlig, og begyndte efter nogle Dieblikes Tænkning:

„Da Du for fire Aar siden drog ud i Verden, da fortaug jeg Dig, hvad jeg nu maa aabenbare. Den gamle Rhynockers Guld er besmittet med Saarer og Blod. Reisende har han plyndret og ihjelslaget, for at bemægtige sig deres Gods. Sin vakke Huusfrue har han martret tildøde, fordi hendes Fromhed steds var hans Ryggeløshed i Veien. Mig blev han hadelig, fordi jeg vægrede mig ved at sige falsk Vidnesbyrd for ham. Uhy. Skatte maa han eie, men det sølsomste

er, at han misunder sin egen Datter dem, og jeg har ofte hørt ham sige, at Ingen efter hans Død skal finde Stedet, hans Skatte ligge begravne paa. Den skønne Beresvinde er Moderens udtrykte Billed. Alt dette siger jeg Dig, min Søn, fordi det er godt, at kiende de Menneſker, man er nær. Det kunde vel hændes sig, at et fortroeligt Vink kunde være begge Ribberne, der nu ere paa Rhynck, af megen Nytte." — Opmærksomt lyttede Friedhold til sin Faders Tale, dog sysselsatte især den skønne Beresvinde hans Tanker. Trede Morgen efter sin Hiemkomst vandrede han over til Rhynck.

Ribberne vare blevne modtagne med Kulde, dog bad Borgherren dem blive hos sig i otte Dage. Imidlertid vilde han tale med sin Datter. I Grunden vilde han gierne være denne quit: kun frygtede han, i hver Svigersøn at træffe en Fiende, der vilde efterstræbe hans Guld, ja selv hans Liv.

Med Friedholds Komme blev det muntreere paa Borgen. Selv fra den gamle Rhyncker syntes stundom den onde Aand at vige, naar de smme Cithartoner lode, og Unglingens stærfulde Stemme klang dertil. Med Velbehag hvilte Beresvindes Mine paa den milde Sanger, og hans Spil gjorde et Indtryk paa hendes Hierte, der begyndte at forurolige hende. I Skjaldens Sange oplødes en ny Verden for hende, men alt var formløst deri, og den skønne Harpeflager selv pas-

sebe ingensteds i Virkeligheden, hvis Nag hun skulle under.

Friedhold henryktes ved Synet af den blomstrende Mø. Han aandede kun i hende, uden at han tænkte paa Kiærlighed, og ham kom det for, som kunde intet Lys opklare hans Liv, uden disse Dines Himmelstraale. Var han hende nær, da røstes intet Ønske, intet Haab i hans Bryst. Hans indre Tilstand blev ham først klar, da Ridder von Sonneck en Dag spøgende hvissede ham i Dret: Tag Ederis Dine i Agt! I seer formeget i Solen, og deraf kan man vorde blind. — Friedhold rødmede, men op blussede den i hans Hjerte hidtil slumrende Funke. Fra dette Dieblik af var han tungsindig og forlegen, og hans Haand rystede, naar den i Beresvindes Nærværelse berørte Strængene. Hun spurgte, om han ei befandt sig vel. Han havde ikke Mod til at svare, men Sonneckeren, som stod hos, sagde leende: „Frøken, jeg vil sværge paa, I allene eier den Urt, som kunde helbrede den slakkels Sanger.“ Hun forstod disse Ords Betydning, og slog forvirret Dinene ned. Men Friedhold maatte forlade Gemakket: han vandrede ned i Borghaven, og her sagtnedes efterhaanden Stormen i hans Siæl. Han sad paa en Bænk, og brød en ved hans Side opblomstrende Rose. Hans Taarer dryppede paa Blomstens Blade: „Beresvinde!“ raabte han med al uslykkelig Kiærligheds Smerte, og slog Dinene op. Da stod Jomfruen for

ham: rask stob Friedhold op, og gik hende imøde. „Kroken,“ sagde han, „tillad mig, med faa Ord, at aabne Eder mit Hierte. Bekiende vil jeg Eder min Brode, thi jeg har astrykt Eders Billed i mit Hierte, og forgiæves er min Stræben at udlette det. Straffe vil jeg mig selv, og sieblikkelig forlade Borgen; giv mig blot Eders Tilgivelse med paa Veien!“

„Jeg veed Jer ikke Skyldig i nogen Brode!“ svarte hun blidt, og stred for at tilbageholde sine Taarer. „D, I er en Himlens Engel!“ raabte Friedhold, og bortfiernede sig rask. Da han vilde bøie om ad Gangen, saae han sig tilbage. Beresvinde tog Rosen op, der var falden ham af Haanden, og skjulte den paa sit Bryst. — „Ak,“ sagde Unglingen til sig selv, kunde hun giætte, at det er mine Taarer, der hænge ved denne lykkelige Blomsts Blade!“

Da han treen ud af Haven, mødte ham Borg-herren, der spurgte, hvorhen han vilde. „Over til min Fader.“ — Hvem er Jer Fader? — „Eders forrige Kastellan, den gamle Gotthardt.“ Ribberens Uafsyn mørknedes ved disse Ord; hans Pande rynkedes og hans Die lynte Fordærvelse. Sagte tordnende kastede han et giftigt Blik paa Unglingen, og slog med Hæftighed Hovedøren i efter sig. Sønderreven var Unglingens Siæl: saadan vilde han ei see sin Fader igien. Han besluttede derfor, at tilbringe Natten i den første den bedste Hytte. Næste Morgen tidlig be-

gav han sig paa Veien; ikke havde han vandret længe, før han bag sig hørte Menneskestemmer og Hestetramp. I denne Stemning vilde han ikke gierne sees af Nogen, og skulde sig bag en Busk. En Rytterfære drog langsomt forbi. — Det var Beilerne, der kom fra Rhyneck, med deres Svende. Af deres Tale hørte Friedhold, at Faderen havde bortviist dem, og at ei heller Beresvinde havde viist nogen synderlig Tilbøielighed til Ridder von Ehrenthal. „Jeg vedder min Rødstimmel mod et Esel,“ sagde Sonneckeren blandt andet: „Løsen havde før taget Harpespilleren end Ridderen.“ Mær kunde Friedhold ikke høre, men det var Nok til, i Natten, der omgav ham, at tænde en Haabets Lysstraale. Hans Siæl tabte sig i den søde Drøm, at han vel ikke var den Hulde gandske ligegyldig, at hun maaskee aldrig vilde bortgive sin Haand, og, efter Faderens Død, optage ham blandt sine Tienere. Saaledes steds at være om hende, udspeide hendes Ansigt, vinde hendes Tiltro, syntes Unglingen den skønneste Løb, og dens milde Billede ledsagede ham til den faderlige Urne.

To Dage havde Friedhold tilbragt hos sin Fader, da kunde han ei længer bekæmpe sin Længsel efter Rhyneck. Han vandrede did. Kort derfra stødte han paa en gammel Svend fra Borgen, og gav sig i Tale med ham. „I gjorde vel — sagde denne — ikke længere at blive i det Syndehuus, thi ingen ærlig Mand kan der være glad et Dieblif. Især har den gamle Herre i de

sidste Dage været reent diævels; han banker og staaer os Alle over en lav Hæl, dog meest sit eget Barn, der sandelig er en Himlens Engel, og ved sin Fromhed alene har udvirket, at Beelzebub ikke for længe siden har herttet den gamle Synder."

Eviden fortalte nu allehaande, der fyldte Ynglingens Hierte med Uro, Medlidenhed og Gru. Smidertid vare de komne til en høi Eg, hvori der stod et Mariabilled. „See, — sagde Eviden — til dette Naadebilled vandrer den fromme Beresvinde hver evige Morgen, og bekrandser det med friske Blomster. Betragt engang, hvor frisk og lystigt Krandsen blomstrer fra i Dag; det kommer af, at en reen Haand har plukket dem." Eviden blottede sit Hoved og bad. Friedhold gjorde ligesaa. Derpaa brød han en Blomst af Krandsen, og trykkede den paa Hiemveien meer end engang til sine Læber.

Næste Morgengry ilte han atter til Billedet i Lunden. Underveis plukkede han de skønneste Blomster, han saae, at smykke Billedet med. Dog faldt det ham ind, at Beresvinde derved vilde vorde, om ikke foruroliget, saa dog berøvet en from Glæde, og han besluttede, at skinke sig, for i Løn at skue den Elskte.

De første Soelstraaler blinkede just giennem Løvet, da Beresvinde kom vandrende opad Huulveien, som førte til Borgen. Hun bar en Krands af Markblomster i Haanden. Efterat hun havde aftaget den gamle

Krands, og hængt den nye om Jomfruens Billed, satte hun sig ned paa Grønsværsbænken, og opløstede sine Hænder til Bøn. Stærkt bevægedes hendes Bryst, hun udstrakte Armene, og raabte høit i Dødsangstens Jammer: „Gierne vil jeg jo være et Offer for min Fader, at hans Siæl kan frelses!“ I Kiærlighed og Beundring havde Friedhold kunnet styrte for hendes Fødder, og paatage sig Bøden for hendes Faders Synder — Beresvinde stod op: Mod og Trøst syntes ovenfra nedstegen i hendes Siæl. Hun gik til en nærliggende Kilde, vaskede sine forgrædte Dine i dens klare Vand, og vandrede derpaa tilbage til Borgen. — Hver Morgen gik Friedhold nu til Billedet, og Beresvinde udeblev ingensinde.

Kort efter Midnat vaagne de Ynglingen engang ængstelig beklemt. Han kunde ikke sove meer, stod op, og tiltraadte sin vanlige Balsfart. Nattens Skygger laae endnu over Mark og Skov, Skyer skulde Himlen, en kold Vestvind hviinte ham imøde. Tabt i sine Drømmerier gik han meget langsomt, og mærkede ei, at han alt var forbi Træet med Billedet, før han foran sig saae Ruinerne af et Kapel, ikke langt fra Borgen Rhynock. Han satte sig ved Muren under et Hylde træ, og skuede op mod Himlen, der stedse mørkedes meer og meer, og hans Blikke søgte en venlig Stjerne, men ingen vilde vise sig. — Pludseligt raslede det blandt Ruinerne. Et Par Stemmer lode sig

høre. Det var et Par Røvere, der, som deres Tante viste, havde Die paa den gamle Rhyneders Gulb. De vilde anfælde og bortføre hans Datter, og Faberen skulde da løse hende dyrt. Det giennemsiendede Friedholds Siæl.

Imidlertid var det blevet lysere i Skoven. Da sagde den ene Røver halvlygte til den anden: „Der er hun!“ og ilte deres Bytte imøde. Op foer Friedhold som en tirret Løve: i vild Hast søgte han at afrive en Bøgegreen. Da hørte han allerede Beresvindes Rødsraab, og uden Waaben styrtede han mod Røverne. „Alt Helvede med Eder, Banditer!“ kreg han dem imøde. Overraskede og besyrtede flap de deres Bytte, og flyede. Der stod Vigen, uden Lande og hartab uden Liv. „Gud være lovet, I er frelst!“ udbrød Friedhold, nærmende sig hende. Hun stirrede paa ham, og sank bevidstløs i Unglingens Arme. Lønge stod han ubevægelig med den elskede Byrde, og hans Siæls eneste Dnske og Tanke var, at hans Liv maatte bortflye med hendes i dette Dieblik.

Endeligen opløstes atter hendes Mine. „Gud være lovet!“ raabte Friedhold. Jomfruen betragtede ham, som svævende mellem Drømmen og Vaagen. Men snart fattede hun sig: „Gud har sendt Eder til min Frelse!“ hvisttede hun, og af hendes Mine funkede den reneste Kiærligheds Straale. „O, nu har jeg levet, nu vil jeg gjerne døe, nu, i dette Dieblik!“ raabte

Ynglingen, og hans Afsyn syntes forklaret af overjords
dise Salighed.

Beresvinde bad ham følge sig paa Bei til Borgen,
af Frygt for, at Røverne skulde vende tilbage. Tause
ginge de ved hinandens Side, henstunkne i Ahnelser
om deres Fremtidskiebne. Alt nærmede de sig Skovens
Rand, da vakkede Beresvinde paany, blegnede, skialv,
og vilde støtte sig ved sin Ledfager, men sank i samme
Dieblig andengang afmægtig i hans Arme. — „Glye ei
herfra uden mig, Du Fromheds Engel!“ raabte Fried-
hold, og saae bedende mod Himlen. Beresvinde besin-
dede sig snart, men var saa svag, at hun maatte lægge
sit Hoved paa Friedholds Skulder. Da slog en græs-
selig Latter mod deres Dren — forfærdede fore de op,
for dem stod Beresvindes Fader.

„Har jeg da endelig udspredet Dine Enigveie,
usle Votterste!“ skreg han, fraadende af Bræde, og rev
Beresvinde fra Friedholds Side. „Og Du, Du, Du,“
vedblev han, med draget Sværd mod Ynglingen, der
rolig betragtede ham, og blottede sit Bryst, sigende:
„Lærster I efter Blod, da tag mit! Eders Barn er
reent og uskyldigt, som Himlens Engle. Men ei vil
jeg forfølge Jer, at en lønlig Flamme gløder for hende
i mit Hierte. Dog histoppe er Een, som vil domme
og hævne.“ — Atter brast Ridderen i en Helvedes
Haanlatter. „Ei skal Du døe for ærlig Haand!“ skreg

han med vredeqvalt Røst: „Ravnene skulle synge Dig Dit Requiem.“

Nogle Evende vare imidlertid komne til. Dem hød Ridderen slæbe Unglingen til Borgen, og kaste ham i det underjordiske Fængsel. Friedhold lod sig taalmodig føre bort. Nu stillede den Gamle sig med korslagte Arme for sin Datter, der med Knæet støttede sig mod Jorden, og med Haanden ved et Træe. „Jeg skalde indespærre Dig i den nederste Taarnhvælving, gjorde jeg Dig Din Ret!“ begyndte han efter lang og truende Tausheb: „men jeg vil være høimodig, og lade Dig høde i et Kloster. Følg mig!“

Med disse Ord rev han hende ublidt op fra Jorden, og førte hende til Nonneklosteret Waldrube, der laae nær ved Rhynck. Her overgav han hende til Abbedissens strengeste Opfigt. Den klosterlige Stilhed vilde været Beresvinde saare velkommen, hvis ei den uheldige Unglings uviste Lod havde fyldt hende med qvælende Angst. I sin Celle nedkastede hun sig for Krucifixet, og nedbad sig Trøst fra Himlen. „Fader — raabte hun — Du er retfærdig! Skal den Arme lide, fordi han frelst mig fra Skændsel og Fordærvelse? Nei, nei, Du vil, Du maa hielpe ham!“

Trøstsig var hende denne Tanke, og det var hende vist, at Friedhold maatte vorde frelst, skalde det end skee ved et Underværk. — Denne laae imidlertid i det skumle Borgfængsel, smeddet til en Blok med

tunge Lanker. Hans Siæl var lys og glad, og det tyktes ham en høi Gunst af Skiebnen, at torde døe for hende, han ikke torde leve for. Min Død, tænkte han ofte, vil vordre det Baand, der forener os for Ewigheder. — Virkelig havde ogsaa Rhyncekeren besluttet hans Død. I Stillehed forberedtes den, og næste Morgensol kulde alt bestraae det blodige Skuespil. Rngtet udbredte Lilsdragelsen i den hele Egn; ogsaa til den gamle Gotthardts Hytte. For Morgengry begav Gubben sig paa Weien til Rhynck, og Angsten for den elskte Søn bevingede hans svage Fied. Borgherren modtog ham med et trødt og hadeligt Smil. „Hvad gielder det, Gamle — sagde han — Du svor nu gierne ti Eder, for at frelse Din Sønnes Liv?“

„Herre,“ svarte Ddingen, „I vil engang staae for Gud, som jeg nu staaer for Eder, og Han vil forbarme sig over Eder, som I forbarmer Eder over mig.“ — „Din Søn vil jo være min Svigersøn, og jeg faaer da vel giere lidt af Jer, Svoger!“ Med disse Ord lod Borgherren bringe et Bøger Wiin, og satte det for Ddingen, bedende ham at være glad i Hu, og drikke de unge Brudefolks Skaal.

Gotthardt ahuede Borgherrens diævelske Trædskhed, og loftede de tørre, skælvende Hænder mod Himlen. Da tonte en Klokke — Feberkulde giennemrystede Ddingen. „Lyslig, Gamle, nu gaaer Bryllupet

an!" raabte Borgherren. — „Det er Dødningsklokken!" flammede Gotthardt.

„Ja, ja; Dødningsklokken!" svarte hiin: „Den lyder for Din Søn." — „Det løst Du, Morder!" raabte Didingen, og hans halvudslukte Nie sunklede som et Lyn, og en Glorie syntes at omsvæve hans Halsbede Tese. „Det løst Du, den ringer Din Stamme til Graven!" Med disse Ord ilte han ud.

Ridderen bævede inderligt. Som Torden slog ham Gubbens prophetiske Tale. Det var ham, som stod han i sine Fædres Grav, og de Døde steg ud og kregge Dee over ham. — Klokken vedblev at lyde, og hver dens Tone flar i hans Siæl som Dommedagsbasunen. „Jeg vil bede, jeg vil give alt mit Guld til Kirker og Hospitaller," raabte han, men forfærbedes da han havde sagt det, thi han kunde ikke bede, ikke løsrive Hjertet fra sit Guld. — Mandeløs indstyrtebe en Svend: „Herre, Eders Datter er død! Hun saae ud af Vinduet, da Friedhold nedentil blev ført forbie, og strakte sine Arme efter ham. Hun har vel stukket Hovedet for langt ud — nok, ned styrtebe hun, og knustes paa Stedet." Ridderen blev som Marmor; hans Blod iisnede, hans Haar graaned; bevidstløs sank han paa en Stol.

„Herre, endnu veed I ikke Alt," begyndte Svenden paany: „Friedhold er fri; Folket kreg, Gud havde dømt, og senderrev hans Daand." — Endnu sad den Gamle taus og ubevægelig. Da treen Gotthardt ind-

„Du har labet mig befale,“ sagde han med frygtelig Kulde, „at lyde med Dødningsklokken, da Du var tilfands at døe. Jeg gjør det gierne, thi Du har jo giengivet mig min Son.“

„Hvo befoel Dig det?“ spurgte Borgherren med Dødens kolde Taareperler paa sin Pande. — „En sølsom Skikkelse,“ svarte Gotthardt. „Det bares mig fore, som det var Eders Datter, og dog syntes det inset menneskeligt Væsen, men lignede et Billed paa rullende Bølge.“ — „Gak Du, og lyd med Klokken!“ torbønde Rhynckeren, og greb krampagtigt Stolens Arme. Hastigt bortfjerne de Dvingen sig, og kort bera paa løb Dødningsklokken huult og frygteligt over fra Kapellet. Ridderens iisnende Blod begyndte at koge — op sprang han, rev Sværdet fra Væggen, og styrtede sig deri.

Friedhold var imidlertid bleven befriet af Folket, dog formaaede man ei, at bringe ham bort fra den Elsktes Liig. Nu løb Budskabet om Rhynckerens rædsomme Død. Med larmende Skrig stormede Hoben til Borgen, og plyndrede og forstyrrede hvad der fandtes. Nogle lagde Ild i Gemakkerne, og snart slog den gnistrende Flamme ud af de høie Buevinduer. Friedhold og en Præst, der havde ledsaget ham paa Dødsveien, vare allene blevne tilbage. Præsten vilde lade Liget bringe i Klosteret, men Abbedissen tillod det ei, fordi man, som hun sagde, ikke kunde vide, om Beresvinde

var død som Selvmorderiske: derfor kunde hun ei vorder begraven i Klosterets viede Jord.

„Jorden er viet, hvor denne Engel hviler!“ raabte Friedhold, der hidtil stum og ubevægelig havde knælet ved den Dødes Side. Snart kom Flere til. Paa Unglingens Begiering bare de Liget til den gamle Gotthardts Hytte. Ei langt derfra stod et Trækors. Da Friedhold med Bærerne kom did, fandt de Gubben spselsat med, under Korset at kaste en Grav. „Jeg gjør mig her et lille kjeligt Kammer tilrette,“ sagde han til sin Son: „thi jeg mærker, mine Dine ville falde til. Men der bringe I en alt Indsovet; lad da Henne lægge sit Hoved her!“

Friedhold hjalp sin Fader at fuldenbe Graven, og de begrove Liget deri. Unglingen bedækkede det først med Blomster, saa med Muld. Snart begrov han sin Fader ved Siden af. Hver Aften vandrede han ud til Graven, og slog Harpen og lod Sangen tone. Sæge henvisnede hans Liv, og han stedtes til Hvile ved sin Elskte. Ofte hørte de Dmboende søde Toner klinge fra Gravene i stille Nætter, og Mange ville have seet Sangerens Aand ved Korset paa Tuen.

(A. Schreiber.)

U n d i n e.

(Tro efter et Ortenau'sk Folkesagn.)

En mild Sommeraften vendte Peter von Stausenberg hjem fra Jagten. Alt blinkede Aftenstiernen over fra Vestens Himmel, og i Landsbyerne klang Bedeklokken, da han naaede Nassbach. Her, under de gamle Ege, var en Brønd, hvis kislige Vand Ridderen tænkte at lødse sig paa. Pludseligt fuste ham et hvidt Daabyr forbi, og istedetfor at forfølge det, begyndte hans Jagthunde at hyle. Rystende paa Hovedet saae han sig om: da saae han ved Brønden en sneehvid Dvindefikkelse i let og lustig Dragt. Hun sad paa en mosgroet Steen, og Daabyret nærmede sig hende uden Frygt, læggende sit Hoved i hendes Skød. Peter var just ikke frygtsom, og gik mod Synet. Skøndt det alt begyndte at dæmre, saae han dog vel, at det var en Nø i faureste Livsbaar, af yndig Skabning og underdeiligt Ansyn. Han hilste hende, og hun besvarte hans Hilsen sædeligt og mildt.

Ridderen tiltalte hende, og sagde blandt Andet: „I hører vel ikke hjemme i Egnen her, skøn Jomfru?“ — „Som I tager det, Hr. Ridder!“ svarte hun. „Vel er jeg fremmed for Jer, hvorvel jeg boer i Eders Nabolag.“ — „I spørger,“ svarte Peter. „Jeg veed ret god Besked i Egnen heromkring, og maatte vel kiende Jer, hvis I var herfra.“ — „Det kunde

dog let hænde," sagde Tomfruen leende, „at jeg med det første hilste Eder fra mit Vindue." — „Og Eders Navn?" spurgte Ridderen. „Jeg hedder Undine," var Svaret. Samtalen varede endnu en Stund. Peter begyndte efterhaands at vorde noget fiæk, og vilde røve den skønne Ubekjendte et Kys. Men i samme Dieblis overstænkede hun ham med Vand af Brønden, og da han, efter at have tørret sine Dine, saae sig om, var hun forsvunden.

Peter søgte hende overalt. — Intet Spoer! Hensunken i mangehaande Tanker vendte han tilbage til sin Borg, og tilbragte Natten uden Søvn, thi det skønne Billed ved Klippebrønden stod levende for ham, hvorhen han end vendte sine Dine. — Da Borgkapellanen næste Morgen besøgte ham, bad han denne skrive Navnet Undine ret zirligt paa et Pergamentblad, og male en Krands af mangehaande Blomster derom. Bemærkede Munken hvorlunde Ridderen var faren, og opfyldte hans Ønske. Peter stirrede paa Navnetrækket, som om han deraf vilde udstudere sin Elstes Billed, og trykte hundrede glødende Kys paa Bladet. Mod Aften vandrede han atter op mod Rusbach, i det Haab, at giensinde den Ubekjendte ved Brønden, men denne Gang fandt han sig fluffet. Dagen efter gik han atter did, og satte sig ved Brønden. Solen dalede alt, og spillede med sit sidste Skær gennem Egeløvet, som

overskyggede Kilden. Som han nu fæstede sit Blik paa det blanke Vandspeil, saae han pludseligt et Billed titte frem deraf. Det var Undine i al sin Yndes Tryllerie. Hun smilte saa huldsaligt, at han vilde have svoret paa, det var hende selv livagtig, og alt udstrakte han sine Hænder, for at overbevise sig derom, da en mægtig Støvregn udgød sig over ham. „Ved Gud, det gaaer ei rigtigt til!“ raabte Peter, og tørrede sit Ansigt. Da slog en Latter mod hans Øren, han vendte sig, og for ham stod — Undine.

„Ei, da veed jeg dog, I har ikke Eders Bolig i Brønden her?“ — „Vist har jeg det!“ svarte Jomfruuen: „jeg er jo en Havmø.“ Ridderen giennemristede i første Dieblik en sagte Bæven, dog forsvandt al Vængstetighed, da han mindebes Sagnet om sin Ahnherre, hvorlunde ogsaa han havde elsket, ja ægtet en Undine. Hun kom ham desuden saa henrivende for, og fra hendes hele Væsen udgik et saa mægtigt Elfskots-tryllerie, at Peter følte sig omslynget af uopløselige Bånd. Han bad om hendes Haand, bød hende sit Hierte og de helligste Forsiktringer om evig Trostøb.

Undine betænkte sig, og sagde dybtbevæget: „Hert Ridder, dolge vil jeg ei mine Følelser for Eder. Ofte fluede jeg Eder useet, naar I hvilede her ved Brønden, ofte horte jeg Eders Samtale med Eders Evende og med Hytteboerne, der vandrede hid at hente Vand. Min Haand vil jeg give Eder, hvis I vil være mig tro.“ —

„D, jeg vil!“ falbt Ridderen ind. „Jeg aander jo Kun i Dig, Du søde, hulde, ubegribelige Væsen.“

„Den stærkeste Flamme efterlader kun kolden Aske!“ svarte Undine. „Hør, hvad jeg vil sige Eder. Skal jeg troe Eders Kiærlighed, da maa jeg have Eders Liv til Pant. En fremmed Kiærlighed vilde bringe Eder Døden.“ Ridderen svor ved alle usynlige Magter, han vilde blive hende tro til Døden, og have hende kiær som sin Diesteen.

„Herr von Staufen,“ talte Jomfruen derpaa med dømpet Røst: „jeg maa nok engang bede Eder betænke Altting vel. Ubestandigt er Menneskets Sind, og Iaa have nok i een Kiærlighed. Lov, til Guldmaanen tredie Gang blinker giennem Eders Haveparks Solvoppler; kald mig saa der tre Gange ved Navn, og jeg skal da komme, at erfare, om I vil vove det med mig.“ — „Jeg vil det, vil det strax!“ — „Hør mig ud!“ sagde Undine. „Den Time, I offrede mig for en fremmed Kiærlighed, maatte adskille os for evigt. Mig ventede Græmmelse da, Eder Døden.“

Ved disse Ord bedækkede hun sig med sit Slør, for at skjule sine Taarer, og forsvandt i Krattet. Dybt rørt lænede Peter sig mod en Egestamme. Sin Kiærlighed mægtede han ikke mere at betvinge, men ligesaaalidet formaagde han, at forjage en bangs Uhaelise af sin Siæl.

Langsomt og sørgeligt henrunde de næste Dage paa Staufenburg. I Skumringen vandrede Ridderen sædvanligt under Træerne ved sin Havepark, og kaldte sin elskte Undine ved Navn. Vel kunde han først vente hendes Komme om tre Maaneder, men Hiertet hænges saa gierne ved sine Drømme om Fremtidslykke. Engang dvælede han her lige til Midnat; da lød pludseligt en Karm op af Vandet, og Peter stuede ved det klare Maaneskin allehaande vidunderlige Skikkelser, hvoraf nogle haanligt udloer, andre truede ham. Uvilkaarligt udraabte han Navnet Undine, og Rædselsbillederne forsvandt, og en ziirlig, sneehvid Qvindehaand løftedes over Bølgen, tilkastende Ridderen en blomstrende Myrthegreen. Den faldt i Sivet ved Bredden, og da Peter boiede sig efter den, og meente, at have grebet den, holdt han en Vandsnog i sin Haand. Nu kom ham Sagen dog betænkelig fore, og han kom paa den Tanke, Undine var vel kun et spøgelsesligt Væsen.

Angstet af denne Forestilling, befoel han sin Huuskapellan at besværge og bortmane Uhyrerne i Parken paa kirkelig Viis. Munken var villig hertil, men neppe havde han udtalt de foreskrevne Ord, og stænket sig med Vievand, før Bølgerne bruste op, og Vandet skyllede over sine Bredder, omstormende Kapellanen fra alle Sider. Forgæves gientog han, skielvende og i Dødsangstens Sveed, sine Besværgelser; alt steg de skummende Bølger til hans Hage, og han troede sig forloren,

ba en hvidklædt, underbeilig Jomfru henvævede over Båndene, stillende de ustyrlige Bovers Raserie. Efter faa Dieblikkes Forløb stod Munken atter paa det Tørre.

Peter, der stod tætvæd paa en Hsi, og med Forsærbelse havde betragtet det frygtelige Skuespil, gienkændte i Møen den skønne Undine — uvilkaarligt kaldte han hende ved Navn, da henvæld Skikkelsen i et let Rosenffær, der endnu en Stund svævede over den mildtbløgende Glade. Borgkapellanen forsikkrede ved Alt, hvad helligt var, her boede ingen af Usgrundens Mander, thi de vilde umueligt have kunnet modstaae hans Besværgelser, ei heller var dem nogen Magt forlenet over Herrens Salvede; men vel var det muligt, at Bandaagder boede i Parken, thi de tillode sig ofte, at haane Menneffenes Børn paa allehaande Maader. En Klippebyrde faldt ved disse Ord af Ridderens Hierte, og det var ham klart, at alle disse Syner blot havde til Hensigt, at prove hans Standhaftighed.

Trediegang stod nu Guldmaanen paa Firmamentet, og blussende af Længsel iilde Ridder von Staufenberg til Parken, der laae for ham i Sølvverglands. Trindtomkring dybeste Stilhed! Ingen Lust rørte sig i Breddens Siv eller Poplernes Grene — selve Bølgerne syntes at slumre. Stærkt slog Ridderens Hierte, og ubevægeligt fæstede han sit Blik paa Parkens Speil, thi han meente, Undine vilde komme derfra. Dog — nu raslede det ved hans Side, han saae sig om,

og kuede en ærværdig Olding med sneehvidt Skæg; ved sin Haand ledte han en tilfløret Pige.

„Ridder von Staufen,“ sagde Gubben, „jeg bringer Dig Din Brud. Dig venter med hende Kiærligheds Betsignelse, saalænge Du ikke sviger Din Trokabsseed. Kunde Undine nogensinde gaae Dig af Minde, da vee hende eengang, vee Dig trende Gange! Hvor Du i et saadant utykkeligt Dieblis end monne være, der vente Du et frygteligt Tegn, et Tegn paa Din Brøde og Din Straf.“ — „Maanen histoppe er ikke renere end mit Hierte!“ raabte Ridderen, og greb Undines Haand. Hun slog Sløret tilbage, og sank rovmende til hans Bryst.

Nogle Dage efter blev Bielsen fuldbyrbet. Undine bragte Ridderen til Morgengave tre kumstrigt flettede Kurve, den ene med Edelstene, den anden med Guld, den tredie med Sølv. En større Skat modtog han i heude selv, thi som Blomsten kun vender sig mod Lyset, saaledes aandede hun kun i sin Kiærlighed. Ridderen gif det imidlertid snart som den rige Mand, der lider Nød, fordi han har formeget. Han kunde ei begribe et Hierte, der bevægedes af een eneste ubegrændset Følelse, og ei havde Rum for nogen fremmed, fordi det i dette Fremmede maatte gaae tilgrunde. De første Maanedes henrandt dog i Fryd og Glæde; men Undine var kun lidet munter, og efterhaands fælte Ridderen en trykkende Tomhed i sit Bryst. Hele Timer kunde

hun faldte ved hans Side, og lægge sit løkkede Hoved mod hans Bryst, og trykke hans Haand mod sit Hjerte, uden at tale et Ord; dog kom ham Sligt omsider kiedeligt fore, og han begyndte, meer end nogenfinde før, at spælsfætte sig med Jagten.

Hartad et Aar vare de forenede, da Undine nedkom med en deilig Dreng. Paa samme Tid lod Rygget, at en Krig var udbrudt ved Overrhin. Fluk fattede Peter den Beslutning, at søge Roes og Wre paa Waabenmarken, og meddeelte Undine den. I Begyndelsen blegtede hun; men snart fattede hun sig og sagde: „Din Hæder vil worde vor Sønns bedste Arvelod; jeg undbrager ham den ei. „Uden Rølen lavede Peter sig til Reisen, og ved Afskeden havde Undine Kraft nok til, at holde sine Taarer tilbage. Men da Ridderen med sine Svende red giennem Porten og over Windebroen, da nedfaldte de hebe paa den hulde Slut, der smilende hvilede ved hendes Liliebarm.

Med sin lille Skare drog Peter til Burgund, og modtoges med Bløde af Hertugen, hvis Sag just ikke stod paa det bedste. Fienden var ham overlegen i Antal, og nogle tabte Føgtninger havde giort hans Krigere modløse. Men med den tydske Ridders Ansvinst syntes ogsaa Hertugens Lykkestjerne gienoprunden. Peter bemærkede sig ved mangen hæderlig Bedrift; saaledes spås

ledes bet ham engang, i en lang og blodig Fægtning at afgjøre Dagens Skæbne. Burgunderne vandt nyt Mod, og da det siden lykkedes Hertugen at forsøge sin Stridsmagt, saa besluttede han at forsøge et Slag. Den tydfte Ridder Kulbe fægte ved Hertugens Side.

Alt var Midnat forbi, og Peter laae slumrende ved en Vagtild, da vaktet han pludseligt af Strænges leeg og Sang. Peter soer op, og saae i ringe Frastand en deilig Dreng med en Harpe. Han kunde vel staae paa Grændsen af Unglingsalderen, var hvidklædt, og blonde Lokker ombølgede rigt hans uskyldige Ansyn. „Hvo er Du, og hveden kommer Du?“ spurgte Ridderen. — „Jeg boer histovre ved Mollen,“ svarte Drengen, „og hvis I mener det ærligt med Hertugen af Burgund, vil jeg sige Eder et Middel til, at ende denne Krig uden meget Blods Udgydelse. Men Eet maa I love mig forud.“ — „Jeg lover Dig det forud!“ sagde Peter. „Nu da,“ tog Hiin Ordet, „saa hør, hvad jeg til Eders eget Bedste fordrer af Jer. Naar jeg hjælper Eder, at gjøre Udslaget i Kampen i Morgen, da forlad vieblikkelig dette Land, og vend tilbage til Eders.“ Ridderen kom denne Begjæring sælsom fore, dog gjorde den ham lidt urolig, og han gientog sit Lovte. — Drengen treen ham nærmere, og sagde sagte:

„Hist, hvor Strømmen vilde henbruser mellem sine Klippebredder, staaer en gammel Kirke; ved denne tilbringer den fiendtlige Hærferer Natten. Han har

Kun faa Folk hos sig, og, naar jeg viser Eder hid, vil
 det være Eder let, med tyve til tredive Ryttersvende
 at tage Feltherren fangen." — Peter tænkte paa List;
 men et Blik i Drengens klare uskyldige Dine, og hiin
 Advarsel, der syntes at komme fra Undine, forjog strax
 hans Mistanke. Strax tog han tyve Ryttere med, og
 lod sig vise Veie af Drengen. Lykkeligt naaede de Kir-
 ken. Den fiendtlige Feltherre vilde just bestige sin Hest,
 og meente at Rytterne, som galopperede ham imøde,
 vare hans egne Folk. Men som et Lyn blinkede Ridder
 von Stausens og hans Følgesvendens Sværde — for-
 seent blev han sin Bildfarelse vaer, dog foretrak han
 Døden for Fangenskab, og sank, med de Faa, som
 omgave ham, under Tydskernes Sværdslag.

Strax vendte Ridder von Stausen tilbage til den
 burgundiske Leir, og meldte Hertugen det gode Bud-
 skab. Denne benyttede Diebliffet, angreb Fienderne
 og slog dem aldeles. Man kunde nu ansee Krigen for
 endt, og Hertugen overøste den tydske Ridder paa selve
 Walpladsen med Roes og Ære. Peter glemte Drengens
 Raad og sit Løfte. I Seierspragt drog han til
 Hertugens Hofleir. Kyrsten viste sig saare taknemmelig,
 og bod Ridderen en af sine Døttre til Ægte. Hidtil
 havde Peter paa sin eensomme Skovborg levet efter sine
 Fædres Sæd. Nu saae han førstegang et Hofs glim-
 rende Pragt. Prindsesse Udelgunde, som Hertugen
 havde tiltænkt ham, var af høi og ædel Skabning. Vel

manglebe hende den blide Dvinbelighed, der omgav Undine som en henrivende Trolddom; men netop dette smigrede hans Uergierighed, at torde kalde den stolte, bybende Fyrstedatter Sin. Smidlertid var han dog for ærlig til, ei at frabede sig den høie Vre. Oprigtigt fortalte han Hertugen, at han alt var gift, og hvorledes dermed var tilgaaet. Betænkeligt rystede Hertugen paa Hovedet. „Herr von Staufen,“ sagde han, „det gaaer aldrig rigtigt til. Udentvielt har den onde Aand foregøglet Eder Noget, for at styrte Eders Sial i Fordærvelse.“ Hofkapellanen blandte sig i Samtalen, og bekræftede sin Herres Mening.

„Men,“ svarte Peter, „min Undine gaaer dog i Kirke, betegner sig med Korset, og gaaer til Herrens Bord. Det tør en ond Aand dog ei!“ — „Idel Epilfægterie!“ faldt Kapellanen ind. „Eders Undine er intet virkeligt Væsen; hun er et Skygebillede, et Innet, og deri stikker just den diævelske Forblindelse, at I mener, hun har Kjød og Been, som Menneffenes Døtre. For I veed deraf, vil hun ligge i Eders Arme som en Slange, og bide Jer ihjel.“ — Kapellanen fortalte herpaa nogle gruelige Eventyr, og Peter var alt paa Veie at troe, han havde hidtil været en Bold for den Ondes Luner. Han gav sit Minde til Gistermaalet med Hertugens Datter, og Munken forfikkrede høit og helligt, at saasnart Prindsessen var viet til

ham ved Præstehaand, vilde Spøgelse paa Stausen forsvinde.

Ridder von Staufens Trolovelse med Prindsesse Adelgunde feiredes med et høitideligt Gilde. I al sin Lykke var han dog ikke glad. Piint af bange Ahnelser sneg han sig midt om Natten bort af den larmende Brimmel, og vandrede ud i Haven, der begrænsedes af en Flod. Maanen bestraalte den stille, eensomme Egn, stæbe tungere blev hans Bryst. Lænende sig op mod en Poppelstamme, fluede han en Stund ud i Strømmen, og det bares ham fore, som om han maatte springe deri, for at slippe sin qvælende Angst. Op fra Sivet syntes han at høre klagende Beemodstøner; han mindedes, hvad han havde lovet, mindedes Udingens Trudsel. I det han nu stod der, tvivlende og forsagt, begyndte Floden pludseligt at bruse og fraade, skiondt det var blikstille, og ingen Sky formørkede den klare Himmel. Det kom Ridderen fore, som om truende Skikkelser fluede op af Bølgerne, udstrækkendes deres Arme efter ham, og mellem dem troede han at flue en Qvinde, der holdt en Patteglut imod ham, som vilde hun bevæge hans Hierte til Medlidenhed. Ridderen grebes af en usigelig Angst, og havde dog ei Mod til, at røre sig af Stedet. Nu hørte han Menneskestemmer — der kom Folk fra Slottet, hvor man

havde savnet ham, og frygtet, der var tilstødt ham
 Noget. Ridderen søgte at fatte sig, men ved hans
 Indtrædelse i Salen forraadte hans blege Ansigt og det
 forstyrrede Væsen, han ei formaaede at følge, at der
 maatte være mødt ham Noget. Hertugen tog ham til
 en Side, og Peter fortalte omstændeligt, hvad ham
 var hændet. Kapellanen kaldtes; han erklærede Alt
 for Spøgelseværk, og gientog sin Forsikring, alle disse
 den onde Aands Forfølgelser vilde ophøre, saasnart han
 var forenet med Prindsessen ved helligt Egtefæls-
 baand. — Hertugen vilde derfor vide Bielsen frem-
 skyndet, og tredie Dagen berammedes dertil. Kapella-
 nens Ord havde givet Ridder von Stausen nyt Mod,
 og da der ei heller videre hændtes noget Betænkeligt,
 fortrængtes hans Siæls mørke Ahnelser let af Dieblik-
 kets smilende Billeder. De glimrende Forberedelser
 til hans Formæling smigrede hans Forfængelighed, og
 saa vidste den skønne Brud at fængsle hans Hierte med
 Trolddoms Magt. Bielsen fuldbyrdedes, uden at der
 forefaldt noget Ubehageligt. Paa den fulgte et glim-
 rende Middagstaffet, og Glæden beherskede alle Sand-
 ser. Man drak Brudeparrets Skaal — et jublende
 Raab gientonte i Hallen. Ridderen satte just Bæge-
 ret til Munden, da hans Dine faldt paa Bæggen lige-
 overfor. En smuktformet qvindelig Fod stak i dette
 Dieblik frem af Bæggen. Bægeret faldt af hans
 Haand, hans Blod iisnede. Dog mærkede i den al-

mindelige Tummel Ingen hans Bestyrrelse. Synet forsvandt, og Ribberen meente, hans Indbildningskraft havde skuffet ham, eller det havde i alt Fald været Helvedsaandens sidste Spøgeri.

Mod Aften adspredtes Selskabet i Haven. Ved Flodbredden bukkede Adeligunde sig efter en Blomst, da faldt Myrthekransen af hendes brune Lokker ud i Strømmen, der bortrev den med sig. „Åh, mine Myrther!“ raabte hun, og Peter sprang i Vandet, at bringe hende dem tilbage; men da han meente at gribe Kransen, greb han en iskold Menneskehaand. Det var Undines! Dødsbleg, Barnet ved sit Bryst, sorgfuld og veemodig skuede hun op af Vandet i Ribberens Die. Befindelsen forlod ham — han stred for at rive sig løs. De ved Bredden meente, han var pludseligt bleven svimmel, og sprang til, at frelse ham. Vel saae de Haanden ei, som holdt ham fast, men det kom dem dog fore, som om en usynlig Magt drog ham ned. Stønnende sank han i Bølgerne, der skummende luktet over hans Hoved, og selv hans Liig fandtes ikke mere.

(A. Schreiber.)

Sagnet om den hellige Cæcilia.

(En nordisk Digtning.)

Ved de Tiber, da der begyndtes at prædike Evangelium her i Norden, var det klarligen at bemærke, hvorlunde det mægtige Helteliv med sit Bersærkermod og Balhallahaab lidt og lidt begyndte af sig selv at gaae tilgrunde; og det lod sig hartad sige, at den skæggede Dvin, som ristede sin Rune og spaaede sit Fald for den hvide Christ, alt itide drog sin graa Kappe omkring sig og tilhullede sit barske Ansyn. Gram i Sind stampede den vilde Nordmand i Jorden, naar han fornam flige Tidens Tegn; og blandt Skialdene, dem det klarere Syn er givet, var det først, at et kiærligere Pust varslende aandede over Strængene, og de siunge fremmede Toner, men vidste ikke hvad det monne være.

Udi Hardanger boede ved denne Tid den mægtige Bonde Thorkild hin Frækne, som fierut og nær var rygtet at overgaae alle andre Kæmper i Manddom og Bedrift. Dg gav Rygtet ham saadan Berøm, da forglemte det ikke heller at prise hans eneste Datter, Randi den Bæne, der udi Skionhed og Klogt som Mildhed og Sædelighed ei havde sin Lige. Randis Fæstemand var Hroff, der ei trængte til anden Roes, end at Thorkild havde ubseet ham til Maag. Dg var det Dreb paa samme Tid gængs om en brav Kæmpe, at han for

tiende at doe for Hrolfs Haand eller leve med hans Fæstems. Det begyndte at rygtes i Hardanger, at kristne Præster drog om i Landet, nedrove Gudernes Støtter og lærte Folket en ny Lære. Thorkild og Hrolf besluttede at forsvare Hedenskabets med Liv og Blod. Just kom en ibrig Munk, Antonius fra Bremen, til disse Egne, og begyndte at udbrede det kellige Evangelium. Allerede vare mange af Fjeldbønderne omvendte og døbte, og Rygtet om den fromme Mand samlede Folk fra fierne Steder.

„Thor hjælp! Det bliver argere og argere!“ sagde Hrolf en Døel og sprang op fra Bænken. „Randi, giv mig Miødhornet, jeg vil drikke paa Præstens Hølfart!“ Randi fyldte det, og strog Rømpens gule Lokker bort fra Panden. „I Aften præker han hos Gulbrand tæt herved paa Bollegaard. Du skalde dog høre ham engang; jeg hørte en halv Time paa ham i Gaar, og maa tilstaae, det flød ham som Miød fra Munden.“ Saalunde talte en gammel Evend henne ved Brisfen. „Na nei!“ svarte Hrolf: „slig Bespottelse lyster jeg ikke at høre.“ Randi gik nu op i sit Somfrubuur til Lærnerne; men Thorkild og Hrolf bleve sidde og tale om, hvorlunde man ret skalde oprykke med Rod og Kierne den nye Lære, som saa hastigt udbredte sig.

Men Randi tyktes det heel underligt, hvi den gamle Præst drog op i fremmed Land og hød sit Liv tilfals

for et vrebt Folk. Samme Nat førtes en underlig Drom hende fore: Hun syntes at det var den store Fest for de tolv Guder. Hendes Brudgom skulde offre Blodofferet. Hun holdt det tunge Horn, fyldt med røden Guld. Der nu Sangen var tilende og hun skulde vække sin Brudgom Hornet, traadte pludseligen gammel Mand frem for hende ubi hvide, lange Klæder. Med Magt fratog han hende Hornet og slog det ud paa Jorden, og det brændte alle Urter, hvor det strømmede over. Derpaa fyldte han atter Hornet med gylden Viin, rakte hende det og sagde: „Herester skal Du drikke af dette Dfferblod!“ og hun drak. Men en listig Varme giennemglødede hende; hun blev som heel forvandlet.

Hun vaagnede i det samme, og sølte sig betagen af en svær Beklemmelse og Forlængsel efter at see og høre den kristne Præst. Thi stod hun stille op, listede sig ud, og iilte i den lyse Sommernat over til Bollegaard. Da hun kom did, sad Gulbrand med alt sit Høusfolk omkring Bordet, og Præsten, som hun af Drommen klaelig kiendte igien, stod med foldede Hænder og bad til en eneste Gud om Naade og Dplysning for disse Menneſker. Da faldt hun ned for ham og sagde: „Kiære Præst! tag ogsaa mig med i Din Bøn.“ Og han lagde sin Haand paa hendes Pande, og saae alvorligt paa det fromme Ansyn. Derpaa sagde han: „Vær velkommen, min Datter, Du er kaldet tilberds paa det store Dfferlam og paa hans hellige Blod.“

Ved Morgengry ginge de først Alle fra hverandre: Huusfolkene vankelmødige og uviste om, hvad de skulde troe, Randi brændende efter ny Lærdom. Hiemme bulgte hun vel, hvor hun havde været, men gav nøie Ugt paa Faderen og Fæstemanden, deres Taler og Beslutninger. De aftalte, at den kristne Mand ei skulde røres, saalænge han var paa Bollegaard, fordi det ei var værdt at stifte Uvenskab med en Nabo for hans Skyld. Men saasnart han drog derfra, vilde de dræbe hannem. Næste Nat gik Randi atter til Bollegaard, bad Folkene holde hendes Wandring hemmelig, og mærkede saa paa Antonii Røst om Jesus og hans Død for al Verdens Skyld. Den Gamle fulgte hende ud. Da berettede hun hannem om det Anslag, der trueede hans Liv. „Jeg har ogsaa besluttet at forlade disse Egne,“ svarede Anton; „thi Guds Ord faaer endnu intet Indpas hos Menneskene her.“ — „Og jeg,“ afbrød ham Randi grædende: „jeg skal da gaae tilbage til Mørket?“ — „Nei, nei!“ gjentog Præsten: „det skal ikke skee; før vil jeg udsætte mit graa Hoved for Din Fæstemands Sværd.“ — Og det blev nu aftalt, at Anton skulde skjule sig i Skoven tæt ved Randis Hiem, ubi en gammel forladt Hytte, og hver Dag skulde Randi hemmelig give ham Mad og Drikke. Saa skedte det, og efter nogle Maanedes gav Antonius hende i den hellige Daab Navnet Cecilia, og meddeelte hende Kalken og

Brødet. Hun var meget bebrøvet over sin Fader og Fæstemand, og gruede for at skulle tilhøre en Hedning. Men hun torde ikke oplade sin Mund til dem om Christus.

Da hændte det sig, at Hrolf en Aften seent kom ind med den Bækked, at nu vidste han hvor Christmanden boede, og var det vel Tid at slaae ham ihjel. De ginge da Begge med harmfuld Glæde til Hytten, men bleve rasende og ude af dem selv, der de funde Randi hos Præsten. Begge finge de paa eengang Bersærkerengang, og rev Brandene ud fra Arnestedet midt paa Gulvet, og antændte den mørke Hytte. Den hede Lue svøbte sig omkring Hytten, og under Kæmpernes vilde Skraal, men Antonii og Cæciliae Psalmer, styrkede Tøget sammen. Men da Morgenens kom, laae baade Thorkild og Hrolf udstrakte paa Marken, og begræb det de havde bebrøvet; thi nu var Bersærkergangen over, og de sørgede over Randi den Bæne.

Aar og Dag sørgede de frækne Kæmper, og ginge omkring som Skygger i Helas Sale. — Da hørtes vidt og bredt tale om den hellige Cælestinus, der med sin listige Tale omvendte mange Hundrede. Dette Rygte satte atter Kæmperne i Harm, og de svore, paa Munkens at hævne Randi. Og see! en Aften traadte Cælestinus ind til dem. Det var just Gilde, og alle Frønder og Venner vare samlede om de lange Borde. Thorkild foer op, gram i Hu. Men neppe havde Cælestinus begyndt at tale, da blev han frøgt som staaende,

Da reiste Hrolf sig og raabte høit: „Al denne Præst
 nytter Dig til intet, thi nu maa Du døe, det har jeg
 svoret. Randis Skygge hævner jeg paa Dig, med
 mindre“ — tilføiede han med et haanligt Smil, „med
 mindre Du kan skaffe mig Randi igien, med eet af de
 mange Fertege Du praler af.“ — „Vilde Du saa tro
 paa den Korsfæstede?“ spurgte Cælestinus. „Ja, da
 vilde jeg tro paa ham!“ — „Da ville vi Allesammen
 tro paa ham!“ sige de Alle an at raabe. „Da er hun
 her!“ svarte Cælestinus, og kastede Kappen af sig, og
 Enhver gienkændte med Forbauselse den væne Randi. —
 „See, saa underlig førte Gud mig paa den døende An-
 tonii Bøn ud af Luerne, at jeg i Dag skulde vinde saa
 Mange for hans Rige!“ sagde Cæcilia med en hellig
 Forklarelse. Men Hrolf styrte ned for hendes Fødder,
 og Forsamlingen prisede den almægtige Gud; og Ryg-
 tet herom udbredte sig over hele Landet. Cæcilia blev
 Hrolfs Huustro, saasnart der var kommen en Kristen
 Præst op iblandt dem, og han var dødt. Efter sin
 Død kaldte man hende den hellige Cæcilia.

Ville vi gienkiende vore Venner i Himmelriget?

„Hvor er det muligt, da vi her i Livet kun kiende dem ved Hielp af udvortes Sandser; da Gienkiendelse beroer paa udvortes Mærker, hvilke Dødens haarde Haand udstøtter, som Stormen en Skrift i Flyvesandet? Kan ikke alt en Raab af Aar gjøre os Vennens Ansyn fremmed og ukiendeligt?“

Det er vel sandt, og bestaaer Venskab og Kiærlighed blgt deraf, at Støv slutter sig til Støv, ei Siæl til Siæl; da er Venskab en skrøbelig Stoel, og Kiærlighed en ormslukken Stab! Da ophører al Gienkiendelse hiin Side Graven! Men Kiærlighed og Venskab gribe med deres Rødder dybt i Menneskets Junderste, og skulle de forsvinde, da maa Mennesket ei kunne føle meer!

Er da Ansynet, eller er Skabningen det Eneste, hvorpaa vi gienkiende Venner? Og om end vort Die erøst vil tage feil af en gammel Bekjendt; om end hans Gang, hans Røst, er vorden os fremmed, ville vi dog gienkiende ham paa hans Lune, paa den ham egne Tankeorden, paa hans Dverbeviisninger, hans Handlemaade, hans Udtryk og Eprog. Menneskets indre Væsen affpeiler sig i dets Ydre. Men ei er dets Aand istand til i Ansynet at afprøge sig saa reent, som i vore Nervers finere Bæv, der er den ydre Ans

figtsklades Underlag. Nu slutter jeg: naar Døden ens gang, ved at tilintetgjøre det grovere Legeme, udvider vore Følelseres Udtrængskreds, da ville vi vorde vore Venner desto kiendeligere. Ei heller lader det sig tænke, at Evnen til at meddele Andre vore Tanker og Følelser skulde svigte os i vort Livs høiere Periode, da dette Tak vilde løse alle det selskabelige Livs Baaud, og tilslutte os den rigeste Glædes- og Uddannelseskilde.

Hvormeget inderligere slutte ikke Sjælene sig her til hverandre, naar de opløstes af det høie Haab, at Venkabs- og Kiærlighedsbaandet, knyttet her paa denne mørke Jord, engang skal gienknyttes for Evigheder i det lyse Himlens Rige, hvortil vi Jordborgere alle stunde!

(Edv. Stern.)

Skiebne's Luner.

I Arrod i Ungarn levede en Læge, Dr. Buchwald, ved under Krigen mellem Østerrige og Frankrige tillige var Overlæge ved de franske Krigsfangeres Hospital. Til sin Tiener havde han antaget en fangen Franskmænd, ved endog antaakte hans Medlidenshed for en af sine Ulykkesbrødre, som maatte gaae under i sin Tammer, hvis

ei et menneskeligt Hjerte vilde forbarme sig over ham. Han var indquarteret hos en Justitsbetient, hvis Søn han underviste, men behandlede her saa slet, at han kun fik Fangekost, og maatte sove indelukket hos de Ulykkeligste af sine Landsmænd.

„Lad ham komme!“ sagde den menneskekierlige Læge; og Sammersbilledet kommer, beklædt med usle Pialter; dog fremkinne ædle milde Træk af det dødningsblege Ansyn, og det unge Menneskes Anstand røber en god Opdragelse. „Hvem er De?“ spørger Lægen. — „Jeg er Sergeantmajor“ var Svaret; „mit Navn er Henri Penchant. Redtrykt af min Elendighed anraaber jeg Deres Forbarmelse. Ei formaaer jeg længere at bære min Ulykke, giv mig Leilighed til, ved Underviisning at fortiene mit Brød. Jeg har studeret, og gierne vil jeg arbejde, for ei at falde Dem til Byrde, saasnart De har udrevet mig af det Elendighedsforhold, som truer at tilintetgiøre mig.“ — „Hvad forstaaer De?“ — „Jeg taler Fransk, Latin, Engelsk og Italiensk, forstaaer Naturhistorie, Chemie, Physik, Kameral- og Statsvidenskab.“ Lægen prøver ham og studser over de Kundskaber, han finder. Han beslutter at frelse den Ulykkelige, tager ham i Huset, giver ham Klæder, og skaffer ham Leilighed til, at undervise en Grev Wenckheim i Statsvidensskaben. Greven tilbyder ham 50 Fl. maanedlig. Han vægrer sig ved at modtage dem. „Min Ven,“ sagde Lægen, „Stolthed

passer sig kun lidt for Deres Stilling." — „Godt!“
 svarte han, „jeg modtager dem som en Dagløn; maa-
 ske lykkes det mig, engang at tilbagebetale dem som
 en Gæld.“

Med hver Dag vinder Fangen sin milde Verts
 Agtelse og Venskab i høieste Grad, men strengt und-
 viger han hver Samtale om Familieforhold, og hver
 Hentydning derpaa synes at saare ham dybt. „Hold
 Dem til det Navn, jeg fører!“ udraabte han smerte-
 ligt: „Und mig Navnet Ven, det er det eneste, der
 har nogen Trøst for mig. Al, jeg har ei Fader, ei
 Venner, ei Fædreland mere!“

Saaledes henrinder et Aar og mere, da en Riob-
 mand i Aarod en Morgen lader sig melde hos Dokto-
 ren. „Har De en fransk Krigsfange hos Dem, der
 kalder sig Henri Penchant!“ — „Ja!“ — „Lor jeg
 tale med ham?“ — Han kommer. — „Min Herre,
 er dette Brev til Dem?“ — „Ja.“ — „Vel! saa er
 ogsaa denne Anviisning paa 20,000 Fl. til Dem.“ —
 „Rigtig! Og at De kan vorde overbevist derom, siger
 jeg Dem, at der i Brevet maa være et Pas til mig
 fra Minister Fouché egenhændig. Forund mig et Die-
 bliks Rolighed til at læse Brevet, Haab og Glæde be-
 væger mig for voldsomt. Halvdelen af Anviisningen
 udbeder jeg mig strax, og for den anden Halvdeel en
 flækker Beret, jeg kan høre i Wien.“

Man overlader ham til sig selv, og efter en Ti-
mes Forløb vender han tilbage til Løgen. „Min dy-
rebare Ven!“ udraaber han: „Ja, min kjærlige Fader!
Dem skylder jeg min Frelse, min bedre Lød. Nabens
hiertighed mod Dem er nu min hellige Pligt. Jeg
hedder ikke Henri Penchant, jeg er Octavio Segur,
Søn af Keiserens Stor-Ceremoniemester. General
Segur er min Broder. Hør min Skiebne:

Jeg var Overpræfect i Frankrige, en lykkelig
Mand og Fader, da jeg, som alle Præfecter, i Aaret
1804 fik det Hverv, at samle Stemmer til Napoleons
Keiservalg. Jeg gjorde det ikke. Napoleon reiste
gi.ennem mit Departement, og bebreidede mig bittert
min Esterladenhed. „Sire — sagde jeg til ham — jeg
er opvoksen med Hertugen af Enghien, han var min
smmeste Ven. Smerten over hans Tab udslættes al-
drig af mit Hierte.“ Rasende forlod Keiseren mig, og
truede med skrækkelig Hævn. Jeg forudsaae min
Skiiebne, kun Flugt kunde frelse mig. Jeg undveeg
til Holland, lod mit Skiæg vove, for at gjøre mig
ukjendelig, og gik derpaa til min Broders Armeecorps,
hvor jeg tog Tjeneste som gemeen Soldat, og snart
avancerede til Sergeantmajor. Jeg blev fangen, kom
hid og fandt i Døen min Frelser. Først her fik jeg for
ikke længe siden at vide, at min Fader stedse begræd
mit Tab, at han kun forlangte sin Søn tilbage af
Keiseren, der, efter heiligt at have forsikket „han vide

ste Intet om mig, havde intet Skribt gjort imod mig,"
 havde givet Ordre til, at søge mig overalt i Keiserdøms-
 met, jeg maatte være levende eller død. Hele fem
 Aar havde jeg tient under min Broder, uden at give
 mig tilkiende for ham, og vidste Intet om Keiserens
 Speidere efter mit Opholdssted. Nu tilskrev jeg herfra
 min Fader; jeg fik det sømmeste Brev, Pengene og
 Passet, for snarest at vende tilbage til mit Fædres-
 land. Saameget der end fængsler mig til dette Sted,
 kan jeg dog ei modstaae mit Hjertes Længsel. Mod-
 tag dets inderligste Tak, og Lovel!"

Brev Seglre reiste, efterat have efterladt sig man-
 ge Tegne paa sin Erkiendtlighed. Ingen af alle dem,
 han solte at skyldes Noget, blev uden Minde om ham.
 Fra Paris fik Dr. Buchwald hans Portrait, kostbart
 indfattet, samt en Gulddaase med Napoleons Billed.

(Dr. K. Meyer.)

D v i n d e h a v n.

I sidste Halvdeel af forrige Aarhundrede var Achmet
 Bey Statholder i Egypten, og havde, som sædvan-
 ligt, sin Residence i Cairo. Med Hensyn til al dens
 Undertrykkelse og de Pengeudpresninger, som Storhers

rens Satraper sædvanligen tillabe sig, havde denne Stads Indvaanere just ikke megen Grund til at glæde sig over hans Ophold der, allerhelst da hans Udsvævelser bragte en Ulykke over dem, ved hvilken flere Tusinde af dem nedstørkedes i Nød og Elendighed. Beretningen derom lyder saaledes:

Achmet Bey var en af Ofterlandets største Bellystlinge, og Ingen kunde erindre sig, at Noget havde levet saa Carbanapalsk som han. For at underholde sit Harem vdslede han store Pengesummer, at han deri overgik selve Storsultanen. Ved hans Agenters Virksomhed, som paa alle Markeder opkøbte Slavinder for ham, bragtes omsider Antallet af hans Skionne i Harem til 1200. En af dem, ved Navn Fatima, var saa udmærket skøn, at Achmet valgte hende til sin Favoritmaitresse, i hvilken Egenskab hun vedligeholdte sig to Aar, og imidlertid beherskedes han aldeles af hende. Omfider faldt hans Blik paa Irene, en ung Grækerinde, som elskede ham ømt og i lang Tid havde længtes efter hans Undest. Hvilken Uliighed mellem Fatime og hende! Den Første var stolt, herskesyg, hævngierrig og færdig til at opoffre Alt for sine Passioner; den Sidste var sagtmodig, inderlig god og blufærdig. Achmet forundredes over, at han ikke før havde bemærket denne elskværdige Piges Fortrin i enhver Henseende, hvorfor han strax ophjæbte hende til Favorit, og Fatimas Bæds havde Ende.

Neppe bemærkede Fatima denne Forandring i Ach-
 mets Tænkemaade, førend hun tænkte paa blodig Hævn.
 Adskillige Gange gjorde hun Forsøg paa ved Gift at
 fæffe sin Medbeilerinde ud af Verden, og da dette mis-
 lykkedes, bestemte hun sig til at bruge Dolken, men
 Achmet var lykkelig nok til altid at forekomme hendes
 Forsøg. — Tilfældt faldt hun paa den affindige Tante,
 at sætte Ild paa alle fire Hjørner af Seraillet. Til Uds-
 førelsen af dette Forsæt valgte hun Natten imellem
 den 2den og 3die December 1755, da en heftig Storm
 tillige rasede. Først lagde hun Ild i Nærheden af de
 Værelser, hvor Achmet og Irene boede, og da hun
 saa, at Ilden allerede opluede, skyndte hun sig til tre
 andre Sider af Seraillet, hvor hun havde lagt brænd-
 bare Materialier, og antændte dem. Inden faa Mi-
 nuter stod hele den store Bygning i Lue. Achmet havde
 lykkeligviis i Tide mærket den truende Fare, og und-
 kom, tilligemed Irene, til et andet Pallads. Tre
 hundrede af hans Slavinder klattede halv nøgne og med
 Livsfare over Seraillets Tag, og bleve reddede, men
 alle de øvrige, tilligemed den grumme Fatima selv,
 omkom i Luerne. Vinden spyngede Ildfunker vidt om-
 kring fra Palladsset, og inden Dagen frembrød laae
 10,000 Huse af Staden i Aske; hele Cairo skulde blevet
 opbrændt, dersom det ikke omsider havde lykkedes ved
 kraftige Foranstaltninger at standse Ilden. Skaden an-
 sloges til 36 Millioner Piastre.

Catharina den Førstes Statuter til Sædelighedens Haandhævelse.

Begyndte Sædeligheden alt at synke i Rusland med Peter den Stores Kraft, saa naaede Sødernes Forbedrelse sin højeste Grad under hans Enkes Scepter, og det især ved hendes Exempel. Overladende alle Statssager til sin Yndling Menzikows uindskrænkede Magt, førte hun selv det yppigste Levnet. Høle Nætter soves mede hun omkring under aaben Himmel, offrende rigt til Venus og Euan. Hendes Mønster virkede paa Mængden, og det med saadan Styrke, at hun saae sig tvungen til, ved nogle Statuter at sætte en Dømming for den overhaandtagende Usædelighed. De løde, chaacteristiske nok, som følger:

1. Til Levemaadens Forbedring blandt Statens Fruentimmer skal der oprettes blandede Afsambleer. Den, i hvis Huus Sammenkomsten er, skal lade saadant bekendtgjøre.
2. Afsambleen skal begynde om Eftermiddagen Kl. 4 eller 5, og vare til Kl. 10.
3. Verten behøver ikke at gaae sine Gæster imøde, ei heller at følge dem tildørs. Kun maa han sørge for Stole, Lys og Liqueurs (!), iligemaade maa han forsyne Selskabet med Kaart, Tærninger (!) og Alt, hvad til Spil høerer.

4. Enhver kan forresten komme og gaae naar han vil.
5. Det staaer Enhver frit for, at sætte sig, gaae omkring eller spille. Slet Ingen maa heri være ham hinderlig, eller opholde sig over hvad han tager sig til i mindste Maade, under Straf af at tømme den store Dru (en stor Pokal, fyldt med Brændeviin).
6. Standspersoner, Adelige, Stabsofficerer, Riidsmænd og Kræmmere, anseete Professionister, især Tommermænd, som blive brugte ved Cancelliet, tør komme paa Assembleerne, som ogsaa deres Koner og Børn.
7. Betientene skal man give en Stue for sig selv, at de ikke skulle tage Pladsen op i de ordentlige Assembliesværelser.
8. Fruentimmer skulle ikke drikke sig fulde, under hvad Paaskud det være vil, og Mandspersoner maae ikke understaae sig at være beskiænkede før Klokkeren Ni.
9. Damer, der lege Pantaleeg, eller hvad det nu kan være, maae ikke gjøre formeget Spektakel eller staae sig uanstændigt til.
10. Ingen Mandsperson maa med Magt give et Kys, og Ingen maa, under Straf at blive excluderet, paa Assembliesen byde et Fruentimmer — Prygl (!)

Noget om Holsteen
og i Særdeleshed om Veteranen Müller i Tzehoe.

Holsteen er et af Naturen med fieldne Gaver smykket og velsignet Land. Alt længe, og med Ret, kaldte man det Nordtydsklands Episekammer. Dog ei dette ene giver det høit Værd, men ogsaa dets yndige Beslignenhed, dets isandhed paradisiske og ikke nok beskiendte Egne. Selv det saa høitpriste Schweiz har ikke flønnere, sødere bustende Enge at fremvise. Størens Bredder ere næsten overalt romantisk smukke; denne Flod indfattes af de herligste Enge, som tallose Hiorde græsser paa. — Ved Tzehoe især viser denne Naturskønhed sig i den yppigste Tylde. Da det kun ligger otte Mil fra Hamborg, og fireogtyve adelige Stiftsdamer af det holsteenske Ridderstæb opholde sig her, fryder Staden sig ved en behagelig Velhavenhed, der gjør et mildt Indtryk paa den Reisende. Kongen af Danmark gjorde sin Gemalindes Søster, Prindsesse Juliane af Hessen, til Abbedisse i dette Kloster. Dog gives der egentlig intet saadant meer, men Stiftsdamerne boe adspredte i Byens bedste Huse.

Paa min Forespørgsel førte man mig til det mindste, snevreste og mørkeste Stræde i Byen, og i dette til et lidet, uanseeligt Haus. Jeg triner ind. En høi, meget rank Dbing staaer for mig i militair Stilling,

og skarpt fixerende mig med de blaa fyrige Dine, spørger han: „Hvad er til Deres Tjeneste?“ Paa mit Svar: „Jeg ønsker at see Hr. Müller, der har skrevet saa mange smukke Romaner,“ opklares hans Ansyn, og han siger ret mildt og artig: „Det er mig selv, behag at træde indenfor!“

Alt i Stuen røber mere Trang end Formuenhed, men Reenlighed og Orden. Det hvide Gulv er bestrøet med Sand; paa en rødbrun Skriverpult seer jeg smukt indbunden: Siegfried von Lindenberg, Waldheimerne, og Müllers øvrige Skrifter, hvilke han har samlet om sig som elskte Børn. Den endnu raske og rørlige D. ding — nær de Fjersindsthye — seer det saare gierne, at giennemreisende Fremmede besøge ham, og med det muntreste Lune af Verden sladrer han med dem om alle de Gienstande af Kunstens og Videnskabers Rige, man bringer ham paa. Den nye Skole angreb han med bitter Spot og træffende Satire.

Da jeg havde samtalt en Stund med den fyrige, høistinteressante Gamle, traadte to meget smukke unge Piger ind i Stuen, hilsende mig sødelig, mildt, D. dingen barnlig, kærligt. Det var Müllers endnu ugiftte Døttre, Minna og Mariane, begge ligesaa skønne som blomstrende, og deres friske Ungdoms Kontrast med Gubbens Sølvlokker frembød et henrivende Billede. Jeg freydedes ret inderligt derover, og mens Pi-

gerne fortalte Faberen, hvad der var mødt dem paa deres nysfuldende Lystvandring, betragtede jeg ham opmærksomt og nøie. Müller har en umiskjendelig Liighed med de Portraiter, man har af Voltaire, kun mangle ham ganske de abemæssigt fordreiede Træk, denne havde at takke for den Tre, af nogle Bønder at vorde holdt for Frederik den Stores Abekat. Müller er ogsaa i Sammenligning med Voltaire virkelig smuk, men denne liig med Hensyn paa den Skalkagtighed og bittere Ironie, der lyser af hans Træk. Man kunde sige: Müller er den tydske Voltaire.

Müllers militaire Holding kommer af, at han længe har tient i den preussiske Armee som Dragon. Før levede han af sine Forfatterarbejder, nu har Kongen stienket ham en Pension af 400 Daler, og Conrad von Kankau, Greve til Breitenburg, har givet ham fri Bolig. Saaledes betrygges han i det mindste for Mangel. Han fortalte mig meget om sit huuslige Liv. Om Sommeren staaer han op Klokken Tre, om Vinteren Klokken Fem. Sin lange Dag tilbringer han med at læse, roge Tobak, og passe sin lille Have. Sielden gaaer han ud. —

Mirakeldoctorstken har jeg ogsaa seet. Hun var først paa Regjeringens Foranstaltning sat fast, og siden frigaves hun paa nogle Troendes Forbøn, efterat man havde befundet hendes Pulvere og Urter aldeles uskadelige. Hun helbreder sine Patienter ved et Slags mago-

ættiff Kur og ved Haandspaalæggelse, idet hun om Natten fører dem ud under Stiernehimlen, og lader dem vælge sig en Stierne, under hvis Indskydelse hun læger den. Førstegang siger hun den Syge bestemt forud, om han staaer til Redning eller ei; i sidste Tilfælde modtager hun ham ikke. De Fattige helbrede hun uden Betaling, de Rige give efter Behag. I Tyske-land syntes man ret fast at være overtydet om hendes Ufeilbarhed, og behandlede denne Overbeviisning som en Troes- sag. Mange Syge paastaae, at være helbrede af hende; men hos Mange kunde man vel løse Gaaden med Frelserens Ord:

„Din Tro haver hjulpet Dig!“

Walter Scott.

Denne berømte engelske Digter boer i Edinburgh. Der kan man træffe ham hver Morgen, naar Nettem skal holdes, i en lille dunkel Stue bag et med Acter bedækket lille Bord. Han er en lille bredfuldret og temmelig haandfast Mand med lyse Haar, bred Næse, rundt Ansigt og et søvnigt Udseende. Han bærer en luvslidt sort Kiole; han skuler sit halte Been under

(14*)

Bordet, og udstrækker det andet paa en Maade, hvor paa hverken noget halt eller sundt skulde udstrækkes. Den som saaledes seer ham, den skulde sandeligen sværge paa, at han havde en godmødig ærlig Siæl for sig, der just ikke kan rose sig af Overflodighed paa Forstand, en munter, trofslydig Kompan, der gierne vederqvæger sig ved Porter, der uden Knurren betaler sin Skat og synger sit God save the King. Intet poetisk Træk, ingen Straale af Genie i hans Ansigt. Han er omtrent 47 Aar gl., og nedstammer fra en uberømt Familie i Grevskabet Lothian. I hans Barndom satte gamle Folk ham, som han selv fortæller, paa deres Knæ, kaldte ham little Walto (lille Walter), og fortalte ham allehaande gamle Historier og Eventyr, imedens hans Brødre arbejdede derude; da han haltede, var han selv fri for Arbeid. Maaskee fylder Engelland denne hans Halten, at det nu besidder en stor Digter mere. Havde Walter Scotts ene Been ikke været kortere end det andet, saa var der maaskee blevet af ham en dygtig Haandværksmand, men ingen Skribent. — Scott har ægtet en Kone fra Guernsey. Hun er en uægte Datter af den forrige Hertug af Devonshire, og skal have bragt ham en Medgift paa 10,000 Pd. Sterling. Til hendes særlige Egenheder hører et ustyrligt Raserie imod dem, der tage fat paa hendes Mand's Bærker. Man fortæller, at da Scotts Marmion var bleven critiseret i

Edinburghs Reviens, og hun nogen Tid derefter var i Selskab med Recensenten, hun ikkun med megen Umag afholdtes fra, at nappe ham i Dverne. Scott er velsignet med flere gode Ting, der sielden falde i Digterens Lod. Han er Scheriff, Deputeret i et Grevskab, lader Forbrydere sætte i Fængsel, og sender dem heel behændigt til Galleierne. Han er ogsaa Clerc ved samme Ret, og for alt dette nyder han en Indtægt af 800 til 1000 Pd. Sterling. Skiondt de fleste Reisende, der komme til Edinburgh, besøge ham med Ubefalingsbreve, saa har han dog sieldent Selskab. Han indskrænker sin Dmgang til nogle Personer af Ministerialpartiet, og er med Varme Kongen og den engelske Kirke tro. Hans Lader ere behagelige og ikke foranderlige; det eneste Affecterte, man bemærker hos ham, er, at han bestræber sig for, ei at gielde for Digter. Han er meget munter og har mange Anecdoter at fortælle; han gjør ingen Forbringere, og glimrer derfor heller ikke i Selskaber.

Norff Velkommen til Sngemann.

Alle Læber have hædret Digtkonsten, Menneskets
 Fionnefte Ledfagerinde fra Buggen til Graven, og in-
 tet Folk var raat og forældet nok til gandske at være
 stumpet for dens hellige Toner. I Grækenland og
 Valæskina, i Høiffotland og i Scandinavien forenede
 sig Plectret stedse med Sværdet, og den begeiftrede
 Kriger følte glad sit indre Kalb. Senere, ligesom
 de ydre Former for Livet og dets Virkekreds bleve mere
 og mere forffjellige, syntes det som om Digtkonstens
 Sonner maatte tilhøre de stille fredelige Sysler, hvis
 de udenfor deres Skjaldskab ellers skulde have Sysler.
 Dette oprandt naturligviis deraf, at Nationerne bleve
 vorne; men den Vorne er ikke mere, som ethvert
 Barn, Digter. I den profaiske Undersøgelse af Sandt
 og Fabel, Anstændigt og Nyttigt, gif Phantafien un-
 der, og skulde den nogensteds frit bevæge sig, maatte
 de ydre Forhold begunstige den. Denne Begunstigelse
 fandt den i den lærde Stand, der for at lære et Grund-
 sprog, hvori de hellige Bøger, hvori Pandecterne oc-
 ere skrevne, nødtes til at lytte til Hellas Harpeklange
 og Romerskjaldenes Lyra. Den hele øvrige Verden
 bekymrede sig kun lidt om de braagede Sommerfugle-
 Binger, hvormed Phantafien svinger sig fra Blomst
 til Blomst. Paa det Nyttiges Vægtfaal veiede Blom-

sterkøvet saare Lidet, og saaledes tabte sig Ugtelsen for Digtelkonsten. Men unægtelig havde Digterne stor Skyld i den Eiggylbighed, hvormed man betragtede dem. Tomme Efterklange, usle Spilfægterier med barokke Forestillinger og det Helliges Anvendelse til flaut Spøg, til nebrigt Smiger for jordist Storhed, ja et ryggekøst Levnet — gjorde dem altfor ofte til Gienstande for Medborgernes Ringeagt. O, at dog Digteren, med det mindre eller det større Pund, vilde føle, at af alle Herrens Gaver har han erholdt den høieste! at ham blev givet at ane, hvad Philosophen ei kan udgrunde; at igiennem hans begejstrende Toner udtaler sig det Evige og Uendelige. Erkiender han i Dømmighed sin Bestemmelse, helliger han sit Hierte til det store Erubede, at udtale sit Syn paa det Evige der rører sig i ham, fremfor i Skaren af hans Medmennesker, da behøver han ikke at gribe efter jordiske Papirer; da skal han ei heller slaae sin Harpe forgæves. Lad saa end tusinde Forblindede miskiende hans hellige Kald; Nogle skulle erkiende, at han er udkaaren til Gubdommens Præst, og at han ikke taler af sig selv, og de skulle bortføres med hans Toner fra den smaalige Verden til hans Hiem og til deres Barndoms Hiem og dele hans harmløse Fred. Snart gaaer han bort til det stille Skyggernes Land, men hans Sange bære ikke med ham, og en taknemmelig Eftertid skal velsigne hans Minde.

Medskriveren af disse Linier har nylig med inderlig Nørelse læst Ingemanns delige Digt: Lassos Befrielse, og vil gøre sine Landsmænd opmærksomme paa hvor sandt og slegt den blideste af Danmarks Skjalde har digtet om Skjaldens Liv og Vilkaar. Er end dette Digt ikke som dramatisk nogen glimrende Blomst i Ingemanns Flora, det er som Malerie af Kunstnerlivets Høihed et værdigt og elskeligt Sidedestykke til Dehlenschlägers Correggio, og naar den blide Sanger engang udfolder sine Himmelvinger og kaster Støvkiolen, skal dette Digt rørende tone over hans Grav.

Netop har det os aandelig beslægtede, ædle Dannefolk jublet deres elskede Skjald et Velkommen imøde, og han har inderlig sluttet sig i sit Fædrelands Arme efter en Stund at have vandret, Dans i Hjertet og Dans i Toner, under fremmede Himmelegne. Med Uro hørte Dine Landsmænd, ædle Barde, de Nygter, der bragte dem Efterretning om at Du i fjerne Lande havde fundet Din Grav i Bølgerne; men ogsaa i Norge slog mangt et Hjerte vemodigt ved Tanken om at have hørt de sidste Toner fra Din Volscharpe; ogsaa fra Norge lyder et glad „Velkommen til Dit Fædreland“ hen over Eobanshavet. Jeg, hvem Gud gav en ringe Deel af den Gave han i stort Maal tilbeledede Dig, jeg bover her at tolke Dig dette „Velkommen“ og at sige Dig, at Du er inderlig elsket imellem Nors Fielde. Det maa jo glæde Dig, om det end kommer

fra en ubetydelig Mand's Bryst; thi Kierlighed er det
jo Skjalden vil; dens Krands er ham dyrebarene end
Laurens.

Lidet er mit Kald paa Jord,
Svagt jeg røre kan min Tunge;
Men fra Klippen i mit Nor
Maa jeg Dig min Vise sjunge.
Kort jeg rækker Dig min Haand,
Benehulde Skjald, og bærer
Glad, mens sig mit Hierte hæver
Mod Din elskelige Vand.

Ei en Krands jeg binder Dig,
Mine Blomster er for matte;
Men saa sødt det tyktes mig,
Om jeg en Viol Dig satte. —
Thi min Vand Du er saa klar,
Procnés Digter, Blancas Sanger,
Naar Du paa Din høie Sanger
Er Seraphens Himmel nær.

Naar Du knæler stille ned
For den tresold store Mester,
Naar paa Herrens Miskundhed
Dier Du i Orken fæster;
Naar den ringe Fisker maa
Herrens Villie blindt udføre,
Naar i Troldens Konst vi høre
Lidens vrangne Troe fremgaae.

Ingemann! fra Klippens Linde
Løner Dig min ringe Sang;

Snart dens matte Røst vil svinde
 Den i Livens Bølgegang,
 Men den Stræng der svag maa tone,
 Skal i Dsten vist engang
 Tøne ud en bedre Sang.
 Naar vi mødes for Guds Throne.

M. C. Hansen.

Hedelærkens Velkommenhjem til Nattergalen.

Lange har jeg savnet, o Broderlil! Din Sang;
 Hvor har Du været den Vinter mørk og lang?
 Is og Sne har dækket mit lynthakte Huus,
 Haglen om mig raslet i Stormenes Suus;
 Gensom har jeg flaggret paa Marken kold og hvid,
 Underliden længtes efter Foraarets Tid;
 Tænkt med Fryd og Smerte paa henfarne Lyf —
 Blomsterrige Sommer og frugtrige Høst.

Hvor har Du været den lune Foraarsnat?
 Luttende jeg ledte giennem Skov og giennem Krat;
 Solen straalte ventlig igiennem Regn og Slud,
 Martsviolen dufteb og Bøgen sprang ud;
 Blomsteflokken smilte paa Ager og i Riær,
 Lundene grønnebes — men Du var ikke der;
 Alle de Smaafugle sang op i Skov og Bang —
 Hvor var Du henne, o Broder! med Din Sang?

Hvor har Du været den Sommernat saa luun?
 Ofte jeg lyttende er vaagnet af mit Blund:
 Triften kvibred i Skovens dunkle Sal,
 Stillitsen og Droslen — men ingen Rattergal.
 Ak! hvor har Du været i Høsten, da jeg svang
 Dver gule Stubbe mig i Skyen med min Sang?
 Alle mine Frender forlode mig nu —
 Laug da, o Broder! og forlob mig ogsaa Du.

Var Du i det Land, hvor Citronen voxer vild?
 Gulborangen gløder i Sommer solens Tid;
 Milde Vinde vifte fra Himlen reen og blaae,
 Siennem Myrthelunde de snelle Bakke gaae.
 I de grønne Dale er Strængeleeg og Dands;
 Brune Lokker flaggre under spraglede Krands;
 Sitharen klinger i maanelyse Nat;
 Brune Vine tindre under nikkende Hat.

Var Du i det Huus, som paa Soiler er bygt?
 Siennem mange Storme det stander fast og trygt:
 Gamle Marmorstøtter ubi den høie Hal
 Lytte saa tause til Klippesøssens Fald.
 Der sørger Niobe for evig uden Trøst;
 Slangerne krybs Laocoons Bryst;
 Fægteren krummer sig i Døden paa sin Arm,
 Cytherea smiler med Haanden paa sin Barm.

Var Du blandt de Klipper, som Skyen gaar forbi?
 Tubende i Taagen staaer Mølen paa sin Stie.
 Gamle Drager lure i Gulen dyb og mørk;
 Klippeelven bruser hen i den øde Drik.
 Tordener brumle i Biergets hule Skib;
 Siennem Røg og Uge opstiger Luu rød.

Gnistrende Lava bag det flygtende Folk;
Mellem faldne Mure Banditten med sin Dolk.

Broder! af hvi vilde Du til det fjerne Land
Drage bort saa vide udoer Mark og Strand?
Leer ei her om Dagen den Sol paa Himlen blaae?
Maanen ei om Natten med sine Stierner smaae?
Ingen Klippe reiser sin sneebedakte Krop;
Men med Løv og Blomster er smykket Høiens Lov.
Ingen Klippeelve i Dalen brøle vildt;
Men i grønne Enge gaaer Bækken taus og mildt.

D! saa bliv nu hjemme paa elskte Fædrese!
Flyv ei meer forboven udoer vilde Søe!
Lad de Andre flaggre ustadige omkring!
Her er dog det bedste paa hele Jordens Ring.
Bliv og byg Dit Kæbe i grønne Fædelund!
Fryd med Dine Sange den tause Midnatfund!
Syn, naar Solen stiger paa Østenhimlen blaae!
Sødt, naar Solen daler, Du Dine Triller flaae!

G. G. Blicher.

Schilderup.

Stolte Laurbærtræ, som hyder
Helten dine Løv, og Isen pryder,
Der omstraaledes af Sejrens Glæde —
Staae kun urørt! dennesinde
Kan jeg uden dine Blade binde
Krens usorvsnelige Krands.

Men af dig, du Skovens Konge!
 Dine grønne Blade evig unge
 Vil jeg plukke, gamle danske Teg!
 Sødtbevæget vil jeg viade
 Dem omkring den ædle danske Linde,
 Som — af længe — var i Graven bleg.

Schilderup! — hør! Harpen klinger
 Som bevæget af usete Binger —
 Ædle Schilderup! er det Din Tand?
 Engal ubi Himmerige!
 Hører Du de Toner, som opstige
 Fra en uforklaret Bardes Haand?

Kan Du skue fra det Høie
 Scarerne, som af et jordist Die
 Vælbe frem i overjordist Lyft?
 Salige! kan Du fornemme
 I Dit Paradiis den Glædestemme,
 Som udbryder af et dødt Byst?

Hvor den sorte Mand maa bukke
 Under hvide Bødlers Nag, og sulke
 For han Lyset kun til Trældom saae,
 Hvor de lænkebundne Hænder
 Han forgiæves til Tyrannen vender,
 Der ham flæber over Bølgen blaa.

Der i hine Smertens Egne
 Lever end velsignet allevegne
 Mindet om den ædle blanke Mand:
 Denne blodbestænkte Slette
 Skal i Evigheder ej forgjætte
 Navnet af din Søn, o Fødeland!

Som en Guddom fra sin Himmel
 Steeg han ned blant arme Slavers Brimmel,
 Sankede dem til sin Faderbarm,
 Uden Bænke har han bundet
 Drenk Søn, og uden Sværdslag bundet
 Ufordunklet Sejerherrenavn.

Sejerherre over Hjerter!
 Ej af Blod den mindste Draabe sparter
 Din Erobrings ættere Glands:
 Taarerne, Din Haand har filled,
 Taarerne, som ved Din Baare trilled,
 Ere Perler i Din Heltetrands.

Frygter ej, at Skjalben higer
 Efter Solt og Guld for hyllet Smiger!
 Schielberup er længe i sin Grav.
 Intet Monument sig rejser,
 Ingen prægtig Marmorstøtte knejser
 Over hans nedlagte Vandringestav.

Men en ærlig Barbes Stemme
 Skal igjennem mange Slægter gemme
 Mindet om din Søn, mit Fødeland.
 Slavekysten har hans Bene —
 Disse Runer paa hans Bautastene
 Rises her paa gamle Danmarks Strand.

E. S. Blicher.

Den Vesten.

Hvide Blomst! hvorfor saa du
 Staaer du her i Sneens Ly
 Oppe under Polen?
 Hvorfor i den vilde Drk
 Under Klippen kold og mørk?
 Løst dig op mod Solen!

Milbelig du smiler Nej!
 Jult i Mørket var din Vej,
 Skjøndt en Mørkets Fjende,
 Jult ved Nordens kolde Barm,
 Skjøndt i eget Hjerter varm
 Blodet monne rinde.

Derfor ubi Mørkets Hjem
 Lyset fra Jerusalem
 Løb du venligt gløde;
 Og med Ild af Sydens Sol
 Nordens iisbedækte Pol
 Kjærlig du optænde.

Du fra Hjem og Fædreland
 Til en vild og fremmed Strand
 Vandreb uførtæden;
 Derfor som et Nordlys skal
 Du paa Nordens Himmelhalv
 Skinne efter Døden.

Hvide Blomst! hvorfor saa bly?
 Løst dig op med højen Sky!
 Lad dig Solen stue!
 Hvad du virked, hvad du leed
 Legnet staaer i Eghed
 Med uslukket Lue.

S. S. Blicher.

D u e t t e r.

Somfruen. De Skumlere! det Løgnepak!
 Jeg faaet Slegfredsbørn! tænk: hele to!

Kaboen. Tys, hierte Somfru! tys! af Folkesnak
 man veed jo, kun det Halve man skal tro.

Moderen. Tys ei Wilhelm, Henriette!
 Hører Du? jeg raader Dig.

Henriette. Moder! tro dog aldrig dette;
 Han nok selv vil tæse mig.

P o l y b i u s .

„Det var Karle, de Gamle!“ sagde Rector Behr-
nauer til sin Niece, den blonde, fortryllende skønne
Agathe, der arbejdede lige overfor ham ved Syebordet —
„det var Karle, de Grækere og Romere!“ Og med
disse Ord lukkede han en stor, for ham liggende Bog.

Agathe taug. Fra Morgen til Aften maatte hun
høre dette Udraab af sin gamle Onkel, og pleiede i Al-
mindelighed at give ham Ret med et smilende: „Ja,
ja, kjære Onkel!“ — „Saadanne monne I være, I
tossede Væsenere —“ begyndte nu den gamle slyrige
Mand fortvædelig. „Ad altiora kan I nu platus ikke
svinge Jer op, og hvad der ikke kan bages, saltet, speet
eller vasket, det er for Jer et Nonens, og rører ikke
Ebers Hjertes.“ — Agathe sukke; hun tænkte just i
dette Dieblig paa en Gienstand, der rørte hendes Hjerte
dybt, og dog hverken lod sig bage, salte, spee eller vaske.

„Sag maa virkelig fortælle Dig den Tildragelse.“
begyndte Rectoren, i det han atter slog Bogen op.
„Hør nu! Kristides“ — „med Tilnavn den Retsfær-
dige“ faldt Agathe ind — „ak, kjære Onkel, den Hi-
storie har De fortalt mig tusinde Gange, den kan jeg
udenad!“ — „Udenad? Tusinde Gange? Saa, Mame-
sel Næsviis! Maa, hvordan lyder da den Historie,

man har hørt tusinde Gange og kan udenad?" — „Aristides, med Tilnavn den Retfærdige" — fremslappede Ugaathe i Peblingemaner — „blev ved en Folkeforsamling, som udjog ham af Fæbrelandet, af en Almuesmand anmodet om, at skrive Navnet Aristides paa hans Tavle, fordi han ikke selv kunde skrive. Aristides gjorde det, og spurgte: hvad har den Mand da gjort for? Intet, svarte Karlen, jeg kan kun ikke lide, at man kalder ham den Retfærdige."

„Male," brummede Rectoren, miserabel fortalt, uden Kraft og Saft, som en Quartaner. Men hvad nu? Finder man det da ikke Umagen værdt, at lære at kende et Folk, som Frihedens Stemme er saa hellig, at selv den Fortienstfuldeste maa underkaste sig den?" — „Jeg veed ikke," sagde Ugaathe ærgerlig, „hvad skönt De finder i, at en Mand, der formedelst sin ophøiede Dyd i levende Live kaldtes den Retfærdige, maa vige for blindt og rasende Pøbelhad." — Der kom den arme Ugaathe skönt åstød. „Ne sutor — Skomager, bliv ved din Læst. Si tacuisles — havde Du holdt Din kaade Mund, havde Du ingen Dumhed sagt." Med disse Ord stod Rectoren vredeblussende op, tog sin Bog under Armen og gik.

I Døren vendte han sig endnu engang: „Man vilde sig for Altting ikke ind, at vi ikke vide, hvorfor Grækerne og Romerne idag forekomme os saa nichts, værdige. — Vi har allotria i Hovedet. Vi tænke

paa den Døgenicht, den bortløbne Urtekæmmerføvend, den Wilhelm, hvis Geburtsdag det er idag. Ellers lod man det passere, men nu, efter Faberens Død, ere Forholdene anderledes. Den Wilhelm er en snavs Karl, en — en Hasendandser, en homo nequam et nullius in frugis. Tilmed er han en uvidende Blære in Litteris og en uforflammet Bengel, der har forgrebet sig paa vor Person. Ecce puncta diaireseos, det er de Grunde, hvorfor hans og mit Navn aldrig kan udfiges sammen. Udentvivl vil han ikke heller bringe det høit i Udlandet. Menposito, han kom tilbage som General, for mig er og bliver han dog civiliter død. Man tage Saabant ad notam, Komfru! Dermed slog han opbragt Døren i efter sig, og gik brummende op paa sit Studerekammer.

Agathe lagde sit Kionlokkede Hoved paa Sypuden og sælbte milde Taarer. Dødsen havde fuldkommen Ret. Det var Wilhelms, hendes elskede Wilhelms Fødselsdag, hun idag feirede i det stille Hjerte: det var den, der ikke tillod hende, at beundre Grækernes og Romernes Heltebedrift. „Det vilde han ogsaa have gjort!“ tilhviskede Kærligheden hende ved ethvert ophøiet Træl i hiin sundne Kæmpeold, og hun var fast overtydet om, at Wilhelm, naar Leiligheden gaves, vilde have tilkæmpet sig Offerdøden som Leonidas, spyr-

det sig i Fiendens Spyd, som Decius, eller laabet sine
Dine udstinge af Solens Pile, som Regulus.

Rectoren tænkte anderledes, og havde vel paa sit
Wiis ei heller gandste Uret. — Wilhelm Heydt, en
Raadsherres Søn, var en smuk, men ustyrlig Krabat,
som, stolende paa sit herlige Hoved, Intet gad lære i
Skolen. Græsk og Latin, hvormed Rectoren uophø-
ligt piinte ham, var ham dødelig forhadet. Faderen
tog ham altsaa ud af Skolen, og satte ham i Lære hos
en Urtekrammer. — Hidtil havde Wilhelm været Aga-
thes daglige Legekammerat, og han hang ved den lille
Pige med en ubeskrivelig Indertilhed. Da han nu
forlob Skolen, gik hans Fader med ham til Rectoren,
med hvem han stod i venstabelig Forbindelse, for at
lade Drengen tage ordentlig Afsked.

Skiondt nu den gode Wehrnauer ikke begreb, hvor-
ledes det var muligt, at man kunde foretrække nogen-
sommelst Stand for den Lærdes eller Skolemandens,
yttrede han sig dog temmelig venstabeligt for Faderen
over denne Forandring i hans Søns Leveplan. Det
unge Mennecke kunde engang i Tiden, som reisende
Factor komme til Grækenland, meente han, ved samme
Leilighed træde i Handelsforbindelse med Nygrækerne,
og saaledes i det mindste erhverve sig en temmelig Ind-
sigt i den nygræske Mundart, da nu engang det herlige
gamle ægtehelleniske Tungemaal ikke mere var at
finde der.

„Gud bevare mig fra at Commerce med Grækere
 ne!“ fufede Wilhelm ubesindig ud. „Min Principal,
 der længe har opholdt sig i Frankrig, siger, der kalder
 man en falsk Spiller un grec og Nygrækerne ere de
 argeste Gavybe, man kan handle med. Jeg kan vel
 tænke, de har det efter deres Forfædre, thi Gblee
 falder ikke langt fra Stammen. De selv, Herr Rec-
 tor, sagde jo engang paa Skolen, at man forðum pleiede
 ordsprogsviis at kalde alle Gavybestreger græca fides!“

Men hvo skilbrer her den dybtkrænkede Rector
 lynnende Bredde! „Punica fides, han tredobbelte og
 tre Gange tredobbelte Es—“ skreg han — „punica
 fides har jeg sagt!“ Og med disse Ord udstrakte han
 sin lange Knokkelhaand efter Synderens krusede Haartop.
 Men den smidige Krabat underløb Grækernes stivne
 Bundsforbandt, og skød ham, før den tilspringende
 Fader kunde hindre det, saa kraftig hen i Hjørnet af
 Sofaen, at en tyk fra Rectorparykken nebbølgende
 Laage formærkede Valpladsen. Wilhelm undveeg, og
 uben at ændse alle sin Vens Forestillinger sad den ær-
 værdige Skolemand, ikke mælende et Ord, med Paryk-
 ken for sine Fødder, hele ti Minutter, hvor Antigræ-
 kerer havde sat ham. Endelig kom han til sig selv, og
 hvor, saalænge hans Dine stode aabne, at holde den
 nichtswærdige Guilielmus Heydt ti Skridt fra sin Dør.
 „Dg saadan Misgierning, saadant indigne faeinus,“
 fæiede han til, ville ogsaa Guberne straffe!“

Næsten lod det til at den Gamle vilde beholde Ket. Wilhelm vilde heller ikke giøre godt i Læren, og da han ved sine hyppige faade Spilopper forsyrede den offentlige Rolighed, blev han af Senatet tilkiendt fire Ugers Arrest paa mager Kost. For imidlertid at skaae hans almeenagtede Fader, tillod man ham, at udstaae sin Straf i Skolearceret istedetfor i Stadsfængslet, og til den Ende blev han overantvordet Rector Behrners.

Nu var han godt opskieret. Han havde meent at komme til at boe i al Stilhed og Indgetogenhed, uden at blive seet og bekiget af Noget — thi han var ligesaa ærgierrig som vild og overgiven. Rectoren derimod troede at fylde Grækernes og Romernes krænkede Ære, at stille Forbryderen, som Straffen saa hastig havde indhentet, offentlig til Skue, Andre til Skrak og Advarsel. Daglig trak han derfor op i Spidsen for hele Skoleungdommen til Fængens Bittervindue og lod enhver Vebting, fra Primaneren til den yngste Quartaaner, lige ind til ham, saa at Wilhelm hver Dag maatte lade sig begloe som et vilbt Dyr. Derhos udraabte Rectoren pathetisk: „Discite, juvenes! Betrægt engang! Det kommer der ud af at forgiøre sig mod sine Lærere og skændte Grækerne og Romerne i deres Grave.“ Arrestanten var færdig at forgaae, naar det frygtelige Corps med lydeligt Skrig og raslende Pennaler kom anmarscherende, og den hvide Rectors

parnt viiste sig som en Skysøile foran den til Carcerets
Mærke vandrende Veblingesværn.

Den lille blide Agathe kostede Vilhelms Straf og
Ydmygelse hede Taarer. Hun søgte at mildne hans
Uheld saa godt hun kunde, i det hun snart tiltraabte
ham et Par venlige Ord, snart lod lidt Stikkerie falde
ned i Hullet til ham. Men engang overraskede Dnkelen
hende ved et saadant Kiærlighedsbærk, og i det han
paakaldte alle Dver- og Underverdens Guder, greb han
det arme Barn ved Armen og førte hende bort som en
Stormvind. Aldrig har Agathe ret villet ud med hvad
der ved denne Leilighed arriveregte hende, men hendes
nedslagne Dine og rødmende Kinder forraabte Wilhelm,
saa ofte han talte derom, at Dnkelen i at straffe sin
Myndling for denne Gang havde foretrukket den mo-
derne Straffemaneer for den antike. Da Wilhelm
igien slap ud og skulde tilbage til sin Principal, blev
hans Fader farlig syg. For at lette sin Moder hans
Pleie, maatte han tage hjem. Daglig forelæste han
her, for at opmuntre og adsprede den Syge, de forskiel-
ligste Bøger, og denne Lectüre bestyrkede Vilhelms
Hang til at see sig om i Verden. Leiligheden tilbød sig
kun altfor snart. Faderen døde, og han besluttede nu,
med sin Moders Minde, at søge sit Brød som Skriver
eller Sekretair. Hun gav ham sin Velsignelse, for-
manede ham til det Gode, trykte ham et Par haarde
Dalere i Næven, og den lystige Unger svend drog, med

sin temmelig magre Randsel paa Ryggen, veltilmobt ud af Byen, efter at have taget en søm og hemmelig Afsked fra sin lille Kiæreste.

Et Aar vandt hen efter det andet — man hørte intet til ham. Saaofte Agathe spurgte efter ham hos Moderen, svarede den vakre Gamle bittert grødende: „jeg veed intet, mit Barn, slet intet!“ Den stedse flønnere opblomstrende Agathe vakte imidlertid megen Deeltagelse, hvortil den Omstændighed ikke lidet bidrog, at hun var den rige Dnkels tilkommende Arving.

En ung høist pedantisk Skolemand, ved Navn Pundelille, ansat som Collaborator ved Byens Skole, opløstede sine Dine til hende og anholdt formelig om hendes Haand. Hvorvel nu den gamle Behrmaner ikke ugierne saae Herr Pundelille som en god Philolog, led dog ikke den fyrige, driftige Mand, hvis Ild syntes at blusse desto kraftigere i Veiret, jo ældre han blev, Collaboratorens ængstlig- ydmyge, umandige og krybende Væsen. Mandens bekjendte Sierrighed og sær hæslige Ansigt havde især indtaget Agathes Hjerte for ham i den Grad, at Rectoren gav Herr Pundelille den Befæd, han skulde melde sig igien om et Par Aar.

En Maaned vandt hen efter den anden, et Foraar efter det andet — ikke et Ord fra Wilhelm. Agathe stod nu i sin Skionheds fulde Blomster, og den Herr Pundelille fastsatte Termin nærmede sig sin Ende. Han var nu Tertius, havde arvet en betydelig Sum Penge,

og syntes ved det collegialske Forhold at være bleven Behrmauer taaleligere.

Just i dette kritiske Nidblik indløb Efterretninger fra Wilhelm. Paa Veien fra Kirken indhentede den gode Gamle Agathe en Søndag, viiste hende med Glædestaarer et Brev og en Pung fuld af Guldb, og skammede: „fra min Wilhelm!“ Agathe græd ret hierteligt med, skiondt der just intet var at græde over. Ved Rectorboligen skiltes de Lykkelige ad under lydelig Hulsken, og fastsatte en Aftentime, hvori de ret vilde gjøre sig tilgode med det søde lange Brev.

At vise Dnklen lige med eet sin aabne Saligheds Himmel, holdt Agathe ikke for godt. Hun temperede derfor sin Glædes straalende Farve, saa godt hun kunde, ved et mørkt Blik og en kummerfuld Mine. Men dog spillede den haabrige Kiærligheds søde Tryllesmiit om den hvide Kind og de purpursøde Læber. Hendes Gang var Ungdomsbands, og i hendes Nie bævede den helligste Længsels blinkende Taare. „Hvad er der med os?“ spurgte Rectoren: „Hvad har man for en Rærelse? Hvi slæber man saa fritnodig og hartad ersultende? Man svare!“ — „Jeg, kiære Dnkel?“ spurgte Agathe sagte og smilende. — „Naa ja, hvem ellers? Jeg for min Deel befinder mig i en fuldkommen passivist statu.“ — „Al, kiære Dnkel! — der er kommet et Brev —“ — „Naa, vilde man ved hvert Brev, der kom, saaledes tabe sin politiske Ligevægt —“

„Ja, kjære Onkel, Brevet er fra Wilhelm!“ — „Fra Vil — hm, hm! See, betragt en Gang! naa, hvad skriver da den Landløber?“ — „Landløber er han ei!“ — „faldt Agathe heftig ind — „Han sender sin Moder Penge.“ — „Naa, og skriver intet.“ — „Jh jo vist — han skriver — han skriver græst —“ — „Guilielmus Heydt skriver græst? Til sin Moder?“ — „Fra Grækenland,“ rettede Agathe, „eller hvad det søre Sted hedder.“ — „Søre Sted? Agathe, ak Agathe, betænk hvad Du siger! Hvad hedder Stedet?“ — „Ak, jeg husker det ikke mere; men græst klang det, det veed jeg. Han skriver, han har lidt meget Dndt“ — Onkelen sagde ikke et Ord. — „Sygdom, Sorg og Kummer har han maattet lide —“ Rectoren taug. „Mangen, mangen Dag har han ikke havt andet at spise end tørt Brød!“ — „Perge!“ sagde Rectoren, slottende sit Hoved paa Haanden. „Perge! videre!“ — „Videre?“ spurgte Agathe i en skjærende Tone. „Skulde han maaskee sulte ihjel? — „Bene dixisti! Sulte ihjel, det havde maaskee bragt ham til Fornuft. Men saa havde han ikke kunnet frive Moderen til.“ Agathe vorttorrede en i hendes Die blinkende Taare. „Lyve Guldstykker sender han sin Moder,“ begyndte hun paany. — „Hm! han har vel kofset hende ti Gange saameget.“ — „Nu er han Major i østerrigsk Tjeneste.“ — „Na — Major?“ stormede Rectoren forbauset. „Naa, naa — en vakker gradus. Og

stader i Grækenland?" „Ja, i Grækenland," forsikrede Agathe modigere. „Hm, hm! Er mig dog ikke bekendt, at Erzhuset Hsterrige har gjort acquisitiones i Grækenland. Gad dog nok seet det Brev." „D, det skal jeg strax hente!" raabte Agathe og sprang op. „Vist ikke, vist ikke," sagde Rectoren; „man sætte sig og spise sin Middagsmad. Det har slet intet Hastværk med Majorens Skrivelse: saa overmaade interesseferer den os just ikke!"

Det gode Dieblis var forbi. Men henimod Aften kom det igien. Agathe hoppede, saasnart Onkelen var i Classen, til Wilhelms Moder, som, inderlig glad over at torde forkynde sin Sønns Lykke, strax gav Brevet hid. „Hvordan lever Agathe? Er hun mig troe, elsker hun mig endnu?" Disse Ord havde Moderen læst i Margen af Brevet, og Agathe iilde henrykt hiem, for ret at betragte de gyldne Ord. Hendes Indbildningskraft aflørede hende derhos en saa yppig og smilende Fremtid, at hun derover glemte at læse Brevet. Nu ringede det. Hurtig skjulte hun Bladet. Det var Onkelen.

„Her er Brevet!" raabte hun den Indtrædende imøde. „Ei, hvad Brev! brummede han fortrædeligt, i det han lagde Hat og Stof fra sig og tog Plads i Læsestolen. „Man slye mig Platonis Lymposion!" — „Al, fiære Onkel! med Deres gamle Jøder — Græ"

kere vilde jeg sige; nu taler De ikke et Ord den hele Aften."

Rectorparvulken spadserede fra det ene Dre til det andet; et sikkert Barsel for vaagnende Brede. „Agathe," sagde han nu, „man er en Gaas — man give mig Bogen, og lægge for øvrigt en Capsun paa sin lascive Tunge." — Agathe gav ham Bogen, og satte sig stille hen ved sit Sybord.

Efter en halv Times Forløb lukkede Rectoren Bogen i med triumpherende Mine: „det staaer det jo, Ord til andet. Jeg vidste nok hvad jeg sagde. Rector Behrmauerus tager ikke saa let feil, he, he, he! Naa, man communicere nu Brevet quaestionis!" „Der er det, kære Onkel," sagde Agathe, i det hun tog Brevet frem af sin Barm. „Hm, hm! — smilte den Gamle sarkastisk. — Man har jo forvaret denne Skrivelse gandske fortræffelig vel!"

Nu læste han Brevet. Wilhelm melskte sin Moder, hvorlunde han, efter mangehaande Nød og Modgang, endelig var gaaet i Militairtjeneste. Ved sin smukke Haandskrift og gode Dpførsel havde han anbefalet sig Commandeuren i den Grad, at han efter et Aars Forløb var bleven Officeer. Nu havde han stuberet Dag og Nat, for at indhente det Forsømte. I Krigen havde Lykken været ham særdeles huld. Han avancerede til Capitain, forflyttedes til Generalstaben, og blev om føie Tid Major. Nu stod han i Theresopol,

hvor han dirigerede trigonometriske Opmaalinger. Han havde ikke villet tilskrive sin Moder før, for ei at forsøge hendes Sorg, eller bringe hende paa den Formening, at han begierte nogen Understøttelse af hende; desuden havde Tyrkekrigen hindret ham deri. Men næste Aar haabede han, hvis Himlen gav Fred, at kunne besøge hende.

„Theresiopol? — sagde Rectoren — Hm, hm, det klinger rigtignok, som om det var noget. Vil dog engang konsultere Hübneri Zeitung, Lexicon. — Bulgariiff altsaa,“ sagde han med Ringeagt, efterat have læst Artikelen igiennem. „Tænkte jeg det ikke nok!“ Med disse Ord lagde han Brevet sammen, og Agathe saae i Onkelens Mine Wilhelms Actier falde betydeligt. Raff vovede hun derfor nok en Storm paa Rectorens Hjerte. „Mig lader han ogsaa ret kærtligt hilse.“ — „Saa?“ sagde den Gamle lyttende. „Ja, han spørger, om jeg endnu holder af ham som før, og om jeg tænker paa ham.“ — „Betragt engang! mehercle! det maae vi dog selv læse.“ Med disse Ord tog han Brevet tilbage, satte Brillerne paa, og læste nu ret opmærksomt, medens Agathe søgte at læse Liv eller Død i hans Blikke. „Ja det staaer i Margen, gandske fint skrevet“ tilsviiede hun endnu, ret modig midt i sin Angst.

„Harde Du blot tiøt, Raffels Vige, eller først læst Brevet noie igiennem, da havde Du ikke fremkaldt det Uveir, det nu opstiger over Dit Hoved. Neppø havde

Rectoren læst en liden Stund, før han begyndte at
 gjøre søre Grimasser, Parykken spadseer sig rask frem
 og tilbage, Fingrene løb som to Trommestokke paa
 Snuusdaasen — alle Værker for en fremsusende Storm.
 — „Nichtswürdige Hasendanser!“ hører Agathe flere
 Gange lydelig accentueret, og Naalen falder af hendes
 Haand. Nu bryder Stormen løs. Med begge Hæn-
 der griber Rectoren vædeligen om to svære forgyldte
 Knapper i sin kanelbrune Kiøle, tæt ved Halsen. Saa-
 lunde løber han med Stormskridt nogle Gange op og
 ned i Stuen, uden at male et Ord, og ryster sig selv
 af og til saa kraftig, som om han havde den fiendtlige
 Major ved Kiølekraven. Angstens kolde Sveddraaber
 perler paa Agathes Pande. Gandfke nær triner den
 Forbittrede, endnu fædse i den samme Stilling, hen
 til den skælvende Pige og begynder, skammende af
 Brede: „Hans høiædte Velbaarenhed, Oberstevagtmis-
 ter Wilhelm Heydt nærer, som denne Skrivelse doku-
 menterer, en ikke gandfke advantageous Mening om os.
 Vi giengielde saadant, som sig hør og bør, af gandfke
 Hierte, vel ihukommende hans Ryggeløshed som Pøb-
 ling her i Skolen. Da det imidlertid bæres os saa
 fore, som om bemeldte Herr Oberstevagtmester har
 Spekulation paa vor Nyndling Agathe, og samme
 Agathe igien paa bemeldte Tribunus, saa byde og be-
 fale vi herved, under Straf af vor faderlige Unåde,
 fra Dato af indtil evige Tider, i Lethe at nedsenke

hans Thukommelse; hvorimod man holbe sig parat til, inden fire Uger at contrahere matrimonium med Tertius ved Byens Skole, Herr Pundelille." — „For ingen Priis i Verden, — raabte Ugathe — om det end kostede mit Liv!"

I samme Moment collideerte Dnkelsens tørre Haand saa stærkt med Ugathes Fløielskind, at Laarerne styrte af hendes Dine. „Man parerer Ordres, — freg Rectoren med Lovestemme — og vægter inden fiorten Dage Pundelillium, eller pakker sig paa Døren." Dermed tog han et Lys fra Bordet og forlod Børelset. Ugathe jamrede sig og græd. — Endelig faldt det hende ind at eftersee, hvad der dog kunde have gjort den Gamle saa vred. Thi skiondt han kunde faae det i en Hast, elskede han hende dog med Fadersømhed, og havde, siden Wilhelm sad i Carceret, ikke givet hende et Slag. Det maatte altsaa være noget ret Slemt, der havde bragt ham til denne Haardhed. Hun giennemlæste nu Brevet ret opmærksomt. Der stod indvendig i Margen gandske tydeligt:

„Lever den gamle puddrede Bavian, Ugathes Dnkel, endnu? Gierne spillede jeg den gamle græsse Pikkelhering endnu et Puds for al den Qual, han har voldet mig i Skolen."

Nu sukkede Ugathe ligesaameget over Wilhelms Moders Ubesindighed, som over sin egen. Sagen var besværrer ikke at ændre: der blev hende altsaa ikke andet

tilbage, end at tie og ved Omhed og Blibhed at forsonen den Gamles Brøde. Dennes Trudler vare ikke tomme. Efter nogle Dages Forløb gjorde Herr Pundelille, just som Rectoren var i Classen, sin Dpvarning, og vævde en heel Deel frem om Haab og Elskovsvarme, hvorpaa Agathe kort og godt svarede, at hun, naar hun gistede sig, vilde gifte sig af Tilbøielighed, altsaa ikke med ham. „Elskoven vil vel komme post festum nuptiale“ — meente Herr Pundelille — „vil nok komme, gandske overmaade venererede Demoiselle af Hjertet.“

Agathe værdigede ham intet Svar. Han gik og kom, og kom og gik, blev ofte til Aften, og Mandslinngen snappede immer, naar han saae sit Snit, efter Agathes varme Støielsfingre, med sine altid fugtige, kolde Hænder. Dnkelen brød sig om Intet. S Pundelilles Nærværelse bestemte han Bryllupet til tre Uger efter. „Ikke sandt, Herr Collega tertius, dermed er De tilfreds?“ — „Hvis jeg tør være saa fræk —“ „Ei hvad! Væk med det skidne Kryberie! Man kan jo vel holde Bryllup uden derhos at være fræk.“ — „Pardonneer, æstumatislime, saadant var det ikke at forstaae. Jeg meente kun, om jeg torde være saa fræk at spørge, hvordan det staaer sig med dotalitium eller Medgivten, eftersom jo Deres Rigdom i den hele Bye —“ „Ei, ei, Herr Collega,“ sagde Rectoren halv vred — „det var endnu skidnere. Egter De da

Agathum blot for Medgibtens Skyld?" — „Jh vel quasi dog. Den meget venererte Demoiselles udbortes Undighed er da en respectabel Tilgift, synes mig useilbarlig. Behager derfor Herr Rectoren gunstigt at bestemme —“ „Jeg bestemmer slet intet,“ sagde Rectoren, endnu vredere. „Det maa komme an paa, hvordan mine Børn forskyldte det af mig. Agathe, see engang ud; det ringer.“

Agathe gik, og bragte Kviserne tilbage. Mændene grebe efter Bladene, og satte sig, begierligt indsugende den politiske Honning, hver i sit Hjørne af Stuen. Efter en Stund raabte Pundelille pludselig: „det afvende dog Himlen i Naabe!“ — „Hvad er der nu igien?“ spurgte Rectoren.

Læs De selv, humanissime! Der staaer det.“ Rectoren læste: „Gesandternes Bestræbelser for at bislægge Stridighederne mellem begge Hoffer, have været forgiæves. Betydelige Troppekorps have derfor samlet sig paa Grændsen, og man tørde vel om søie Tid see alvorlige Optrin imøde.“ — „Besynderligt!“ sagde han. „De forrige Kviser talte endnu om Mægling.“ — „Jeg er en Ulykkens Mand, — raabte Pundelille — hvis Landsherren hitter paa at ville føre Krig. Vor allernaadigste Konge og Dronning skulde dog vel ikke — hvad mener De, Herr Collega?“ — „Uden Nødvendighed begynder Kongen ingen Krig,“ trøstede Recto-

ten. Men Pundelille var i sit Bæsens Grundpiller
 faa dybt rystet, at han paa Fode stødte sig hjem, uden
 at tage den sædvanlige ømme Afsted fra Agathe.

Næste Dags Morgen begyndte det alt at blive
 æroligt i Byen. Der kom een Coureur efter en anden
 fra Resibentsen, alle Krigsfornödenheder bleve borttrans-
 porteerte, Posten standset. Man talte stærkt om Lan-
 deværnets Organisation. Pundelille skialv og bævede.
 En Oberst marscheerte ind i Epidsen for et betydeligt
 Troppekorps for at sikke Byen mod et Overfald, og
 fremstjynde Landeværnets Udmarsch.

Saameget end Agathe skialv for Krigens Ræbster,
 dog dog hendes Hjerte høit af Glæde ved den Tanke,
 om at see sin Wilhelm drage ind som Seierherre i sin
 Fædreneftad.

Efter et Par Dages Forløb kom Pundelille en
 Middag aandeløs og dødsbleg løbende, da Agathe just
 var ene hjemme. Hans Knæ bævede, hans Læber
 bevægede sig convulsiviff. „Ak hvilket Tordenflag, bed-
 ste Demoiselle! Gud forbarme sig over os Alle i Naas-
 de!“ Med disse Ord sank han om i en Lænestoel.

„Jesus, min Onkel!“ skreg Agathe: „hvad fei-
 ler ham? hvor er han?“ — „Hvad Onkel —“ svarte
 Pundelille stammende. „Hele Byen fuld af Ac —
 Artillerister og Haubitser! — See, see der, Landes-
 værnet maa afsted.“ — „Ak, nu forstaaer jeg Dem
 først, — svarte Agathe leende — De har en Green

af Kanonfeberen, ikke sandt? De gab nok hellere til bords end tilfelts?" — „Tilbords? Jeg har ingen Appetit, jeg har vapores. Ak, hvor jeg har ondt for Hjertet!"

Agathe loe, saa Bandet traadte hende i Hænderne. Hun rev et trykt Blad, han holdt i Haanden, fra ham og læste: Proklamation til Landeværnet. — „Ja, seer De, — stønnede Pundelille — seer De, Alle og Enhver maae gribe til de fordsømte Vaaben, og jeg maae med, jeg svagelige unge Menneſke!"

Raff traadte Rectoren ind. „Du min Skytsaand, mit Skiold og mit Bærg!" raabte Pundelille halvt grædende, og krøb bag ved ham. „Ak, er det da sandt sortislime?" Behrnuær saae paa ham med store Dine. „Herr Tertiusen — erklærede Agathe — er halv død af Skræk over Landeværnets forestaaende Udmarsch og Artilleristernes Ingvartering her i Byen.

„Courage, Pundelille! kys Deres Brud, og da raff til Vaaben! Thi sandt er det, at Landeværnet rykker ud." — „Pyt med Bruden, Pyt med det Kysserie! — Kreg Pundelille hvæsende — jeg kysser Inngen, jeg ægter Inngen, jeg vil til mine Dalere!"

„Elenbige midſte Mand!" raabte Rectoren, gløbende af rød Bredde. „At jeg kunde love den usle Drm min Piges Haand — Psui! Med os er det ude. Men røb ikke Deres skændige Feighed paa Skolen,

eller ved den levende Gud —". Vrr — bum! gif det paa Gaden.

Alle styrkede til Vinduet. Lambouren vorte Trommen tæt udenfor Rectorens, og oplæste derpaa en Proclamation til samtlige landværnspligtige Borgere om flux at samles paa Raadhuset. Pundelille maatte strax affeet med Rectoren, og Agathe takkede ret Himlen, fordi den havde skabt den hende til Brudgom bestemte Tertius saa feighiertet.

Siddig om Aftenen kom Behrnaver tilbage. Som en Yngling glødede den gamle Mand af Kamplyst. „Monarken — sagde han — har talt et Ord i rette Tid. Foruden de allerede exerceerte Landeværnstropper, der imorgen rykke ud, skal der af vore vorne Gymnasiafter organiseres en Trop Frivillige. Landsherren haaber, at de Gamles uafslædige Studium i Lærere og Disciple skal have vakt og næret den klassiske Fortids fædrelandske Dyder. Og ved de Udødelige! han skal ikke have feilet. Jeg selv vil overvære disse Tyroners militaire Uddannelse, ja, jeg selv vil føre dem i Kampens Fld. Ha, hvor jeg skal arbejde! Men de unge Personer maa for Altting lære at see Blod. Man maa strax see at faae en Cryptia arrangeret. I vore Arrester ere der Heloter i svære Mængde, og skulde Krigen gaae i Langdrag, maatte vel de spartanske Parthenie —“ „Hvad vil alt det sige, kære Onkel?“ spurgte Agathe. „Cryptia, mit Barn,“ svarte Rectoren med en beha-

gelig Jver, „hed den Indretning i Sparta, ifølge hvilken man gav de modigste Ynglinge en Dolk, og derpaa sendte dem, sparsomt forsynede med Levnetsmidler, ind i Landet, hvor de om Dagen laae i Baghold og om Natten nedstodte alle de Slaver, de traf paa: derved vænnedes de til krigerisk Uforfærdethed.“ — „Det var jo strækkeligt,“ sukke Agathe. — „Parthenia, det vil sige saameget som Tomfrubørn —“ blev Rectoren ved — „Det ringer!“ raabte Agathe, der ingen Lyst havde til noiere at lære Fortidens Unskatter at kiende, og sprang ud.

Imidlertid blev Krigens Gang alvorligere, og de frivillige Gymnastasters Baabenovelser stedse kraftigere. Fra Morgengrye saae man Rectoren paa det store Torv bivaane Exercitsen, som dreves med megen Jver under adskillige Over- og Underofficerers Opsigt og Anviisning. Sandelig! det var beundringsværdigt, hvorlunde den gamle Mand udholdt dette ham aldeles fremmede Liv, blot besjælet af den Idee, at efterligne Spartas Helte. Medens den første Halvdeel marscheerte og skød tilmaals, holdt han til den anden Halvdeel høist energiske Taler, hvori han fortalte de unge Krigere Fortidens meest op-høiede Heltegierninger, besværgende dem ved Ære og Fædreland, altid at gjøre frontem mod Fienden, aldrig at bortkaste gladium, men holde det for den høieste Hæder og Lykke, at døe og bløde for Fædrelandet. Ja han forlangte endogsaa selv at blive ansat, hvilket dog,

med Hensyn til hans høie Alder, blev ham nægtet. Derimod erholdt han paa Magistratens Indberetning af Regieringen Capitains Character og Ridderkorset for sin ærværdige Tver. Da disse Hæberstegn offentlig blev ham givne, traadte en Daare i den vakkre Gamles Nie, vidnende høit om hvad hans Hierte folte i dette høitidsfulde Dieblif. Istedetfor hans kaneelsbrune Kiøle bar han nu de Frivilliges Uniform med de ham tilkommende Udmærkelsestegn, derhos sit fingersbrede hvide Halsklæde, sorte Silkestrømper og Skoe med smaae runde Sølvspænder. En lang spansk Kaarde hang lødret ved hans venstre Side i det brede Belte. Høit oppe paa den hvide Giedehaars Paryk holdt sig med megen æquilibrif Kunstfærdighed en lille trekantet Hat med uhyre Cordons. Lidt ovenfor Maven brilleerte Civilordenen pro meritis. Saalunde udstafferet veeg han den hele Dag ikke af Pletten, og vilde med sin mangfoldige Lærdom og glødende Tver have virket store Ting, hvis han ikke havde seet Alt, hvad der skulde udføres, i Forhold til Athen og Sparta. Saaledes maatte man igien fratage ham den Opfigt, man havde betroet ham over Stafetterne tilføds, fordi han ved i dem at skue Oldtidens Hemirodromer, hartad bragte dem til Fortvivelse. Iphikles, der løb over Kornaxene, uden at nedtræde dem; Lades, der løb saa rask, at hans Fødder intet Spor nogensteds efterløbe, vare hans Forbilleber, og han syntes, han var gandske rimelig, naar

han forlangte, at de stibbene Bønderkarle paa een Dag skulde løbe ti Mile frem og tilbage. Det kom til Klage. Stadens Fædre betragtede hverandre med spørgende Miner da Behrnaver provocerede til Philonidem og Anystim fra Elis, der ogsaa havde været Menneſker og paa een Dag havde tilbagelagt 1200 Stadier, altsaa næsten 30 tydske Mile. Man fandt dette Factum høist mærkværdigt, men maatte dog, paa Stafetternes gientagne Suppliker, tage Embedet fra ham. Ligesaa lidet kunde man, som han forlangte, indføre den brune lacedæmoniske Suppe, hvortil han medbragte Recepten. Det velvise Raad smagte vel selv et Par Skeefulde af samme Suppe, men befandt sig saa ilde derefter, at Sessjonerne maatte suspenderes hele otte Dage. Man vovede altsaa, uagtet derved kunde være sparet svære Penge, ikke at hyde Garnisonen den.

Den kommanderende Officer, der agtede den gamle valkre Behrnaver saare høit, fortalte ham engang, man havde erfaret, at der i en faa Mile hinside Grændsen liggende fiendtlig Bye, under en svag Bedækning opbevaredes en utrolig Mængde Krigsfornødenheder af alle Slags. Saa usandsynligt det end var ham, syntes det ham dog Umagen værdt, nøiere at efterspeide Sagnets Grund: han søgte derfor et Menneſke, der var snu og modig nok til at liste sig ind i Byen og, efter at have udforsket Alt, ud igjen. Behrnaver studerede et Dieblif, derpaa omfavnede han Obersten og

raabte: „Jeg har det!“ og nu fortalte han, hvorlunde et Menneſke, man havde ſkjaaret Næſe og Øren af, blødende ſulde begive ſig til den omtalte Bye, og ber med klagende Stemme forbande ſine grufomme Landsmænd. Kort af Medlidenhed vilde naturligtviis Fienden lukke den Fremmede ind i Byen, hvor han da gandske kommodigt kunde erkjendige ſig om Alt, og derpaa ved forſte givne Leilighed ſmøre Haſer. Det til denne Ÿre udſeete Værktøi var ingen Anden end den arme Pundelille, ſom Behrnauer i ſit Hiertes Snderſte affkyede, fordi han ſom en løſ og ledig Mand paa 40 Aar, under Paaskud af Svagelighed havde permitteert ſig. Man kan let tænke, hvor velkomment et ſaadant Hverv vilde have været Herr Tertiuſen. —

Oberſten gjorde ſig al Umage, for at viſe den vakſre Behrnauer det Eventyrlige og Uviſſe i et ſaadant Stratagem, og bad ham, ikke at tænke videre derpaa. Men Behrnauer var ikke den Mand, der ſaa let opgav en Indlingsidee. Han havde nu engang ſat ſig det i Hovedet, at ville viſe Oberſten, hvorlunde en ægte Lærd, beſtølet af Grækernes og Romernes Helteaand, viſer ſig der, hvor det gielder modig Alvorsdaad. Førſt at ſpionere, og derpaa ved Overrumpling med væbnet Haand indtage Pladsen — det var hans Tankefølge. Han tog derfor atter ſin Tilflugt til Fortiden, og ſpadsſeerte, med Polybius i Lommen, udaf Porten til en tyſtig lille Skov, en Miils Wei borte omtrent, for ret

grundigt og klart at overlægge Sagen. — Ulykkeligvis havde en lille fiendtlig Husarcommando valgt sig samme Skov til sin Samlingsplads. Ogsaa de vilde snige sig saa nær som muligt til Byen, hvor Behrnaver hørte hjemme, opkøpre Nogen om de kunde, og derpaa rapportere. Hvor Krattet var tættest havde de skjult sig, ventende paa en af deres udsendte Kammerater, da de giennem Bussene, paa den smale Skovstie saae en Mand vandre frem, efter Klædebragten at dømmes halv borgerlig, halv militair, læsende høit i en Bog, hvoraf de ikke forstode et eneste Ord. Strax lod Troppens Anfører Hestene trække dybere ind i Skoven, bød to Husarer tilhest besætte Udgangen af Fodstien, og ventede nu paa, hvad den Enkelte vilde tage sig til. Behrnaver skred rask fremad. Paa eengang blev han staaende i dybe Tanker og begyndte, omtrent 50 Skridt fra de lurende Fiender, som han vendte Ryggen, følgende Monolog: „Obersten har Ret, det var et tøstet Paa-fund med Pundelille, han er for dum til Spion. No-lyb har godt ved at snakke, paa hans Tid havde man ingen Kanoner! Men hvad Bagatel — de har vel heller ingen her. Og om end saa var — Med mine Tyronibus bryder jeg op i en mørk og stormende Nat, styrter frem, sprænger Porten under tordnende Krigs-raab, farer ind i Byen med Stridsfang paa Læben og Baaben i Haanden, en panisk Skræk adspredte Besætningen; hvad der kommer os i Veien, støde vi ned for

Gode, og — ved de Udbødelige! Seiren er —“ „Vor!“
 sagde Husarofficeren, og kaldt smilende i Rectorens
 opløstede Arm. „Ha, Forræderie!“ fikreg denne,
 „fikendtig, punist Forræderie!“ Men Husarerne ka-
 stede en Kappe over hans Dine og bandt hans Hænder.
 En af dem tog ham op til sig paa Hesten, og nu joge
 de afsted i stormende Løb. Efter et Par Timers Forløb
 stod Behrnauer med sin Polybius, der af samtlige Hu-
 sarer blev anseet for en Herrebog, for Besætningens
 Chef. Denne, der havde tient sig op fra gemeen Solo-
 dat af, trøstede sig ikke til saa rast væk at dømme en
 Mand, om hvis forunderlige Bog, rolige Forhold og
 blandede Sprog han ikke vidste hvad han skulde troe eller
 tænke. Han sendte ham derfor med det kraftige korte
 Signalement: „En Hovedspion“ til Corps-Comman-
 dantens Hovedquarteer. Neppe havde denne hørt Behr-
 nauers Navn, Bopæl og Stand, før han befalede, at
 kalde Obersten ved sin Generalstab. „Giæet engang,
 kiære Heydt, — raabte han den Indtrædende imøde —
 hvilken Fangst mine Husarer have gjort idag?“ — „Jeg
 har hørt det alt — en Hovedspion!“ — „Ja, men
 hvad hedder han?“ — „Hvor skulde jeg vide det, kiære
 Broder?“ — „Samuel Behrnauer, Rector ved Gym-
 nasiet —“ — „For Himlens Skyld! og Deres Erøel-
 lents?“ — „Ja, der er ikke andet for, jeg maa lade
 ham flyde.“ — „Her seer De mig for Deres Fodder“
 raabte Heydt, „Naade, Naade for den uylkkelige gamle

Mand!" — „Heydt!" sagde Generalen omsindtlig, i det han opløstede den Knælende, „troer Du virkelig, jeg et Dieblig kunde glemme, at Du har reddet mit Liv og min Ere? Væk med den tossede Excellents, og glød Dig med mig, thi jeg seer kostelige Løier og herlige Udsigter for Dig imøde!" — „Tilgiv mig — men var nu Behrnauer virkelig Skyldig —" — „Det er han ei. Han gik og spadserede i Krattet, og blev, mens han gik og squadroneerte om Kamp og Dødsfald, selv overfalden og indbragt. Polybius og Landværnsuniformen, hvoraf han havde den ene Halvdeel paa, beviser, ikke mindre end Fortienstkorsket, han bærer, at han ved Organisationen af Nationalbevæbningen har viist udmærket Iver, og for saavidt er han vor Fiende og Fange, videre ikke. De nyeste Efterretninger fra Fyrstens Hovedquarteer bebude desuden, at Freden er nær. Jeg tør da nok unde mig en Spøg med Manden, og Du skal være mig behjælpelig derved. Gaae nu bort og giv Dig saa ukiendelig som mueligt. Kom da hid, og Du vil finde ham her. Du beder for ham, jeg er ubevægelig, men overgiver mig dog endelig paa Betingelser."

Heydt gif, og Behrnauer førtes for Generalen, der kort og godt erklærede ham, han var overbevist om Espionerie, og havde altsaa det Værste at befrygte. — Behrnauer holdt god Fatning og beraabte sig paa sin Uskyldighed. „Men denne høist fordægtige Bog —

spurgte Generalen — der useilbarlig indeholder Nøglen til en hemmelig Correspondents?" — „Jeg forsiktrer Deres Excellents, — svarte Rectoren — at denne hoist uskyldige Bog er den berømte græske Autor Polybius, der vist er Dem ligesaa bekendt som mig!" — „Ei hvad! De kan bilde mig ind hvad De vil, jeg veed Sanden ikke om det er persisk eller arabisk. Var Obersten i min Generalstab her, det var noget Andet. Han kender alle Sprog." — „Ak Gud! — sukede Behrnauer hierteligt — var dog blot den værdige Mand tilstede!"

Nu gik Døren op. En Officeer med svære sorte Anebelsbakter, en Bandage om det venstre Øie, og en Krykke, haltede ind. „Ak, kære Oberst — hilste Generalen ham — godt at De kommer. Her er den igaar indbragte Rector Behrnauer. Han er vel allerede tilstrækkelig overbevist om Espionerie, men har endnu til Overflod en fordægtig Bog hos sig, som gjør hans Sag gandske og aldeles fortvivlet. Siig De Deres Mening. — „Jeg kan kun beklage, — begyndte Heydt med forandret Stemme — at en Mand af saa almeent bekendt philologisk Lærdom, som Herr Rectoren, kunde lade sig bruge til saa mistligt et Hverv. Lovrigt — Han trak paa Skuldrene. — „Jeg forstaaer — tog Generalen Ordet — og vil lade Retten sit Løb. Herre, gjør Dem beredt paa det Værste! Alt hvad jeg kan gjøre af Ugtelse for Deres graae Haar og siddne Lær

dom, er, at forvandle den almindelige militaire Straf — til Giftbægeret. Saa ender De i det mindste Klasseff.“ — „Deres Excellents“ — kaldt Heydt hurtig ind, frygtende for, at Skrækken skulde virke for voldsomt paa den gamle Mand — „vil dog vel lade Naade gaae for Ret?“

„Altsaa døe?“ sagde Behrnauer, synlig rystet. „Vistnok en herlig Død, Døden for Fædrelandet, saa herlig, som nogen Græker eller Rømer har smagt den! Naa, — jeg er gammel — Maalet nær besuden. Men min Agathe!“ — Hans Stemme hævede. „Deres Excellents! — bad han i en rørende Tone — jeg er uskyldig, jeg har en attenaarig Nyndling, som jeg er i Faders Sted, forbarme Dem og lad mig vederfares Naade!“

Heydt skiald af Angst. Han tog Bogen: „er det den berøgtede Libel?“ spurgte han rask. — „Det er den, det kommer an paa Deres Dom.“ — Heydt rev Bogen op. „Det er Polyb, en græsk Skribent, der har behandlet de Gamles Krigskunst. Nuomstunder i Praxis aldeles ubrugbar! Det krummer ikke et Haar paa hans Hoved.“ — „Uvorligt?“ spurgte Generalen. „Nu seer Deres Excellents!“ raabte Rectoren med vaagnende Mob. „O min allerhøistærede Herr Oberst, Dem har jeg maaskee at takke for mit Liv.“ — „Hvis Deres Excellents — tog Heydt Ordet — vilde lægge nogen Vægt paa min Forbøn, vilde jeg vove, at inter-

cedere for Behrmauer. Den Skade, han ved denne Bog kunde tilføie os, er aldeles imaginair. Hans Udsagn beviser Intet imod ham; men det Tab, den gamle Litteratur vilde lide ved hans Død, var uopretteligt. Deres Excellence lade derfor den Dem egne Mildhed tale, og benaade den hørbærdige Gamle!"

Generalen syntes at betænke sig. „Nu velan! — udbrod han omsider — for Deres Skyld, han være fri, men skynd Dem over Grændsen.“ — En Ordonnans-Officer traadte ind med en Depesche — Heydt vendte sig om til Vinduet. Generalen brød Seglet, læste og udbrod: „Freden er undertegnet! Gaae De nu med Fred, gamle Herre, og glem aldrig, at De skylder Obersten her Deres Liv!“ — „Endnu en Naade! — Min Frelser ledsage mig, at ogsaa Agathe kan takke ham!"

Et Kvarteer efter rullede en Vogn med den forflædte Heydt og Behrmauer over Grændsen. Rectorens Taknemmelighed udgiød sig i en uendelig Talestrøm. Vel ti Gange spurgte han Heydt, om han var gift, hvorhos denne viiste paa sin Krølle og sit forbundne Die. „Bagatel! Bagatel!" raabte Behrmauer henrykt, og søiede gandske sagte til: „Naa, naa, jeg haaber, man skal finde Agathem og 50,000 Dalers Medgivet antagelig?"

Nu holdt Vognen udenfor Rectorens. Agathe spræbte ned. Hun svømmede i Glædestaarer, og qualte

hartad den Gamle med sine Favntag. „Stille, Agatha — smilte Denne — man moderere sig, man slaae Vand i Blodet. Hvor er man da? in platea: paa Gaden. Seer man da ikke Hans høivelbaarne Naade, Herr Obersten?“ — „Undskyld mig, Herr Oberst! — sagde Agathe i den sødeste Tone — undskyld, at Datteren fryder sig over sin gienfundne Fader!“ Men Herr Obersten havde ved Klangen af denne Stemme nær forglemt sin Krykke, og med eet Spring styrtet ned af Vognen i Agathes Arme. Til god Lykke betænkte han sig dog, og tog Fornuften fangen.

Nu var man inde i Stuen. „Agatha,“ begyndte Rectoren alvorligt, i det han gjorde sig det kommodigt efter udstandne Krigsviberværdigheder — „for alle Ting takke vi nu den grundgode Gud, hvis allerhøieste Clementia og viseste Providentia igien har ført os hid!“ — Det var et høitideligt Dieblif; den gamle sølvlokskede Mand knælende med solbede Hænder, ved Siden af ham den blomstrende Pige. Højts Hierte var bristefærdigt, saa voldsomt slog det. — „Nu omfavne man Herr Obersten. Dette første Kys min Liberatori. Uden ham var jeg død, væk, discessus e vita.“ — „Hvor gierne takker jeg min gode Dinkels Frelser,“ hviskede Agathe, og bød Krigsmanden sin glødende Kind. „Det andet Kys — blev Rectoren ved — give man iligemaade Herr Obersten som tilkommende Ugteconsort, præpositis præponendis, det vil sige, hvis han

flötter om os." — „Hvorledes, jeg tørde haabe?" spurgte Heydt henrykt. — „Kiære Onkel! — stammede Agathe forvirret — nu? Jeg kiender jo endnu ikke det mindste til Herr Obersten —" — „Et Ord blot! — faldt Heydt ind — Jeg modtager med Hiertens Glæde Deres gyldne Tilbud, og holder mig for det lykkeligste Menneske, hvis Deres Niece troer mig hende værd, men for Altning har jeg en Venkæbspligt at opfylde, og troer heri at kunne regne paa Deres Hierte." — „Regn De kun rask væk, høistærede Ven og Svigersøn in spe. Hvad er det?" — „De tilgive min Waabenbroder Wilhelm Heydt!" — „Hm, hm, — rømmede Rectoren sig — denne Maleficus, denne Guilielmus —" — „Jeg har Deres Ord, kiære Behrner —" — „Tilgivelse for den ulykkelige Heydt!" bad Agathe med Taarer. — „Nu, nu, — meente Rectoren — man er jo ikke den tarpriske Klippe. Man har jo ogsaa et Hierte. Vi tilgive Guilielmo, og var han her paa det samme —" — „Han er her," raabte Wilhelm, bortkastende Bandage og Knebelbart, med naturlig Røst. Langt bort sløi Krykke og Surtout, og mandig Fion stod han nu i Oberstsuniform for sin Elskedes Dine.

Hverken hun eller den Gamle tørde troe hvad de saae. „Fili, fili," truede Rectoren med opløstet Poesinger — „Man har giort os svære Gasconader, man har ederet Libellos famolos in hucem mod os,

hvorformedelst man af os acerrime er bleven habet. Men man har reddet vort Liv, man agter og forstaaer de gamle Autores. Utsaa — veniam damus petimusque vicissim." Med disse Ord fastede han Agathe i Vilhelms Arme.

H o l g e r   D a n s k e .

Bekendt er Holgers Navn. Hans Bedrifter maa ske mindre. Hans Lidsalbers Afstand, og vor Smags Afstand fra hans Tid have indhyllet dem i Ualderdommens og Glemselens støvede Slør.

Holger tabte sin elskede Balduin ved Keiserens Haand. Det var hans Kiærligheds og hans Hiertes hulde Førstebaarne, hans ungdommelige Drommes saligste Minde. Efter et feilslaget Hævningreb paa Morderens Liv, maa han, forviist til Erkebiskop Turpins Slot, tilbagetvinge sin Faders smerte, og støtse sig paa Bevidstheden om den retfærdige Sag, oppebie af Tiden allene, om den endnu paa denne Side af den evige Domstol vil afgjøre hans Retssag eller ikke. Det lykkelige Udfald af en afgjørende for hele Frankrige vigtig Dvekamp med Kæmpen Bruhier, hvori Hol-

ger fejrer, giver ham endelig den forønskede Leilighed
 ihænde til vilkaarligen at giennembyde Dømmingen for
 sit Hierte. Man udleverer ham hans Balduins Mor-
 der; Faderen tør nu være Dommer; Karl den Stores
 Samtykke, og en heel Forsamlings smigerløse Bifald
 ere paa hans Side; hans Smerte tør nu bryde frem;
 thi altid var han mere Menneſke, end Helt. Hvo
 venter her et andet Udfald, end det, ſelve Sagens Na-
 tur ſynes at begunſtige? Holgers Sværd er draget;
 Alles Dine ſtirre mod Staalet; i dette Moment maa
 det afgjørende Hug falde, og —

U! vore Taarer runde forhen ned paa hans uſkyld-
 igitblodende Faderhierte; men nu ſtirre vi op til hans
 Storhed. Hans Høiheds Solſtraale tørrer de taare-
 vædte Kinder, og den vakte Medlidenhed ſvulmer over
 i Beundring.

Keiſerligt Telt ved Loireflodens Bredder.

Karl den Store; Karlmann; Erkebiskop
 Eupin; Holger; Rigets Riddere og
 Edle; det tilſtimlende Folk.

Karl (ſiddende; paa hans høire Side ſtaer hans
 Son, paa venſtre Erkebispen. Han reiſer ſig). Din Arm,
 min Holger, har jeg at takke for denne hæderfulde
 Seier over Afrikanerne, og vort Riges Fred. De he-

denſke Folkeførd have alt forladt mine Grændſer, og jeg ſeer kun lykkelige Undersaatter trindt omkring mig. Det er Frukten af Din Tapperhed. Herlig er Dagen oprunden for Eder Alle, endnu herligere ſkal den dale for Eder. Mon ogsaa for mig? — Ak, Kronen trykkes tungt paa mit Hoved; man hviler ikke godt paa det keiſerlige Hynde. Herſkerens Sorger ere mindre blide, end de Lydendes. Men, vider! diſe Smertes ere ſøde imod en Faders Lidelſer, der maa frygte for at miſte ſit koſteligſte Klenodie. Intet Purpur dølger hans Dvaler; de larme kun endmere frygteligt derunder. — Jeg har givet Dig, Holger, mit keiſerlige Ord; ak! giv det nu tilbage til Faderen, ifald Du maaſkee mener det mindre godt med Keiſeren. For mit Riges Store lagde jeg dette Ord i Dine Hænder, og Dine ridderlige Hænder toge imod det; jeg tør ei tage det tilbage igien. Men bløde tør jeg lade mit Hierte, og Du maa ſee dets Wunder. Tael; — hvad forlanger Du?

Holger (kolbt). At I holder Eders Ord heilig.

Karl. Og intet Andet, end det? — Dit rynnede Bryn og Dit mørkthenrullende Die have talt tidligere, end Din Tunge. Man ſiger om Dig, Du engang har elſket. Da var Kiærlighed en Bildfarelſe af Naturen. Dit Hierte er haardt ſom Din Brynie. Selv ved Eliſas Varm ſlog det ikke mildere. — Hvor

ofte har Du ei, naar Du i den vildeste Lummel reb ved Siden af mig, og mit Sværd vilde svinge sig over den Bærgeløses Hoved, hvor ofte har Du ei da kærsligt holdt min Hjere tilbage, og hindret Hugget. Da saae jeg paa Dig — Du smilede, og mit Indre frydede sig derover. — Stakkels Keiser, det var en anden Holger! Kun deres Baaben og deres Navne vare de samme. Hiin ærede Naturen; i denne har den vantroret sig selv. Eller besidder Du Mod nok til at vise, at jeg tog feil?

Holger. Tog I ikke feil, saa vilde man kunne overtyste mig om en Bildfarelse. Keiserens Ord er Guds Ord. Keent og helligt; fast og evigt. Af begge to gad jeg nødig tage feil. Gior, hvad I lovede, og udleverer mig Ederes Søn.

Karl (smertefuld). Dyrk lader Du mig betale Din Geier! Kunde jeg give Dig den igien! — Jeg har kiobt mit Folks Himmel med et Helved for mit Hierte. — D, ved Treenigheden! Kiobet kan ikke bestaae. Denne Handel har giort Eder riig, og mig til Tigger. — Holger! ved Din store Forfaders Doolins Skygge, ved Din Hæder, ved Dit ridderlige Navn, ved — tør jeg endnu sige dette Ord? — ved Kiærligheden til Din gode Keiser, besværges jeg Dig: sanderriid ei mit faderlige Hierte. See, denne der er min Søn....

Holger (alvortlig). Og min Søn's Morder.
Karl. Hans Ungdom har giort ham dertil.

Holger. Mig har den gjort barneløs.

Karl (med stigende Affekt). Og derfor skal ogsaa jeg vorde det? Vee over den betænksumme Morder! — Hvad der gav min Søn Dolken i hænde, maa vriste den af Haanden paa Dig. Hvad der undskylder min Søn, maa anklage Dig, hvad der retfærdiggjør ham, forbømme Dig. Hvordan? Har jeg maaskee opdraget ham for Din Blodtærst, eller blevst Du enig derom med hans Moder? Hvordan?

Holger (uden Interesse). Ingen af Delene. Men I har givet mig Eders Ord.

Karl (i høieste Affekt). Nu, da tale Keiseren, naar Du ei vilst høre Faderen. Barbar, Du skalst ei have ham. (Hàn griber Sværdet; Holger gaar ham diarr et Stridt imøde. Dump Mumlén iblandt Folket).
Udlyd, Basal!

Erkebiskop Turpin (trædende imellem dem). Fred, i Herrens Navn! Holdt, naadigste Monark; tilbage, Holger! — End ei længe er det siden, at vi have sunget en Lovsang til Livets og Dødens Herre for den Hvile, han giengav sit Folk efter Møie og Blodsudgydelse; ville vi vække hans Vrede paany? — Tilgiv, min naadigste Keiser; jeg maa tale saalunde. Eders Vel er mit Høieste. Hvad er et ydre Skiar af Samdrægtighed, naar Nag og Tvebragt hærje det Indre? Et udbortes frugtbart Biery, begroet med Skov og Krat, i hvis Skieb en fortærende Lava syder. —

D, min Keiser, at jeg saalunde maa tale til Eder. Men min Taushed vilde være en Forbrydelse. Jeg kan ikke bifalde Eders Tale; thi I haver svoret, og veed selv, hvad en Eed betyder. Ridderpligt kan ei bestaae, naar Keiserordet vorder Skiemt; da opløses af sig selv det Baand, som holdt Eders Folk fast ved Eders Hierte, og Trofskab vorder et Vventyr. — Mægtigste Keiser, Du, som bekæmpede saa mangen stolt Fiende, bekæmp engang Dit eget Hierte. Giv os et Exempel, hvis Storhed vil blive en Gaade for Aarhundreder, som intet Sagn vil fortie, ingen Krønike gaae forbi. Handle saaledes, at engang Efterverdener med Andrens tilraabe hverandre: „Vi kunne kun tænke det; Karl allene kunde giøre det!“ (stor Pause. Med Eftertryk) Karl den Store!

Karl. Gud! Saa maa jeg da — (Smerte quæler hans Ord).

Erkebisp. Velsignet være det Dieblik, da min Keiser talte saa. Hvo misliender Eder endnu i disse Ord? — Og nu (vendende sig til Holger) kun et Par Ord endnu til Dig.

Holger (med bortvendt Ansigt). Fatter Eder kort.

Erkebisp. Saa kort, som vilde jeg velsigne min dødelige Fiende. — Du regner Din Slægt fra Rundbordets *) Lider; vel Dig, at Du kanst det.

*) Dette særdeles kunstige runde Bord, forfærdiget af Troldmanden Merlin i Carduel (eller Carlion) i Wales,

Men veedst Du og, hvad der gjorde dette Rundbord saa uødeligt? Dets Riddere vare ikke blot Helte, de vare ogsaa ædelmodige Mennesker. Heltetmod, uden Menneskelighed, er et slebet Sværd i Barnets Haand, og Heltedaad allene bortveires, liig Støvet, Din Sangers Hov opfyger, endnu før den nærmer sig en anden Generation. Uedelsind er den Traad, hvorved Heltetmod spinder sig frem, og naar Uedelsind gav Slæt, banner Heltedaaen endelig en Bæv, som aldrig sønderrives. — Stor var Din faderlige Smerte, da Du tabte Din Balvain, det veed jeg; og retfærdig, det føler jeg. Men, siig selv; de Bunder, hans Død slog i Dit Hierte, kunne umuligt bløde endnu, eller — Du havde allerede blødt Livet bort med dem. Deres Blod maa for længesiden være stillet. Og hvordan, Ridder? Vare deres Smertes da saa søde, at Du saa inderligt kan ønske Billedet af disse Lidelser tilbage? Eller troer Du, at Keiserfølelser ere mindre end Menneskefølelser, og Keisertaarer mindre rørende, end Riddertaarer? — Holger, hvilket Offer bragte Du hele

---

havde 13 Sæder, som ikkun indrømmedes til saadanne Riddere, der havde aflagt fast utrolige Prøver paa Manddom og Ridderfærd. Kong Arthus, Høvdingen i den romantiske Tidsalder, havde Forsædet. Af Drenkelovene fremlyser en ligesaa human som Feigeriff Land. Vid. Nyerups Beskrivelse over Morstabslæsning i Danmark og Norge Pag. 115. Overs. Kun.

Frankrige, naar Du vilde forsage Dine Forbringere og med Kiærlighed tilgive Din Søns Morder. (med Varme) Høieste Fornærmelse og høieste Tilgivelse omfavnes jo saa gierne hos skionne Siæle! — Læg engang alle Dine Heltebedrifter sammen, og vei dem nu imod det eneste, ugle, lille Ord: „Jeg tilgiver!“ — O! snart vilde Du see, hvilken Skaal der gav Udslaget, og udbres over Dig selv og Din uædle Dvalen.

Holger (fornærmet). Biskop, kommer ei Nibberøen for nær. I veed ei, hvad det er en Nibberø ødelt eller uødelt.

Erkebiskopen (til Keiseren). Naadigste Monark, mit Hverd nærmer sig sin Ende, Eders sin Begyndelse. Jeg veed, I er fattet; skuffer ei vor Forventning.

Karl (halv sagte). Lør jeg andet?

Erkebiskopen (med vemodigt Blik, halvt til Keiseren, halvt til Holger). Holger! —

Holger (læggende Haanden paa sit Hjerte). Og saa jeg tør ikke andet.

Karl (med tilsyneladende Fatning). Giver ham min Kar.... (Læser qvæle den anden Stavelse; han vender sit Ansigt bort).

(Erkebiskopen nærmer sig taus til den skælvende Karlmann, og fører ham ved Haanden hen til Holger. Med Raslen river denne sit brede Sværd ud; hans venstre Haand griber rasende i Karlmanns Haar. Et frygteligt, høitidsfuldt Stille i Forsamlingen. Sværdet sus

fer i Ruffen. Reiseren gyser synlig sammen. (Engstlig frembrydende Suk hos Mængden.)

Holger (lader pludselig Prindsen fare, og kaster Sværdet fra sig. Hans Ansyn gaaer over til et kiærligt Smil, som vorder man ventlig overrasket, eller troer at have overrasket Rogen). O, min Keiser! (kastende sig ned.) See mig her ved Dine Fødder! Tilgiv, jeg smertebe Dig; men jeg gjorde det, for ei at smerte Dig end mere. Sku ned, naadigste Keiser. Her knæler jeg, og her stander Din Søn, hvis Liv er mig ligesaa heligt, som Dit eget; vort Skyldbrev er sønderrevet, saa sandt som Himlen ei vil forbeholde mig min Skyld. — Vær trøstet! Din Karlmann lever; der, tag ham tilbage af mine Arme.

(Almindelig Jublen:)

„Held, Held den ædle Holger!“

(Fader og Søn omfavne hinanden kiærligt.)

(H. P. S. Hinge.)

Mesmer, den første Magnetiseur.

Mesmer begyndte sin medicinske Løbebane i Wien, hvor hans Huus var en Samlingsplads for Alt, hvad der var stort og fornemt. Men den Tid, som ikke blev anvendt paa Forsykkelser, tilbragte han i sit chemiske

Laboratorium, og det varede ikke længe, inden han er-
 hvervede sig Navn af en stor Alchymist, som beskæftig-
 gede sig med de vigtigste og nyttigste Undersøgelser.
 1766 offentliggjorde han først Giensstanden og Naturen
 af sine hemmelige Arbejder. Alle hans Opdagelser gik
 ud paa Magneten, som efter hans Hypothes var det
 største og sikreste Hielpemiddel mod alle de Svagheder,
 som kunde tilstøde det menneskelige Legeme. Denne
 Mesmers Erklæring opvakte en almindelig Sensation,
 især da han paa samme Tid oprettede et Hospital i sit
 Huus, hvor han uden Betaling antog Patienter. Han
 var desuden saa heldig at faae nogle navnkundige Læger
 over paa sit Parti, der gjorde meget Væsen af hans
 nye Kunst. Nu antog Mesmer ret et dogmatisk og
 hemmelighedsfuldt Udseende, og da den almindelige
 Magnet ikke syntes ham vigtig og hemmelighedsfuld nok,
 opfandt han en usædvanlig og ubekendt Magnet, hvis
 Virkninger han gav Navn af den dyriske Magnetisme.
 Han lod det endnu ikke blive derved, men foregav, at
 de ubegribelige Kræfter, som fandtes i det subtile Flui-
 dum, vare som i en Middelpunkt samlede i hans egen
 Person. Han satte de meest nervesvage, hysteriske og
 hypochondriske Personer ligeover for sig, og ved blot at
 udstrække sin Finger, lod han dem føle de stærkeste Stød.
 Virkningen af denne forunderlige Kraft opvakte en al-
 mindelig Forbauselse, saa meget mere, som det ved
 uimodsigelige Vidnesbyrd blev beviist, at Operateuren

Kunde meddele disse Stod medens han stod i et andet Bærelse, om der endog var en Væg imellem ham og Patienten. Blotte Diekast fra ham kunde frembringe de smerteligste Krampetræk og Fordreielser. — Mesmer mærkede dog snart, at han i sit Fødeland aldrig kunde naae den Punkt, han havde foresat sig som Grændse for sin magnetiske Løbebane. Lybsterne begyndte efterhaanden at fatte Mistillid til hans pompeuse Forbringelser, og det var først efter nogle feilslagne vigtige Kure, han fandt sig nødsaget til at søge Beskyttelse i Paris, hvor han fandt den meest smigrende Modtagelse, og blev i visse Maader forgudet af en Nation, der stedse har haft en udsvævende Rikærlighed for enhver Ting, som er ny, sølsom og hemmelighedsfuld, og Mesmer forstod tilgavns at benytte denne nationale Tilbøielighed til sin Fordeel. Her er den høitravende Kundgiørelse, han lod udgaae til det franske Folk:

„See en Dpdagelse, som lover Menneskeslægten uudsigelige Fordele, og Dpfinderen udødelig Ære: See den almindelige Revolutions Morgenrøde! Der skal opstaae en ny Race af Mennesker, og udbrede sig over Jorden, for at forskionne den med deres Dyder, og frugtbargjøre den ved deres Industrie. Hverken Laster eller Vankundighed skal standse dem i deres Lob, og de skulle ikke kiende vore Elendigheder uden blot af de Efterretninger, de finde derom i Historien. Deres forlængede Levetid vil sætte dem istand til ei allene at

giøre Udkaſt til de ſørſte Foretagender, men og til at udføre dem. De rolige og uſkyldige Fornoiſer, ſom havde hjemme i hiin førſte Tidſalder, ſkulle komme tilbage, da Menneſket arbeidebe uden Noie, levede uden Sorg og døde uden Suk. Modre ſkulle ikke herefter være underkaſtede Frugtſommelighedens og Barnefødeſelens Smertor og Farer, deres Uſkom ſkal vorde flækere og ſtærkere; Opdragelſens Wei, der nu er ſaa knudret og venſkelig, ſkal vorde jevn og magelig, og arvelige Sygdomme ſkulle for evig bortſiernes fra den tilkommende Menneſkeſlæggt; Forældre ſkulle meddele deres Børn den Kraft og Legemshude, ſom udmærkede Folket i den førſte Verden; Fædrene, glade over at ſee deres Uſkom i ſierde og femte Led, ſkulle opnaae den høieſte Alder, og blot falde ligesom Frugterne, naar de have opnaact deres fuldkomne Modenhed. Naar det menneſkelige Sind engang er beſtalet af denne elementaire Kraft, vil det maaffee ſtige til endnu høiere og mere forbausende Virkninger i Naturen, og hvo kan med Wiſhed beregne, hvorvidt dens heldbringende Indſydeſe kan ſtrække fig?"

Meſmer blev nu Gienſtanden for alle Samtaler i Paris. Nogle holdt ham for en Troldmand, men de Fleſte anſaae ham for en Wiis, der havde trængt dybere ind i Naturens Hemmeligheder end alle Andre. Den franſke Regiering tilhød ham en betydelig Pengesum for Meddeleſen af hans Hemmelighed; men Meſ-

mer, som kiendte sin Fordeel alt for nøie til at ville antage dette Tilbud, svarede det lettroende franske Ministerium, at hans Kunst var af alt for stor Vigtighed, og kunde lede til alt for farlige Misbrug, dersom han nu gjorde den offentlig bekiendt; han maatte derfor forbeholde sig selv Liden, naar han vilde kundgiøre den, og Maaden, hvorpaa den skulde benyttes til almindeligt Brug, og at han først maatte tage visse Forholdsregler for at forberede Folkets Gemytter, og sætte dem istand til at modtage Paavirkningerne af denne store Kraft. — Dette bestyrkede Publikum endnu mere i dets uindskrænkede Tillid til ham. Man strømmede til fra alle Kanter for at vorde optagne som hans Elever, saa at han inden føie Tid havde over tre Hundrede. Forinden de optoges, maatte de forpligte sig til for bestandig at holde hans Kunst hemmelig; men længe forbleve de ikke deres Forpligtelse troe, thi efterhaanden skilte de sig fra deres store Lærer, og oprettede selv Skoler for at forplante hans System og gjøre sig skadesløse for hvad Magnetismen havde kostet dem; men da de Fleste af dem ikke ret forstode de hemmelighedsfulde Lærebomme og mørke Talemaader, som deres Lærer brugte, saa gjorde Hver paa sin Viis Forklaringer og Tilfætninger, hvorved der snart opkom flere magnetiske Secter, den ene mere urimelig end den anden.

Dmsider begyndte Mesmers Anseelse ogsaa der at tabe sig, og saae han sig fra alle Kanter udsat for Kri-

tikens og Satirens Angreb. Magnetismens Utienslig-
 hed til medicinsk Brug og dens skadelige Følger med
 Hensyn til Moralen, udgjorde nu Gienstanden for alle
 Samtaler, og Regjeringen selv blev opmærksom der-
 paa. En Kommittee udnævntes, som skulde undersøge
 og afgive dens Betænkning derover. Medlemmerne
 af denne Kommittee, hvoriblandt de store Navne Frank-
 lin og Lavoisier befandtes, erkjendte vel, at de havde
 seet sælsomme og uventede Virkninger af den saakaldte
 dyriske Magnetisme, men de vare Alle af den Mening,
 at det var Indbildningskraften og ikke Magnetismen,
 som havde frembragt disse Virkninger, og da de vare
 overtydede om den næsten utrolige Indflydelse, som
 Indbildningskraften, naar der bliver stærkt virket paa
 den, kan have paa det menneskelige Legeme, havde de
 ved mange gjentagne Forsøg befundet, at Berørelse,
 Indbildning, og en ophidset eller stærkt pirret Følsom-
 hed, vare de virkelige og eneste Uarsager til de Phæno-
 mener, som havde blændet saamange lettroende og svær-
 meriske Mennesker, og at det magnetiske Element, som
 man gjorde saa meget Væsen af, ikke eksisterede i
 Naturen.

Den franske Dronning i Daarelisten.

Den 2den November 1794 opvakte et ungt, smukt Fruentimmer, klædt i dyb Sørgedragt, en almindelig Sensation i Paris. Hun havde taget sin Plads paa Pontneuf, hvor hendes Beeklager og Taarer snart samlede en stor Folkeshov omkring hende. I det meest rørende Sprog tiltraabte hun de Forbigaaende, at hun var deres Dronning, som Kongemorderne havde halshugget, men som Forsynet paa denne Dag, der just var hendes Fødselsdag, igien havde bragt til Live. Hun viste Folket nogle dybe Ar omkring hendes Hals, som hun sagde vare Mærkerne af Guillotinen, og som ikke skulde blive lægte før hendes Søn Dauphin havde bestøget sine Forfædres Throne; hun lagde til, at hendes gode Mand, Ludvig den Sertende, aldrig mere skulde vise sig for dem her paa Jorden, da han nu sad i Himlen ved den hellige Ludvigs Side. Hun fortalte, at hun hver Nat besøgte sine Børn i Tempeltaarnet, men havde Befaling herovenfra at vise sig om Dagen for det franske Folk, som et levende Exempel paa Guds Godhed, og som et Varselstegn om den Straf, som truede dem. Hun afbrød hvert Dieblit sin Tale med Bønner for de Levende og Døde, for Venner og Fiender, og endte stedse sin Andagt med at anraabe Gud om Hvile for Ludvig den Sertendes Siæl, og om Va-

retægt for sin Søn og Datter, og da nogle af de Dms-
staaende spurgte hende, om hun havde hørt noget til
Robespierre i den anden Verden, blev hun bleg, fik
Konvulsioner, og en Taarestrøm styrte frem af hendes
Dine. Politiet vilde bemægtige sig hende, men
Folket vilde ei tillade det, før en Kommando Ryttere
brugte Magten, og bragte hende til la Salpêtrière. *)

Efter saa Dages Forløb havde hun allerede her
erhvervet sig en saadan Indflydelse og Magt over hendes
ulykkelige Medsøstre, at de betragtede hende som et
høiere Væsen, antog hende for hvad hun gav sig ud for
at være, og cærede og opvarte hende som deres Dron-
ning. Efter saa Ugers Forløb existerede her et Hof,
som vistnok var det eneste i sit Slags. Marie Antoi-
nette havde Assembler, Audiencer, Hofdamer og
Favoriter.

Optrinnet paa Pontneuf havde udbredt den Efter-
retning over hele Paris, at Dronning Marie Antoi-
nette var kommen igien tilsyne, og Hospitalet vrimslede
daglig af Menneſker for at see hende. Saalænge man
behandlede hende som Dronning, talte hun overmaade
fornuftigt, men sagde man hende imod, eller forsømte

---

*) Et Hospital i Paris for Banvittige af Avindeliønnen,
bestaaende af smaae Huse eller Høtter, som ere byg-
gede i forskjellige Rader og kaldes les petites maisons,
hvori ethvert Individ har sit særſtilte Kammer.

noget af den Attention, hun troede at kunne gjøre For-
dring paa, først da begyndte hun at tale usammenhæn-
gende, og fik derpaa Krampetræk, som igien ophørte,
naar de Omstaaende bade høit for Ludvig den Sættendes
Siæl, for hans Families Lykke og Monarkiets Gien-
oprettelse.

Hver Morgen indfandt den hele Hofstat sig hos
deres Beherskerinde, som da læste Morgenbønnen af
det romersk-katholske Ritual paa Latin. Efter Bønnen
spiste hun noget Melk og Brød til Frokost, altid offent-
lig, og derpaa lukkede hun sig inde for at skrive, thi
hun førte en vidtløftig Korrespondence med alle Euro-
pas Souverainer saavel som og nogle af deres Ministre;
til sine Børn i Tempelstaarnet skrev hun desuden togange
hver Dag. Sit Kammer kaldte hun sit Geheime-Kabi-
net, hvor hun beskæftigede sig med Statens Anliggen-
der, og, hvad som især opvakte Forundring, var, at
hendes Breve og Expeditioner ei allene vare ordentligen
og vel skrevne, men endog passende til hendes Stilling
som Dronning og til hendes Følelser som Moder; de
vidnede om en liberal Opdragelse, om Menneſkekund-
skab og om Talenter. Derpaa gav hun Audience til
de af hendes ulykkelige Medsøstre, som havde Noget at
andrage, undersøgte deres Klagemaal og afgjorde deres
Tvistigheder. To Gange om Ugen, nemlig Onsdag og
Lørdag, gav hun offentlig Audience om Formiddagen

og privat om Eftermiddagen. Hver Søndag, naar Høimesen kunde formodes at være forbi, gjorde hun en Spadseretour mellem de to Rader af petites maisons, som i la Salpêtrière omtrent kan være 150 i Tallet, besaa sine Undersaatter og deres Boliger, røste dem, som vare rene og anstændige, og irettesatte dem, som hun fandt slidne og uordentlige. Naar Weiret var ondt eller koldt, indbød hun nogle af sine fortrinlige Yndlinge til at bede med sig, og befalede dem siden at besøge nogle af hendes mindre yndede Favoriter og at holde Ben med dem. Naar Nogle vare syge, gif hun dem altid selv tilhaande med Lægemedler, trøstede dem og bad med dem; hun var ikke allene elsket og æret, men endog frygtet af alle dem, som i lige Forfatning vare indsluttede med hende. Læger i Paris, der havde gjort det til deres Hovedvidenskab, at behandle og helbrede Vanvittige, kunde ikke forklare, hvorlunde det gif til.

Dyspnet over Daarekistelemmene i Frankrige er betroet til et Slags Nonner, som ere bekjendte under Navn af de barmhiertige Søstre, og som holde det for en hellig Pligt, at tilbringe deres Liv i Glendighedens Boliger. De ere aldrig haarde og vrantne, men behandle stedse deres Patienter med Omhed og Mildhed, desaarfag disse ogsaa elske dem saa høit, at de kun sielden ere dem ulydige. Men endogsaa disse Nonner bleve undertiden nødte til, at kalde Marie Antoinette til

Hielp, hvis Herredømme og Befalinger ingen af de Ulykkelige vovede at modsætte sig. Hun havde oprettet et Slags Etikette eller Politi; de som fornærmede hende eller viste sig gienstridige, bleve udelukkede fra hendes Kjærlighedsgierninger og Bønner; kun at vorde truet med Dronningens Unaade var allene nok til at holde alle dem, som ikke vare gandske fra Forstanden, rolige og ordentlige.

Denne de franske Banvittiges Dronning fik hvert Fierdingaar tilsendt en ny Garderobe og en Sum Penge, uden at man nogenfinde erfoer, fra hvem det kom. Ligesaa lidet kunde man, uagtet Politiets Undersøggelser samt Løgernes og Præsternes Bestræbelser, faae at vide hvem hun var. Endog paa sit Dødsleie, hvor hun dog syntes at have sin Samling, vedblev hun at paastaae, at hendes Navn var Marie Antoinette, at hun var en østerrigsk Erkehertuginde, Datter af Marie Theresia, Tydslands Keiserinde, og gift med Ludvig den Sættende. De sidste Ord hun talte, vare: „Saaledes døer en Dronning af Frankrige anden Gang før hendes Søn kommer paa Thronen.“

Ursagen til hendes Død var ligesaa overordentlig som den sidste Deel af hendes Liv havde været. En gammel hæslig Kælling, som var falden paa at troe om sig selv, at hun var Keiserinde af Rusland, var ligesaaledes indsluttet i la Salpetrière. Denne vægrede sig

ei allene ved at erkiende Dronningen af Frankrige, men havde endog en Aften, da Marie Antoinette var gaaen tidlig tilfængs, sneget sig ind i hendes Kammer og borttaget hendes Sørgelæder samt Medaillonen med Ludvig XVIes og hans Børns Portraiter, og endskiøndt hun Dagen efter fik disse Kostbarheder tilbage, gjorde dog den Fornærmelse, som var tilføiet Kongeværdigheden, et saa heftigt Indtryk paa hende, at hun siden aldrig mere lod sig offentlig se, og døde den 20de Julii 1799. Da hendes Død blev bekiendt, havde de øvrige Lemmer i la Salpêtrière nær myrdet Keiserinden af Rusland, som de ansaae for Ursagen til deres Dronnings Død, og Politiet nødtes til at flutte hende til en anden Daarekiste.

Skrivelse fra en israelitisk Frivillig, efter Indmarschen i Paris, til hans Ven i Schlesien.

Paris, den 15 März 1814.

Als ich Dir soll schreiben von Paris? Was soll ich Dir schreiben von Paris? Es is å grausse Stadt, å gewaltige Stadt, as mer sich kenn Idee im Kopf ders von kann machen. Müsst du, Baruch, s' gáb Haifer in Paris? Gott behit! — lauter Schlösser, lauter

Palaester! De Staffeln sein nit von Holz, ach nit
 von Stein, sondern dorch an dorch von Marmel, — s'
 is à ganz feiner Stein, un de Fußböden sein à Glatt-
 eis; Als ich Dir soll machen à Beschreibung nach der
 Natur; as mir sein so herreingetriumphirt, der Kaiser
 Lessander und der Koenig von Praissen und die andern
 hohen Menarchen; kennt ich noch werden confus in
 main Gemüth über die Vorstellung von der Erinnerung
 aus der Vergangenheit. — Her oh, Baruch! — s' is
 gewäsen a Triumpf, der hat sich gewaschen! — Mai,
 noch stehn mer de Haare zu Berg für lauter Egoismus!
 — Du weist je, Baruch, was ich bin für à fürchte-
 licher Patrigot von der gerechten Sache, daß Teitsche-
 land so gedriekt is worden von der Napoleon. Hör se,
 angenehmer Baruch! Meinst du, es wär gewesen a
 Einsug, as wie der Erzherzog Carl mit seinen Husaren
 is gekaloppiert durch Werzburg? Gott behits! — ganz
 stattlich sein sie herreingetriumphirt, un da hotts gege-
 ben su Paris à Geschrei, à Hetimmel un Gewimmel,
 as ob der Messias sei gekümmen. Mai, was wilt
 Du sagen, Baruch! Ich bin ach durch ganz Paris ge-
 triumphirt mit Lessanders Package, und alles geschrien
 uf französisch — Bis's, leben de Erretter und alle Bor-
 kons! — 's Volk hat sich geshangirt — sull ich leben!
 — as ob mer de Wolte schlägt. Den gewaltgen Na-
 poleon von Metall haben se umgeperzelt und entzwei-
 gerungenirt, dos is Dir gewäsen à Schand und Spott.

Als sen hetten fleihn lossen, bis er wår geworden alt und antik, su hetten künnen lösen draus a scheines Geld, denn er hett gewogen viel Millionen Centner.

Höb ich zum per Exempel gemacht a Geschäft mit a Nerostköppel, s' hat nur gewogen 11 Loth und doch het mer's Terannenköppel manisk bezahlt, weil 's is gewäsen antik.

Aber hör su, Baruch! Als alles is gewäsen im Reinen, is noch gekümmen der Kaiser Franz, a braver Herr, a solider, friedfertiger Herr, hat er angehöbt a weissen Frack, oder is gewäsen a Leibröckel, was weiß ichs, und rothe Hüschchen hat angehöbt, ganz natürlichen Scharlach, as man nennt de Generalschossen. — Is wieder gekommen der französische König, a lieber gescheiter Herr, a sehr tauferer Herr, der hat erobert sei grausses Land ohne Schuß, a sehr dicker Herr, er is ach wohl reich, ich weiß nit, der hat gelassen alles in der alten Verfassung, bis uf des, was er hat abgeändert. — Zum per Exempel hat er weggefeilt de ganze Gesicht's. Eisenemie vom Napoleon uf de Ordens von de Legion, un hat was anders drüff gemacht von a gewissen König, der sich Hanrey Cater der 7te schreibt, der is schon begraben vor 300 Jahr.

Was sagst Du, Baruch, es mers su machen dörfst met a Documentche oder a Wechselche, daß mer'n Datum zurück datiert auf 300 Jahr'. Als de Perzentge steige übers Kapital, 30 mal. — Sull ich leben, Was

ruch, s' geit über die Gedankbarkeit, daß mer nicht bekommen de Kolick in die Eingeweide, daß mer's nit derf thun. Es wärd alles wieder eben und ehrlich. — Nu, was thüt man mit dem Rühm von der Nachwelt? Kann mer doch nit davon leben? — Mer kennt nit mehr machen keine Speculazion. — Baruch! geb Acht! 's werd kummen ane schlechte Zeit! Hett mer sünst gehatt á Verzeß, het mer geschworen 'n falschen Meineid, is alles gewesen ins Reine. — Wo mer hatt gemacht den Lessander und den fürchterlichen Blücher fu Doctors Jures, da hat sich's ausgeschworen! — Jetzt leb gesünd im Leib, angenehmer Baruch! Ich bin ganz voll vom Forgefihl der zukünftigen Vergangenheit.

Somit hör ich uf zu schliessen und verbleibe

Dein getreuer

Benjamin Hirsch.

En engelsk Officeers Fortælling om Slaget ved Waterloo.

Lige kommen ud af Cadetsskolen havde jeg endnu neppe faaet Tid at probere min ny Uniform eller see mig i Speilet, hvordan den klæbte mig, før Trompeten kaldte vor Eskadron i Felten. Dagen efter vare vi

allerebe i Ilden og midt i den skrækkeligste Massakre. Jeg mindes ikke at jeg var bange, i det mindste ikke da Bataillen var begyndt — men Tilberedelserne vare frygtelige. Den Tid, hvori vi stode uvirkelige og ventede, forekom mig længere end den hele paafølgende Dag; jeg saa paa mit Uhr om det ikke snart lattede ad Aften, og Klokken var — 5 om Morgen. Men da saa Bataillen begyndte, glemte jeg baade Gysen og Riedsomhed. Jeg kom strax i den meest levende Haandgemæng, og jeg tør nok sige, at jeg forholdt mig som jeg burde. Hvordan det ellers egentlig gik for sig, det kan jeg ingenlunde erindre. Da Slaget havde været i nogle Sekunder, var jeg, synes mig, ikke andet end Maskine. Alt hvad jeg mindes er, at det var et blodigt forvirret Myrderie og et rædsomt Spektakel. Jeg blev heel forundret, da jeg erfoer at Klokken var over 11 om Aftenen, saa vi altsaa havde været 16 Timer i Ilden. Sidenestefter skulde vi forfølge en Trop flygtende Franskmænd, som vi fratog en Fane, den jeg, som yngste Officcer, skulde bringe til Generalen. Men hellere vil jeg endnu tigange gaae midt i den grueligste Massakre, end en eeneste Gang endnu gjøre en saadan Tour.

Det var Midnat og Maanen oplyste den hele Blodmark. Saa langt mit Øie stuede, saa jeg den rædsomste Udelæggelse: søndersplittede Vogne, saarede og døende Heste, der stønnende i Dødskampen sparkede

omkring sig og sønderknuste de arme Mennesker, der laae rundt omkring og skrege og vaandede sig, deres Jamren, de Døendes Sukke, deres gyselige Krampetrækninger, Tusinders ængstlige Raaben og Jamren om Hielp, de forskjellige Sprog, hvori de Ulykkelige i fortvivlte Skrig fremhylede deres gruelige Lidelser; Hundenes Tuden, vildt omsløbende Hestes frysende Trampen blandt de hielpeløse Saarede; de Grusomme, der plyndrede de Ulykkelige; de hierteskærende Angstskrig: „D, for Guds Skyld! De knuser mit Hoved! — Skaan mit sonderbrudte Been! — Min Herre! o, min Herre! send os Læger! Gud velsigne Dem! — D holdt! holdt! jeg kan ikke komme af Weien, mit Bryst er knust! — D, giv mig een eneste Draabe Vand, for Guds Skyld kun een Draabe Vand inden jeg dør! — Tag dette, min Herre, besørg det til min Kone, jeg dør!“ — Og Alt dette blandet med den frygteligste Kanontorden — jeg troer, aldrig noget Menneske kan have oplevet en forfærdeligere Scene. Jeg reed med Fanen i min Arm forsigtig Fod for Fod, for ikke at gjøre Nogen Skade. Jeg kan ikke beskrive det jeg fornåm, men vistnok er det, jeg var ikke den der leeb mindst paa denne Lidelsesnes Blodmark. Endelig overvældebe mine Følelser mig saa stærkt, at jeg ikke længere kunde beherske dem. Jeg græd — mon Noget vil spotte mig derfor — jeg var kun lidt over 15 Aar gammel. Jeg kunde ikke længer udholde det, gav He-

stær af Sporerne og foer i blind Behøvelse i susende Gallop under stride Taarsstrømme hen over den mig evig uforglemmelige Sammerstueplads. Luften tørrede mine Kinder, ellers vilde man maaskee leet af Krigeren, som med taarevædet Ansyn leverede en erobret Fane fra sig.

Tre Dage efter Slaget indberettes til Hovedkvarteret at et stort Antal saarede Franskmænd laae i en Landsby, hvorfra alle Indvaanerne vare flygtede, og i fire Dage havde været blottede baade for Levnets- og Lægemidler. Jeg blev kommanderet til at eskortere nogle Vogne med Kød og Brød samt fem Chirurger did. De Ulykkelige vare rasende af Hunger. Sønderbrudte Arme og knuste Been afholdt dem ikke fra at krybe op paa Vognene for at faae fat paa Fødevarene, de kunde ikke oppebie Uddelingen. Rædsomme Skikkelser, med halvfrævedne Lemmer, omgave Vognene med gyselige Skrig. De Ulykkelige! Mange af dem døde under deres voldsomme Anstrængelser; det var ynkeligt at se, hvorlunde de arme Menneker, naar de med Raseriets konvulsiviske Anstrængelser, efter tiganges frugtesløse Forsøg, da endelig naaede det dyrebare Gode, de kæmpede for — et Brød; naar de midt under den Martyr, deres Saar voldte dem, med en Slags vånvittig Glæde trykkede det op til sig og begyndte at bide deri — da sank de døende tilbage i det strømmende Blod, uden at have smagt en Mundfuld — et Suk —

og de vare borte. Denne Scene var næsten ligesaa græsselig som hiin Smertens Nat. At see næsten 800 Mennesker dse under saa forsmædelige Piinsler, høre deres gruelige Forbandelser over Skiæbnen, over det diævelske Forræderie, som efter deres Mening havde revet dem en Seier ud af Hænderne, for hvilken de villig vilde have døet tusindegange — Jeg var glad ilst til dem med Deeltagelse og Hielp, og paa nogle og Tyve nær maatte jeg være Vidne til alle de Andres jammerlige Død.

Saaledes gaaer det til i Krigen! sagde jeg til mig selv, da jeg reed tilbage. Nei! jeg gaaer aldrig mere i Krig. Ofte tænker jeg paa dem der hiemme, der jublede over Seiren ved Waterloo, de skulde have seet hvad jeg saae, mon de vilde have jublet? — Nei, hellere vil jeg lægge mig i Graven med Bevidstheden om, at have plantet et Fyggefuldt Træ, end med Stoltheden over at have vundet Slaget ved Waterloo.

Kongen af Rom og Ludvig XVI Datterføn.

Heel underlig sammenkiæde Begivenhederne sig paa vor Jord, og jo mere indviklede og underfulde de ere, desto større Stof frembyde de Grandseren til i Tingenes Løb at beundre Styrelsen af en almægtig og usynlig Haand, der ene formaaer at sammenknytte Begivenhedernes Række, og løfte det mørke Dække, der stundom tilhyller Hensigten hvori de bleve. Saaledes vil man ikke uden Undren bemærke, at den uheldige Ludvigs Datter, Angouleme's Gemalinde, fødte i London, i en eensom Gade, i et affidesliggende Huus, en Prinds paa selvsamme Dag (den 20de Marts 1811) og i selvsamme mærkelige Stund, da den saakaldte Konge af Rom saae Verdens Lys, ved hvis Fødsel alle Folkeslag og alle Tunger maatte hykle en større Jubel, en høiere Fryd end selv de Retfærdige formaaede at føle ved vor Frelseres Fødsel. Ved Pariserprindsens Bugge knælte de Rige og Mægtige i Europa: ved den Nysfødtes Bugge i London stod eenlig den kummerfulde Moder; men Forsynets Die hvilte med Velbehag paa Drengen, og medens den bekymrede Moder maaskee ængstlig tænkte sig sin Yndlings vordende Stikæbne, indviede den Almægtige ham alt til Frankrigs Konge.

Serailet i Constantinopel.

Den nuregierende Storsultans Serail bestaaer af sex-
 ten hundrede Skionheder, der ere indespærrede i det
 saakaldte Harem, tvende uhyre store Værelser i det
 meest affides Hjørne af Palladset, der vender ud til
 Havet Marmora. Kun ved høitidelige Fester eller ved
 Ankomsten af et glædeligt Budskab er det Sultanen,
 ifølge gammel Bedtægt, tilladt at tage en Nøse i sin
 Seng. I saadanne Tilfælde træder han ind i Hare-
 met, hvor Damerne rækkeviis ere opstillede af Katons
 Kiaja, deres ypperste Gouvernante, hvem han, efter
 at have giennemgaaet Rækkerne, tilkiendegiver den Vi-
 ge, som han ønsker. Den Udmærkede bliver da omgivet
 af alle hendes Medsøstre, der føre hende til Badet, vas-
 ske hende, parfumere hende, klæde hende prægtigen,
 og lede hende med Sang og Dands til Storsultanens
 Sovegemak, der ved saadan Leilighed allerede er til-
 sengs. I det Favoritinden træder ind i Værelset, som
 aabnes hende af den Gilding, der har Vagt, falder hun
 paa Knæ, og naar hendes høie Elsker kalder hende,
 nærmer hun sig, og lister sig i Seng ved Fødderne, med
 mindre han af særdeles Naade befaler hende, at stige
 op ved Siden. Efter en vis Tids Forløb, naar Sul-
 tanen har givet et Tegn, træder Hofmesterinden ind i
 Værelset med sit hele Følge, og fører hende med sans-

me Ceremonie tilbage igien til Haremet. Dersom hun lykkeligviis bliver frugtsommelig og fødter en Søn, faaer hun Navn af Sultaninde-Moder. Er det Sultanens første Søn, da nyder hun den Ære at vorde kronet, og hun faaer et Hof samt en egen Vagt af Gildinger. Visse Timer hver Forniddag spadserer alle disse Fruentimmer i Serailets Haver, som da ere omgivne af sorte Gildinger med dragne Sabler; undertiden spadserer Sultanen omkring iblandt sine Skionne, som da gjøre alt mueligt for at behage ham ved deres Sang, Dands og Minespil. — Blandt alle disse Fruentimmer gives der ikke en eneste Opvarterfke; de opvarte hverandre selv efter følgende Orden: den Sidstankomne opvarter sig selv og den, som er foran hende; denne sidste igien den, som er foran hende, og saaledes opad indtil den Ældste, som bliver opvartet uden at opvarte Noget. Alle sove i afføndrede Senge, og mellem hver fjerde og femte Seng er der et gammelt Fruentimmer, som vaager over deres Opførsel. — Alle de Sultaninder, som have været beærede med Sultanens Yndest, og som ingen Børn have faaet, indsluttes efter hans Død i det gamle Serail; de som ei have tiltrukken sig Hs. Høiheds Opmærksomhed, forblive i Haremet for hans Eftermand. De som have født Døttre, kunne gifte sig igien efter Regentens Død, og forseile sig selv at gifte sig med Rigets fornemste Mand.

Tonekunstens Magt.

So Fædre havde aftalt, at deres Børn skulde giftes med hinanden. Begge boede i Paris og kom ofte sammen, men deres Børn kiendte ikke hinanden. Fædrene vare komne overeens om, ikke at gjøre dem bekiendte med hinanden, før de vare i den Alder, da Hiertet er tilsieligt til at gjøre et Valg. Barndoms Indtryk syntes dem ikke at kunne erholde Karakter af gienfædig Kiærlighed. — Børnenes Opdragelse blev behandlet paa det omhyggeligste. Edwards Fader, en stor Musikkiebhaver, bemærkede med Henrykkelse sin Søns Fremskridt i denne Kunst. I sit tiortende Aar var Edvard allerede en udmærket Violinspiller, og Victorine havde ikke gjort ringere Fremskridt paa Pianosorte. En Dag aabenbarede Edwards Fader for sin Ven, hvorlunde han havde udtænkt en Plan, ved Tonekunstens Magt at bringe deres Børn til at give hverandre deres Hierte, forinden deres Mine og deres Forstand ved Syn og Bedømmelse havde nogen Deel deri. Forslaget fandt Bisald, og der indrettedes nu to sammenstødende Værelser, hvis Skillevæg man borttog og satte en Skierm af Taft isteden. For at forebygge ethvert saa naturligt Forsøg af Nysgierriigheden, gjordtes Skiermen dobbelt, og et fiint Gitter anbragtes derimellem. Før de unge Menneffer førtes ind i disse Værelser blev det,

under Trubfel af den fabelrige Drebe, forbudt dem, nogenfinde der at tale med hinanden; kun for at øve sig i Sang og Musik skulde de besøge dem.

Victorine hørte den rene Klang af Edwards Violin og blev henrykt; Edvard hørte Pigens smeltende Toner paa Pianofortet, og var neppe istand til at holde det strenge Forbud. Tonekunsten blev deres Følelsers Tolk paa begge Sider, og efter faa Dages Forløb brændte Begge af gjensidig Lidenskab for den, der frembragte en saadan himmelsk Harmonie. Dog snart var denne ikke længere tilstrækkelig til at skildre Edwards Følelser, han blev Digter, og besang i de meest rørende Ballader sin Kiærlighed og sin Qual; Victorine var henrykt og søgte at svare i lyriske Udbrud; Kritikeren vilde vel have fundet Noget at udsætte paa disse, men Elskeren gienkiendte kun den Følelse, som de skyldte deres Tilværelse.

Endeligen havde disse Musikalske Elskende opnaaet den Alder, som var bestemt til deres Forbindelse. Man gjorde Enhver af dem det Forslag at indtræde i Vægteskab, men Begge viste den fuldkomneste Utilbøjelighed dertil. En Sammenkomst skulde — saa haabede Fædrene — udplette denne Modbydelighed. Edvard var en flion Ungling, Victorine en yndig Pige. De saae hinanden, de lode hinanden vederfares Retfærdighed; men ægte hinanden kunde de ikke. Fædrene forbauses des; Troen paa Sympathie ved Musik begyndte at

vakle hos dem. Men neppe vare de to unge Menneſter befriede fra Selskabſtvangen, før de ilede til deres Muſikværelſe, og udtrykte deres Ulykke for hinanden ved de meeſt henrivende Toner.

Sammenkomſterne blev gientagne, men de to Elſkendes Utilbøielighed mod hinanden formindſkedes ikke. Fædrene begyndte nu at indſee, at netop den ved Tonerne frembragte Kiærligheds Troſkab lagde Hindring i Veien, og de opfandt derfor et andet Middel. Taſtvæggen blev indrettet ſaaledes, at den ved mindſte Berørelſe maatte falde ned. Derpaa gaves Edvard og Victorine et nyt Muſikſtykke at udføre, og til gienſidig Forbauselſe ſang de en Duo, der udtalte Forſikkring om evig Kiærlighed. Snart ſittrede deres Stemme af Henrykkelſe, endelig qvaltes den gandske af Sukke — i dette Dieblik falbt den lette Skillevæg, de Elſkende gienſiendte hinanden, og med en Piils Hurtighed ilte Julius til Victorines Fødder. Med Glæde forenede Fædrene dem. Men Tonekunſten vedblev at være deres Kiærligheds Tolk, og ſelv i de ſaa mismodige Dieblikke, der ſtundom indſnege ſig i deres Ugteſkab, ſkulle de have yttret deres Følelſe i Sang.

H a a r l o f f e n.

Et episk Digt i fem Sange, efter Pope, af S. S. Blicher.

Første Sang.

Hvorledes Had til Elskov kan udbryde,
 Hvor rædsom Riv af ringe Ting kan flyde,
 Jeg synger — og nedlægger denne Gang
 For alle Junkere min Heltesang.
 Selv manguen Frøken være vil maaskee
 Saa naadig, til mit ringe Vers at see.
 Mit Væmne simpelt er, men ej min Være,
 Om disse ville saa bevaagne være,
 At skænke det et Smil.

Sig mig, Gudinde!

Hvor kunde da en Junker faae ifinde,
 At tee sig mod en Frøken saa gemeen?
 Og sig — thi det er som en Elibesteen
 For mine Dine — hvor en Frøken har
 En Junker villet holde saa for Nar?
 Vil sig Extrem kan Dødelige drives?
 Kan saadant Had i omme Hjerter trives?

Igjennem Silkeombæng Solen funkler,
 At aabne Dine, som dens Glands fordunkler.
 Nu Eljsbehunden sig paa Pudens strækker,
 Og Middagsklokken søvnløs Elsker vækker.

Gulbhret flaar; paa Gulvet Tøflen pletter
 Tre Gange — dog endnu Belinda ligger
 I Dunene; thi Sylphen sine Vinger
 Udbreder over hende, og medbringer
 I Drømme til den Skjønnes Leje hen,
 Smuk som Cupido selv, en Ungersvend;
 Han hvidsker sødt: „Du favre Dødelige!
 „Som tusind Borgere i Lustens Rige
 „Med stor og ængstlig Omhu vogte paa —
 „Om nogentid Din Sjæl i Drømme saae
 „Et Glimt af hvad Din Amme har fortalt
 „Om Ellekongers glimrende Gestalt,
 „Om Dverg, om Niise eller Bjergemand:
 „Saa hør og troe, hvad her paa Jordens Land —
 „Skjøndt Sandhed — ej af lærde Folk erfares,
 „Men kun for Piger og for Børn bevares —
 „En Løndom, hvorad kloge Daarer lee,
 „Og de Uskyldige allene see.
 „Viid da: af Vænder en utallig Hær,
 „Hvorvel usyntlig, er Dig altid nær.
 „De sig omkring Din Sminketrucks svinge,
 „Og ti Mand høj i Dine Drenringe.
 „Tænk, hvilket lustigt Tjenerskab Du ejer!
 „Og blæs saa ad een Rudsk og to Lakejer!
 „Min Sjæl i Kroppen af en yndig Kvinde,
 „Lig Din, i fordam Tid var sluttet inde;
 „Men dette Kjødvehikel jeg bortbytted
 „Her et af Luft, da jeg fra Jorden flytted.

„Naar Kvindens Sjæl sig her fra Kroppen lister,
 „Tænk ej, hun sine Luner derfor mister!
 „Af Luner hun regjeres stedse vil:
 „Skjøndt hun ej spiller selv, hun seer bog til;
 „For en Kareth hun faaer en lustig Karm;
 „Dg Lyst til Lombre i den lette Barm
 „Døer aldrig ud. Thi Sjælen gaaer tilbage
 „Til sin Bestanddeel, naar i Lykkens Dage
 „Den Skjonne blegner: hvasse Kappenftraller
 „Blier Tid — man Salamandere dem kalder.
 „De smme Hjerter smelte hen i Vand,
 „Dg brikke Maanekin i Skyggers Land.
 „Til Jord den Knipste som en Gnome baler,
 „Dg beder, sukker, græder og bagtaler.
 „Coqvetterne som Sylpher opad stige,
 „Dg flaggre, sværme trindt i Lustens Rige.
 „Endvidere Du vide maae, at hver,
 „Som smuk og kybsk foragter Mandfolk her,
 „Maae af en Sylphe lade sig besove;
 „Thi Nander frie for Dødeliges Love
 „Kan hver en Skikkelse, hvert Kjon antage,
 „Hvad vogter vel de Piger, kjælne, svage,
 „For lumsk Forsører og forvovne Sprader
 „Paa natlige Concerter, Maskerader?
 „Naar Lejlighed det varme Dnske fremmer,
 „Naar Dansen heber, og Musikken fremmer
 „Til Kjærlighed — det deres Sylpher ere;
 „Skjøndt Wren her paa Jord maae Skypden bære.

„Der gives Damer, som predestineres
 „Til hist af Gnomerne at embrasferes.
 „Med Stolthed fylde disse Nymphens Bryst,
 „Naar hun er døv mod Elskovs kjelne Røst.
 „Da tumles Tanker i den tomme Hjerne,
 „Mens Portopee og Baand og Kors og Stjerne
 „Forgjæves glimre; og imens Baroner
 „Og Grever læspe udi søde Loner:
 „”Min Naadige!” Det disse Sylpher ere,
 „Som unge Pigers skjelmste Dine lære
 „At blinke, Rindn paa Befaling gløde,
 „Og Hjertet flaggre Spraderen imøde.

„Tit tænker Folk, en Pige snubler, naar
 „Hun under Vagt af Sylpher gennemgaaer
 „Den svimle Hvirvel; hende de ledsage,
 „Og gammel Næsvished med nye forjage.
 „O! hvilken Pige kunde vel modstaae
 „En Elsker, hvis hun ikke flere saae?
 „Bestemt ved hiin Soupee var hendes Fald,
 „Hvis hun ej reddedes ved dette Bal.
 „Den skjønnne Chloë vist et Offer blev
 „For hiin Billet, Damet saa kjælent krev,
 „Naar Daphnis ej med lige kjælen Ild
 „Just trykte Haanden paa den Pigelil.

„Men Damen Hjertets Legetsøj omflister
 „Som sine Luner, Griller, Skoe og Vifter.
 „Det kalder Verden tit Letsindighed —
 „O blinde Dødelige! som ej veed,

„Det ene Sphærene tilskrives maage!
 „Af dem er jeg, som Du seer for Dig staae.
 „Jeg hedder Ariel, og har den Ære,
 „Din Bogter, skjøndt usynligen, at være.

„Nys som jeg svæver under Himlens Buer —
 „See! i Din Stjernes klare Spejl jeg skuer,
 „En frygtelig Ulykke forestaaer
 „Før Solen ned i Vesterhavet gaaer;
 „Men hvad og hvor vil Himlen ikke sige.
 „Jeg Dig advarer: vogt Dig smukke Pige!
 „Blot raade Sphæren kan: forsigtig vær!
 „Vogt Dig, og vogt for Mandfolk Dig især!”

Han taug. Men Moppe syntes at for lang
 Var hendes Søvn, og op i Sengen sprang.

Om man skal Rygtet troe. saa aabned nu
 Belinda Djet paa en Billet doux.

Knap havde hun „Saar — Hjerte — Engel —“ læst,
 Før Synet var som bort fra hende blæst.

Den lille Fod hun udaf Sengen strækker;
 Det skjønneste Ansigt hen mod Spejlet rækker;
 Og let bedækt med hvide Morgendragt
 Tilbejder Toiletlets Undermagt.

Den ringere Præstinde allerede
 Paa Alteret begynder at udbrede
 Haarnaale, Perler, Glasper, Diamanter,
 Guldringe, Prækenstøner, Silkevanter,
 Skildpaddeskamme, Kniplinger og Baand;
 Præstinden ordner alt med særdig Haand,

Og Tjenesten begynder Kjælvende,
 Dit rejser sig Belinda for at see,
 Hvorlunde Konsten staaer Naturen bi.
 Hun smiler, vækker alt sit Tryllerie;
 Hun rødmer gradviis — straalers meer og meer;
 Seer suurt — seer sødt, og nejer, nikker, leer.
 De travle Sylpher trindt om hende sværme,
 Og medens nogle rynke hendes Wrime,
 Een glatter Kjolen, og en anden staaer
 Paa Skuldren for at krølle hendes Haar.
 Saaledes Sylpherne Belinda pryder;
 Skjøndt Jomfrue Betty Wren derfor nyder.

U n d e n S a n g.

Ej mere prægtig Solen straalers, naar
 Den frem paa Østens Himmelsbue gaaer
 Af Havets Purpurbølger, end Belinde,
 Dens Straalers hæbdige Medbejlerinde,
 Paa Themsens glatte Søverbarm fremstiger.
 En Hær af pæne Ynglinger og Piger
 Om hende glimre, men de ændses ikke;
 Thi kun paa hende fæstes alle Blikke.
 Et Kors hun bar, som Joden lysse gad,
 Og Tyrker selv andægtig vist tilbad;
 Men større Glands det Ansigt dog opklarer,
 Som et fornøjet Hjerte aabenbarer —

Men og et flygtigt, som de Djekast,
 Der løbe rundt udi urolig Hast.
 Hun smiler hvert forelsket Blik imøde,
 Men støder fra sig uden dog at støde.
 Som Solen hun hvert jordisk Dje blænder;
 Som den til Alle sine Straaler sender.
 Om Damer havde Fejl, da maatte disse
 Af saadan Skjønhed skjules reent tilvisse;
 Om nogen i Belindes Lod mon falde,
 See blot paa hende — og forglem dem alle!

Blandt hendes Yndigheder ogsaa var
 Til Mandfolks Odelæggelse et Par
 Af Lokker, glatte, brune, silkebløde,
 Som bragte Klippehjerter til at gløde.
 De hang paa Marmornakken som to Snarer;
 Og ligerviis som Fugle, Fiske, Hare
 Ved Haar besnærede i Fælten gaer:
 Saaledes Amor og med Kvindehaar
 Kan stolte Kæmper selv tilfange tage,
 Og holde dem i flige Lænker svage.

En Greve havde disse Lokker seet;
 At see og ønske dem var ikkun eet.
 Med Bold at vinde eller og med Svig
 At fange dem han pønser strax; thi sig,
 Om det en Elsker store Scrupler giver,
 Paa hvilken Vej han Sejerherre bliver.
 Om Sejr og Held i denne Hjertets Sag
 Bor Greve allerede før end Dag

Til alle Guder havde gjort sin Bøn;
 Men dog især til Cythereas Søn.
 For ham et Alter han opreiste net
 Af tolv Romaner, og paa Alteret —
 Skjønbt sukkende — nedlagde med sin Haand
 En Silkevante og to Strømpebaand.
 Hver forbunds dyrekjæbt Trophæe, han ejer,
 Dpoffres nu i Haab om større Sejer.
 Med Elskovsbreve Baalet han antænder,
 Og trende dybe Hjertesuk udsender
 For ydermere at oppuste Luen;
 Og derpaa næsegruus han midt i Stuen
 Medkaster sig, og beber at han maae
 Sit Dnske opfyldt snart og længe faae!
 Det halve huldt de Himmelske bønhoerte —
 Det halve Vinden bort i Luften førte.

Men hen ad Themsens Bolger Skibet svæver,
 Mens Solens Billede paa Vandet bæver,
 Og medens Instrumenters søde Klang
 Ledfager seilbehængte Sneffes Gang,
 Som af Zephyrer blidelig fremskydes;
 Belinda smiler — hele Verden frydes;
 Kun Sylphen ej: af Unelser bespændt,
 Mod mørke Fremtid er hans Sjæl henvenbt.
 De lette Hære han tilsammenkalder,
 Og flux forsamle sig de troe Vasaller.
 I Sejl og Louge susende de høres.
 (Paa Dækket troer man blot, at Vinden røres.)

De tynde Væser sig i Luften svinger;
 Alart skinner Solen gennem deres Vinger.
 Selv alt for fine for et dødt Dje
 Snart dale de — snart stige mod det Høje;
 Udskilles, sammensmeltes som de vil,
 I yndigt, tusindfoldigt Farvespil.
 Et Straalevæv er deres Dragt, som flyder
 Paa Vindens Bølger, og som Lyset bryder
 Ved hver en Bending i uendelige
 Skatteringer. Regnbuens Farver rige
 Er' fattige mod sig Mangfoldighed,
 Som intet jordisk Sprog at skildre veed.

Paa gyldne Mast, midt udi hele Flokken,
 Stod Ariel, og løstet Azurstocken.
 Sit lette Scepter Sylphkongen svinger,
 Og mens han samler sine Purpuringer,
 Hans Røst som Volscharpen listigt toner:
 „I Feer, Alfer, Genier, Dæmoner,
 „I Sylpher og Sylphider! hører til,
 „Hvad eders Konge nu forkynde vil!
 „End er vel ej den høje Lov forglemt,
 „Som haver Luftens Borgere bestemt
 „Hver til sin Dont: i Vethrens Marker blaae
 „Maage Nogle op og ned med Solen gaae,
 „Mens Andre følge Maanen i dens Gang,
 „Og rulle Stjerner gennem Himlens Bang.
 „En Deel af Væsen mindre fine nærme
 „Sig Jorden meer, og udi Ratten sværme

„Imellem Nordlysflammer, og forfølge
 „De Stjerner, som i Oceanets Bølge
 „Fra Himlen falde: Disse Tordner brygge,
 „Dg hyle Jorderig i Taggers Skygge;
 „Udsende Stormene, og Skyer kryste:
 „Sneebyger hvirvle ud, og Regn nedryste.
 „Men Andre dvæle nede her paa Jorden,
 „Dg holde Folk og Stater udi Orden.
 „Uf dem er Vi, hvis mindre hæderfulde
 „Bestilling blev, at vogte paa det hulde
 „Men svage Kjon; og skjøndt de Andre vinde
 „En større Roes — vi mere Moerskab finde.
 „Vi hytte Pudderet for Stormens Vold;
 „Mod Solens Stik vi ere Hudens Skjold.
 „Fra Roser og Regnbuer vi udtrække
 „Den Sminke, hvormed Kinderne de dække.
 „Vi krosle Haaret, hielpe dem at rødme,
 „Dg i hver Mine lægge dobbelt Sødme;
 „Ja tit i Drømme vi dem inspirere,
 „Hvorlunde de en Kjole skal garnere,
 „En Sløise ændre eller og et Baand,
 „Dg ordne Ringene paa hviden Haand.
 „Ibag et rædsomt Varsel truer da
 „Den skjønneste blant Kvinder; men hverfra,
 „Hvorledes, hvor, om det er lumsk Bedrag,
 „Om aabenbare Vold — det er en Sag,
 „Skjult indtil nu bag Fremtids mørke Klæde:
 „Om Nymphen Phoebes Lov skal overtræde,

- „Hvad eller hendes Natborbspeil skal faae
 „En Revne; om en Plet skal komme paa
 „Den nye Chemise eller hendes Ure;
 „Om hun idag skal saa uheldig være,
 „At glemme Kirken eller Masketaden;
 „Om hun skal tabe her etsteds i Staden
 „Sin Brystnaal, Ring, sit Gulduhr eller Hjerte;
 „Hvad eller Skjebnens Riis skal Moppe snærte —
 „Hver til sin Post, I Vænder, iler nu!
 „Du Zephyretta! Visten kom ihu!
 „Du Brilliante, Uhret vogte maael
 „Brystnaalen Momentilla passer paa.
 „Du Mimma! varer paa den nye Sjaloppel
 „Og Ariel skal selv bevogte Moppe;
 „Men femten Sylpher, alle troe og gjæve,
 „Aarvaagne Vægtere om Skjørtet svæve!
 „Lit saae vi syvfold Hegn at faae et Rivt,
 „Endstjøndt af Fiskebeen og Pocher stivt.
 „Men hvilken Sylphe flødesløs forsømmer
 „Sit høje Kald, og fra sin Post borttrømmer;
 „Skal føle Hævnen brat og skarp og heed:
 „Aarhundreder i Flasker puttes ned;
 „Paa Knappenaale spibdes; eller han
 „Skal druknes i et Hav af Sminkevand;
 „Udi en Haarnaal hele Sæller klemmes,
 „Hans Flugt af Gummi og Pomade hemmes;
 „Med Silkevinger klistrede forgjæves
 „Han prøve skal i Luften op at hæves;

„Hans tynde Bæsen sammensnærpes Skal
 „Af Allun, som et Lov i Bladefald;
 „Hvad eller han paa en Børmøllevinge
 „Skal lade sig som Trion omsvinge;
 „Hvad eller jeg hans arme Krop skal bade
 „I Damp og Skum af kogthed Chocolate!“

Saa talte han. Hver Aand paa snelle Vinger
 Fra Masten ned sig om Belinda svinger:
 Endeel i Krøllerne af hendes Haar,
 Endeel paa Vagt om Barm og Skuldre staaer,
 Endeel om Skjørtet; men forfærdede
 De alle Skjæbnens Slag imøde see.
 (Sluttes i næste Bind.)

S h a k e s p e a r e.

William Shakespeare, en Uldhandlers Søn i Stratford-upon-Avon, var født den 22 April 1564. Gist i sit 19de Aar, fortsatte han en Tidlang Faderens Handel, men maatte for Krybeskytteri og et Skiemtedigt over Jagteieren Thomas Lucy flygte fra Huus og Hiem. Han tyede til London, hvor han først fandt sit Udkomme ved at holde Heste udenfor Theatret; thi i de Tider, før Karether vare komne i Brug, pleiede Damer og Herrer at ride til Comedien, og lade en Dreng

eller Karl holde deres Heste til Forestillingen var til Ende. I denne Stilling blev han kiendt med Theaterspersonalet, der skaffede ham Ansættelse inde i Huset som Statist, hvorfra han snart forfremmedes til virkelig Skuespiller; og nu varede det ikke længe, før han ogsaa fremtraadte som Theaterdigter. Hans første Stykke skal have været: den første Part af Kong Henrik VI., et historisk Skuespil, som menes at være skrevet 1589. Siden skrev han 34 andre Stykker, hvoraf 12 ere Sörgespil og 14 Lytispil, de øvrige historiske Skuespil. Hans sidste Stykke var: „Den tolvte Nat,“ og antages at være skrevet 1614. Hos ingen dramatisk Digter findes saa herlige Scener, som hos Shakespeare; men intet af hans Stykker er frit for Feil, grundede i Tidssalberens og hans egen usfuldkomne Dannelses. Uregelmæssighed i Stykkernes Gang, pudsig Blanding af Alvorligt og Comisk i samme Stykke, stundom unaturlige Tanker, haarde Udtryk, dunkel Bombast og hyppig Tagen efter Ordspil. „Dog“ — siger Hugh Blair, den kompetenteste af alle Konstbommere — „alle disse Feil opretter Shakespeare ved to af de største Yppertligheder, som nogen tragisk Digter kan besidde: hans livfulde og afvexlende Charactermalerier; hans stærke og naturlige Udtryk af Lidenskab.“ Ogsaa som Comiker giver samme Konstbommer ham ligesaa stor Berømmelse, og ligesom hans Lands Styrke fornemmelig viser sig i Tragedierne Othello og Macbeth, saaledes vil

hans Falskaff, som komist Character, stedsse fortiene den høieste Beundring. Nogle af hans Stykker læses i gode danske Oversættelser af Foersom, Dehlenschläger, Abrahamson og Flere. Shakespeare døde i sin Fødebye Stratford selvsamme Dag som han fyldte sit 52de Aar, nemlig den 23de April 1616 (samme Dag, som Spaniens store Cervantes døde), og han ligger begravet i Stratfords store Kirke, med en Gravskrift, saa lydende:

Grav, Ven! for Jesu Skyld, ei nær
 Det Støv, som ligger jørdet her.
 Betsignet være den, som sparer denne Steen,
 Forbandet være hver, som rører mine Been!

Napoleons første Bekjendtskab med Barras.

Med Forræderie havde Engellænderne faaet Toulon i deres Bold, og da det var Nationalkonventet saare magtpaaliggende, at tilbagevinde denne Plads, som det sydlige Frankrigs Rolighed afgang af, blev Barras didsendt, for at drive Beleiringen med Gynd. Han undersøgte Værkerne, forandrede adskilligt, og raadførte sig med de bygtigste Officerer. Blandt disse befandt sig Artillerieofficeren Buonaparte, der ofte vendte hans Dpmærksomhed paa sig. „Hvorfor, spurgte han ham, er ikke denne Høi besat? Rigtignok er den steil, men

Tienden kunne vistnok derfra tilføies megen Skabe." —
 „Borgerrepræsentant!" svarte Buonaparte: „just dette
 var min Mening; jeg ønskede, at et Batterie maatte
 worde opreist der, og havde alt ladet bringe Fachiner
 hid; men man ansaae mit Project for uudsørligt, og
 jeg fik Ordre til, igien at sende dem tilbage." —
 Men at reise et Batteri paa Høien der, er heller ei saa
 let en Sag: troer De, at kunne tage Dem det paa?
 at kunne kommandere sligt et Batteri? — „Ja, Bor-
 gerrepræsentant, og det dygtigt." — Mener De
 ogsaa, at kunne udføre denne og hiin Operation? —
 „Ja, Borgerrepræsentant, og det dygtigt." Paa
 Alt, hvad Barras foreslog ham, svarte han stedse med
 Selvtillid, han skulde nok udføre det, og det dygtigt.

Intet Menneffe, sagde Barras, kan have havt
 større Tanker om sine egne Kræfter; men det var Over-
 beviisning, ikke Praleri. Under Toulons Beleiring,
 lige til dets Gienerobring, holdt han virkelig hvad han
 havde lovet, og mere til. — Det er bekiendt, at Bar-
 ras siden lod Buonaparte komme til Paris; at han
 holdt ham tilbage, da han vilde forlade Frankerig og
 reise til Tyrkiet, hvor han haabede at gjøre sin Lykke;
 at han understøttede ham, da han leed Mangel, og
 skaffede ham Kommandoen over den italienske Armees
 Kort — at han var hans Lykkes Skaber.

Et Brev fra Generalinde Bertrand,
 skrevet paa St. Helena til en Veninde i Frankrig.

December 1815.

Kjæreste Caroline!

Skiondt jeg ikke saa Dig, ikke kunde gjøre nogen Afstale med Dig i de sidste Rædselsdage af mit Ophold i Paris, saa veed jeg dog, at jeg kan lide paa Dig, og at Dit Navn ikke forekommer i det Weirhane Lexikon, der nys skal være udkommet i Paris. Overhovedet skulder man vel os Kvinder det Vidnesbyrd, at vi ere langt standhaftigere i Med- og Modgang end Mændene: Den, vi engang elske og beundre, sængsler Ulykken os kun stærkere til, vi vorde Heltinder, vi følge ham i Fængsel, i Dødens Fare!

Det sølte i det mindste Jeg, da jeg besluttede at følge Napoleon hid. Nægte vil jeg ei, at den rædsomme Fremtidsudsigt, at Tanken om mine uopdragne Børn ængstede mig dybt; men dog vakkede jeg intet Dieblik. Tanken: hvad vil Napoleon dømme om Dig? gav mig Kraft, og jeg besteg Northumberland, fastbesluttet, aldrig at skille min Skiebne fra hans. Beskrædt min Beslutning har jeg vel ofte under min tremaanedlige Reise, men angret den aldrig. Jeg gjør

det ei heller endnu. Troer Du, alt Haab har svigtet os? Det svigter os ei, saalænge Napoleon lever! Saalænge Franskmændene vide det, ville de fæste deres Blik paa ham, om han end, som *Prometheus*, var smeddet til den fierneste Klippe. Ei blot Soldaten hænger ved ham; syv Tiendedele af hele Frankrigs Borgere har kæmpet for ham eller bedt for ham.

Ei kan jeg beskrive Dig, hvad jeg følte, da min Pige en Morgen tidlig meldte mig, Keiseren og min Mand vare alt paa Dækket, da man oinede *St. Helena*. Jeg ilte ud. Da saae jeg i det Fjerne et blaaligt Bierg, hvis Midte omgaves af Skyer, men hvis Top steg høit over disse. Man sagde mig, at vi endnu vare 80 engelske Miil fra Den. Napoleon stod paa Dækket saa fordybet, at han ei engang bemærkede mit Komme. Han havde forslagt Armene, trykt Hatten dybt ned i Panden, paa hans Ansigt var ingen Bevægelse at læse; men at hans Aand var meget sysselsat, sluttede jeg deraf, at han et heelt Qvarter igiennem ikke tog Tobak. — Endelig bemærkede han mig og sagde smilende: „Nu, Madame, der seer De mit *Olymp*.“ — „Ret, Sire,“ svarte jeg: „*Olymp* er overalt, hvor *Jupiter* boer.“

Det blaae Bierg deelted efterhaanden, og viste sig snart, som en uregelmæssig Hob sønderrevne Klipper og Høie, der lodret stige op af Havet, hist og her danne uhyre, nedhængende Steenmasser, og ved snev

re Dale skilles fra hverandre. Intet sørgeligere kan der vel gives i Naturen, end Synet af disse sorte ufrugtbare Masser, som ikke smyktes af noget Træ, nogen Busk eller Plante, og hvorfra et Forbjerg hæver sig 3000 Fod over Havsladen.

Hele Den skal være opstegen af Havet ved et vulkanisk Udbrud, og nu har den europæiske Folke-Vulkan slunget en Mand derover, hvis Ankomst Indbyggerne ville finde langt forunderligere, end en Steenregn fra Maanen. Det tænkte Portugiserne vel ikke paa, da de for tre Aarhundreder siden opdagede Den, at engang en Korsikaner, efterat have forjaget deres svage Regent til Brasilien, skulde vorde forviist til den! Det tænkte Engellænderne og Hollænderne vel ikke paa, da de for halvandethundrede Aar siden kæmpede om denne nøgne Klippe, at man engang vilde betroe den et saa vigtigt Pant; det ahnede det ostindiske Kompagnie vel ikke, da det her traf Anstalter til hjemvendende Skibes Provi-
 antering, at det tillige byggede et Fængsel for Ham, der ofte havde svoret dets Undergang. — Da Madame Lætitia 1768 kom i Barselseng i Ajaccio, da kunde vistnok Ingen drømme om, at et Meteor i dette Die-
 blil var tændt paa Korsika, hvis Flamme vilde omfatte hele Europa. Men naar nu Flammen ingensunde er slukt, men kun har koncentreret sig paa St. Helena, og behøver man vel ingen Prophet at være, for at for-

ubsee, at nye Lyn herfra engang ville overstrømme al Jorden.

Den indbrydende Nat drev os endelig fra Dækket. Vi pleiede at tilbringe Aftenen i Keiserens Kahyt, men denne gang vilde han være allene. Sovet har han ikke, thi vi hørte ham hele Natten giennem de tynde Vægge. Selv kunde vi ei heller sove. — Ved næste Morgengry kastede vi Anker ligeoverfor et Par Huse, som vore Esfolk kaldte *Ja m e s t o w n* (Jakobsstaden). Denne saakaldte, af een eneste Gade bestaaende Stad er bygget ved Stranden paa saa snever en Plads, at den bager de Dække af Huse synes muret til Klippen. Dgsaa fortaeller man, at Klippestykker, løsbrevne af Regnen, tidt ere nedstyrte paa Tagene, have slaget disse sønder, og knuust Indvaanerne; og dog skal Jakobsdalen være en af de videste paa hele Ven.

Efterat vor Hilsen var bleven besvaret af Fortets Kanoner, satte Capitainen sig i en Baad og seilede i Land, udentviwl for at træffe de nødvendige Forberedelser til vor Modtagelse. Giennem Rikkerter kunde man tydeligt see, at den hele lille Stad var i Bevægelse; see, hvorledes Folk løb mellem hverandre; Soldater marscherede hid og did. En Mængde Baade stødte fra Land, Nysgierrige omringede vort Skib.

Den hele De skal neppe eie 2000 Indvaanere, hvis større Halvdeel nu syntes at svømme paa Havet, for at see en Mand, som de kun kiendte af Aviser, og om

hvem det aldrig var faldet dem ind, at han engang skulde vandre iblandt dem. Men denne gang var deres Nysgierrighed forgiæves, thi Napoleon forlod ikke sin Kahyt, og det var strengt forbudet, at tage Nogen ombord.

Keiseren syntes at vente, at Gouverneuren skulde aflægge et Besøg hos ham; men det skedte ikke, og først sildig om Aftenen kom Capitainen tilbage med den Besked, at vi skulde blive paa Skibet, indtil det Huus, der var hidkommet fra Engelland, var bragt i Land og opsat. Det glædede mig at høre, at Keiseren heftigt protesterede derimod: „hellere — sagde han — vilde han til den Tid hielpe sig som han kunde i det mindste Privathuus.“ Dette indrømmedes, efterat Capitainen et Par Dage havde seilet frem og tilbage og parlementeret.

Den sidste Nat paa Skibet tilbragte vi uden Søvn, pakkede ind, pyntede os, o. s. v. Neppe var Solen opstaaet, før Napoleon i fuld Uniform, med Greslegionens Stjerne, traadte paa Dækket. Gouverneuren havde sendt en net Baad, som Keiseren og hans nærmeste Omgivelser besteg; de Dvrige fordeeltes i Skibsbaadene. Napoleon havde smigret sig med, at, naar han stødte fra Skibet, skulde dets Kanoner sige ham Farvel, og Fortets hilse ham; men Alt blev stille. Da vi landede ved Broen, ventede vi at finde Gouver-

neuren, men, Indvaanerne undtagne, som trængte sig om os, var Ingen at see.

Napoleon forlangte strax at vorde ført til den for ham bestemte Baaning; men man betydede ham, han maatte først aflægge et Besøg hos Gouverneuren. Da lynte Breden i hans skarpe Die, dog fattede han sig og fulgte Capitainen taus; min Mand ledsagede ham. Vi Andre begave os til nogle Privathuse, som man i Hast indbrømmede os; de laae paa den Side, Klipperne udhænge over, og vare overalt omringede af Skibbatter. Selv paa Klipperne over Husene stode Soldater, formodentlig for at see, hvad vi vilde tage os til paa Tagene.

Napoleon kom snart efter. Min Mand fortalte mig, Gouverneuren var ikke kommen ham et Skridt imøde, men havde modtaget ham med stiv Høflighed, og da Napoleon paa engelsk Viis vilde række ham Haanden, havde han med en vis Vengstelighed holdt sin tilbage, blot tituleret ham General, gjort ham nogle intetbetydende Spørgsmaal om hans Sundhed, og holdt for sikret, han skulde gjøre Alt, hvad hans Instruction tillod ham, for at gjøre Hr. Generalen hans Dphold paa Den behageligt. Da Napoleon herpaa gjorde en Mængde utaalmodige Spørgsmaal, besvarte Gouverneuren dem alle kun halvt, undskyldende sig, at han endnu ikke havde haft Tid til, at gjøre sig gandske fornøielig med sin Instruction.

Kun Taalmodighed! Troer den stive Hr. Gouverneur, at undgaae den imponerende Indflydelse, Napoleons Nærværelse, og Mindet om hans Bedrifter, maa have paa alle Hjerter, da tager han meget fejl, og har allerede sporet denne Vildfarelse paa sig selv, thi ved Afskeden fulgte han den høie Gæst udenfor Døren, og da han mod Aften aflagde sit Contrabesøg, syntes han virkelig blot kommen for, at gjøre ham sin Dvartning. Dgsaa gav Napoleon ham formelig Audients, underholdt sig snart med ham, snart med sine Officierer, paa samme Maade, som fordem i Thuillerierne, talte om Europa, Indien og Amerika, om Handel, Agerdyrkning og Dvægavl, erkyndigede sig tilfældigviis om Jagten, hørte med Fornøielse, at der fandtes en Mængde Agerhøns paa Den, nikkede venlig med Hovedet og gik ind i sit Kabinet.

Allerede have vi ubtænkt et halvt Dusin Muligheder, hvorledes vi, trods alle Skilhvagter, Telegrapher og Commissaireer, kunne undvige fra denne Klippe. Endnu i Saar fornyede en lille, sælsom Omstændighed vort Mod, vort Haab. Vi spadserede ved Stranden; der fandt vi et Slags store Bønner, sankede dem op, og spurgte vore Ledsagere, hvorledes de vare komne hid. „Søen har skyllet dem hid,“ sagde en gammel Officeer, „det skeer undertiden; formodentlig komme de fra den afrikanske Kyst.“ — „Ha!“ raabte Napoleon, greb min Haand, førte mig nogle Skridt til Siden og hvi-

skede hastig: „disse Bønner have svømmet hid en Wei af tusinde engelske Mile, have dog endelig fundet en tør Plet Jord, og vi skulde forsage!“

Hidtil bevogte Engellænderne os saa ængstelig, som om de mene, vi ville pludseligt forsvinde i en Klippekløft og igien komme tilsyne midt i London. Det finder sig nok! pleier Napoleon smilende at sige. Han er og bliver sig selv liig. En stor Deel af Dagen tilbringer han hos Arbeidsfolkene, der opreise hans Baaning. Selv anordner han Alt, forandrer Meget, og yttres saa megen Interesse for dette Byggerie, som om det ikke faldt ham ind, nogensinde at forlade Den. Det kommer af, at han stedsse griber en Gienstand heel, og ei er istand til at giøre Noget halvt. —

Her maa jeg afbryde; Skipperen er seilfærdig. Snart mere. Farvel!

Efterskrift. Her paa Den er en uhyre Mængde Rotter. Lænk Dig min Skræk! Da jeg vil udpakke mit stabseligste Hovedtøi, har Rotterne allerede ædt det op. Min Mand leer ad mig, og trøster mig med, at det er gaaet Keiseren endnu værre: Rotterne have nemlig listet sig ned i hans Papirer, og spædt Concepterne til de berlinnske og mailandske Dekreter.

B u o n a p a r t i a n a.

(Ud af Lombards Memoirer.)

Lefevre, Rhinarmeens Nestor, stod i nøieste Forbindelse med Napoleon, og var Vidne til dette glimrende Meteors Fremtrædelse og Falden. Han har en Rigdom af Erfaringer, Saa kunne rose sig af. Altid naar han talte, var jeg lutter Dre. Hans militaire Anstand, hans graae Haar, hans skarpe og strænge Blik, hans Kiærlighed til Fædrelandet, hans Mildhed mod Soldaterne, havde vundet ham mit hele Hjerte. Nogle af Marskallens Bemærkninger om Napoleon vil jeg meddele, saavidt mueligt, med hans egne Ord:

„Ja, Napoleon var tapper; jeg har endog seet ham forboven. Engang susede Kuglerne om hans Dre i Føgtningens Hede: en af hans Adjutanter søgte at dække ham med sin Person. Dogangse Kiød han ham tilside, men trebiegang sagde han halvarrig: ”Lad de Barmestreger fare; jeg maa have fri Udsigt!”“

„Ofte har jeg hørt, og jeg er selv tilbøielig til at troe, at Napoleon ikke er istand til, at lade en enkelt Bataillon manøvrere ordentligt; men er Falden om, at dirigere en heel Armee, eller udføre en stor Bevægelse, da er jeg af den Mening, at han deri aldrig har havt sin Lige.“

„Han besad et forunderligt Talent til at giætte Fiendens Bevægelser. Naar han i det Dieblig Træfningen skulde begynde, med sit Teleskop havde gjort sine Jagttagelser paa en Høi, da pleiede han at spørge de ham omgivende Generaler, hvor og hvorledes de meente Fienden vilde angribe. Efterat have seet igiennem Rikskerten, sagde den Ene: paa denne, og den Anden: paa hiin Side. — ”Nei — svarte Napoleon — der vil det skee, og saaledes vil det skee”, og han feilede aldrig.“

„Sædvanligen forlod han Høien, der havde været hans Standpunkt, med munter Mine; men hørte man ham komme fløitende ned, kunde man være vis paa, at de fiendtlige Rugler snart vilde gjøre den Høi, han nys havde forladt, til deres Maal, og det skeete stedse.“

„Under de frygtelige Slag ved Brienne og d'Arcy meldtes ham, at en Division af Garden var i Begreb med at vige. ”Min Garde, — freg han — min Garde viger!” Springer derpaa op, svinger sig paa Hesten, sporer den til Galop, og, uden i mindste Maade at bekymre sig om, hvad enten der er Nogen efter ham eller ikke, spyer han, med Sabeln i den ene Haand og Pistolen i den anden, mod de fiendtlige Rækker, og giennembrøder dem.“

Ved samme Leilighed fornærmede han mig og nogle andre Marskaller, der vare hos ham, uden at vi dertil gave mindste Aaledning. En Hob Konfriberede, der

nys havde forladt deres Hiem, og maaskee aldrig før havde haft en Bøsse i Haanden, blev foran os rækkes viis strakte til Jorden af den fiendtlige Jld. Napoleon ilte til dem, og begyndte at exercere den Første den Bedste han traf paa. "Saaledes — sagde han til ham — maa Du lade og holde Geværet; kun eengang maa Du fyre, og saa trænge fremad med Bajonetten, det er det Hele!" — Da han derpaa var gaaet videre med os, sagde han i Talens Løb reent ud, at han, hvis vi fluffede hans Forventninger, ogsaa vilde exercere os, og det saaledes, at vi ikke skulde lyfkes ved det. Da han nu var kommen til det Sted, han vilde blive paa, trak vi os tilbage. Han savnede os, da han vilde sætte sig tilbords, og sendte Bud efter os, men da vi frabade os Wren, kom han selv stormende til os. Med begge Hænder greb han mig i Haaret og sagde: "Hvad, Du gamle Niding, Du Forræder! Vil Du forlade mig, vil Du lade Din gamle Kammerat i Stikken paa en Slagdag? Saasnart Russerne ere drevne tilbage, vil vi tale om vor Strid; følg mig nu!" Og vi fulgte ham."

Dødningshuset i Paris.

Selvorderes og andre ved en unaturlig Død Bortrevnes Liig blive tre Dage udstillede i Paris paa en Plads, der kaldes la morgue, for at Slægtninger og Venner kunne' kiende dem igjen og lade dem begrave. Dog som oftest udstilles saadanne Ulykkeliges jordiske Levninger, der midt iblandt deres Brødre søgte eller lede en voldsom Død uden at et Vie græder for dem.

Paa Veien derhen komme vi til Pont Neuf. Et pludseligt Dpløb spærrer Veien derover; Mængden styrter mod Brorælværket. Tumulten river os med sig. Ingen har Tid at sige os, hvad her er paa Færde. Et ungt Fruentimmer staaer ved Rælværket, ubeværgeligt, med rødgrædte Mine. Vi spørge hende om Aarsagen til Dpløbet. Hun svarer hulkende: „En Ulykkelig har styrtet sig i Vandet.“ Vi see derned. Redningsbaaden kæmper med Flodens Bølger. Et langt Dvarteer gaaer hen under frugtesløs Søgen. Endelig viser sig en hvid Skikkelse paa den fierne Vandflade; Baaden iler til. Man trækker et Liig op af Vandet. Det synes at være en Pige paa 16 til 18 Aar. Intet Livstegn! Man bringer hende ind i det lille til Druknedes Redning bestemte Huus. Den tilstedeværende Physikus anvender alt hvad Kunsten mægter — forgæves! Død! lyder det. Da der Intet findes hos den Døde, som kan give nogen Dplysning om hendes Per-

son, saa kommer den sorgelige Baare; hun bliver lagt derpaa, og Toget begiver sig paa Veien til la morgue.

Vi følge. Den unge Pige, vi talte med paa Pont-Neuf, gaaer taus, stirrende paa Baaren og hullende ved vor Side. Vi spørge hende, om den Drukne maaffee var hendes Veninde eller Slægtning. Hun hængter det, men fortæller os tillige, at hun, i det hun gik over Broen, var bleven tiltalt af den Ulykkelige, at Denne havde givet hende en Ring, og derpaa med Lynsnarhed styrtet sig fra Rækværket ud i Floden; men paa Ringen stode Ordene Charles à Marie (Carl til Marie). Hendes egen Brudgom hedde Charles og hun vidste, at han havde maattet bryde med en Kiereste ved Navn Marie, fordi hans rige Forældre ikke havde villet tillade ham at gifte sig med en fattig Sypige. Hun endte med de Ord: „Nu vil jeg gaae og bringe min Brudgom hans første Elskerindes sidste Gave.“ Hun sagde os Adieu, og gik en anden Wei.

Nu staae vi ved Dødningshuset. Liget lægges til Skue ved Siden af de Dvrige. Hun synes at slumre; intet Dødsstræl har endnu fordreiet det ungdommelighedsionne Ansigt's Ynde, og hendes formrige Legeme hentyder paa den Livsyppighed, der endnu for en Time siden var deri! Kummeren synes vegen fra hendes Pande — nu er hun lykkelig.

(G. L. P. Sievers.)

Frivillig Hungersdød.

Beskreven af den Ulykkelige selv. *)

En Kiøbmand, 32 Aar gammel, som ved Uheld havde tabt sin hele Formue, besluttede, at sulte sig selv ihjel. Desaarfag begav han sig den 15de Septbr. 1818 til en affides, lidet besøgt Skov, grov sig der en Grav, og tilbragte i den 18 Dage uden Næring. Da fandt en i Nærheden boende Kromand ham endnu levende, fik endt yderst afkræftet, uden Bevidsthed og uden Mæle. Med Møie fik han en Skeefuld Kiødsuppe i ham, hvorpaa han strax opgav Anden.

Hos ham fandt man en Dagbog, som, den Eneste i sit Slags og yderst mærkværdig saavel i fysisk som psykisk Henseende, ansees værd at meddele Læserne Ord til andet. Thi aldrig har man endnu af den Ulykkelige selv hørt Noget om de successive Forandringer, der ved denne grusomme Død yttre sig i Legeme og Siel.

L e o A f s k r i f t.

Den ædle Menneſkeven, som finder mig her engang efter min Død, bedes nedgrave mig esteds og

*) Af Gusefands Journal der pract. Heilkunde.

derimod beholde mine Klæder, min Pengepung, Kniv og Brevtaske. Iøvrigt bemærker jeg, at jeg ikke er nogen Selvmorder, da jeg ved flette Mennesker har mistet hele min Formue, og ei vilde falde mine Bønder til Byrde. At obducere mig, behøver man ikke, da jeg, som sagt, er sultet ihjel.

U n o n y m u s .

Efter ovenstaaende Erklæring, som jeg allerede skrev i S., vilde jeg vel døe incognito her, efter først at have kasseret alle mine Papirer, men for at forebygge en unødvendig Fremlysning af mit Liig i offentlige Blade, har jeg ladet det fare, og bemærker kun dette, at jeg ved min Families Haardhed er tvungen til at sulte mig ihjel. — Jeg var, som man kan see af mit Pas, Ridsmand der, men mistede ved Uheld Størstedelen af min Formue, kunde derfor ikke præstere Præstamba, fik altsaa Berelarest, og fratoges det Sidste jeg eiede. Hvad skulde jeg vel nu tage mig for i Verden uden Penge. Min hele Formue bestod i 9 Gr. 6 Pf. Med dem gik jeg til F., hvor jeg kom Kl. 4, skrev to Breve med Posten, betalte for det til min Tante, der aldrig tager mod ufrankerte Breve, 3 Gr., fortærede for 3 Gr. og forlod F. Kl. 6 med 3 Gr. 6 Pf. som jeg eier endnu. Forsynet førte mig paa Landeveien giennem L., og jeg bivouakerede under aaben Himmel, da jeg ikke trøstede mig til, at tage ind i nogen Kro med mine 3 Gr. Men i Busken, jeg havde

valgt til Natteleie, kunde jeg for Kulde og Regn ikke udholde det længere end til Kl. 2 om Morgen. Da begav jeg mig igien paa Reisen, gik igiennem H., og tog, ledsaget af Forsynet, denne Bivouak i Besiddelse, hvor jeg tænker at oppebie den bittere Død, hvis Gud ingen Hielp sender forinden; thi tigge kan og vil jeg ikke. — I Gaar den 15de, har jeg gjort mig denne lille Hytte og i Dag tidlig skrevet dette. Desværre maa jeg nu sulde ihjel her, da man i min Alder ikke bliver antaget til Soldat, skiondt jeg har melbt mig hos alle Chefes, og at leve af Andres Naade, kan jeg ikke overtale mig til. Den som engang finder mig her efter min Død, der sagtens vil paafølge om et Par Dage, beder jeg at sende dette Blad til min Broder N. i N.

B — Skov, den 16de September 1818.

Riobmand N. fra N.

E. Skr. Endnu maa jeg bemærke, at jeg har været syg i 6—7 Uger. Dengang falbt jeg ned to Skiepper Byg, som jeg vilde bære paa Loftet, ned af en Stige, og der maa være sprunget Noget i mit Underliv, thi siden den Tid har jeg altid følt Smerter.

N.

Endnu lever jeg, men hvor giennemblødt er jeg ikke bleven i Nat, og hvor koldt var det ikke! Gud,

maat fulle mine Qualer ophøre!!! — Ingen menneskelig Siæl har ladet sig see her disse 3 Dage, kun nogle Fugle.

B — Skov, den 17de September 1818.

Næsten hele forrige Nat har jeg for Kulde maattet gaæ frem og tilbage, skændt det ogsaa falder mig suurt at gaæ, da jeg er saa mat! Ogsaa har jeg søgt at stille min brændende Tørst med det Vand, jeg kunde slikke af de heromstaaende Champignoner, men det smagte ilde. Man vil maaskee bebreide mig, at jeg ikke for mine 3 Gr. købte mig en Flaske M, men det havde jo kun forlænget mit Liv. Nu tør jeg haabe, snart at blive færdig.

B — Skov, den 18de September 1818.

S. F. N.

Desværre er Alt endnu ved det Gamle; havde jeg blot et Hjerte, at jeg om Natten kunde tænke mig en lille Ild — thi Handsker har jeg ikke, og mine Klæder ere saa tynde. Man kan da tænke sig, hvad jeg maa lide de lange Nætter!!!! Gud, hvorfor maatte jeg blandt Millioner være den Eeneste, der skulde døe en saa grusom Død!

B — Skov, den 19de September 1818.

S. F. N.

Endnu stedse udebliver saavel den affkyelige Død, som Hielp fra Gud. Juzgen menneskelig Siæl lader sig see her, kiøndt det nu alt er den syvende Dag. Imidlertid rumsterer det stærkt i min Mave, og det falder mig gruelig tungt at flytte Benene, men ogsaa Sulsten, og Tørsten især, bliver stedse rødsommere, og regnet har det nu ikke i 3 Dage. Paa Champignoerne har der længe ikke været en Draabe Vand.

Om to Dage haaber jeg dog i det mindste at være hjemkaldt!

Jeg vil her anføre, at jeg er født i N. ved N. den 6te Marts 1786, og død den Dag, min Dagbog standser. Min Fader hedte C. N. og var Præst sammesteds. Gift har jeg aldrig været.

B— Skov, den 20de September 1815.

J. F. N.

For idetmindste noget at stille den frygtelige Tørst, der nu alt har martret mig syv gange 24, altsaa 168 Timer, gik jeg i Dag til den $\frac{1}{2}$ Miil fra min Hytte liggende Kro og drak sammesteds en Flaske M., men til denne Gang har jeg i det mindste brugt 3 Timer. Den Flaske M. har imidlertid kun hiulpet lidt, thi endnu stedse tørster jeg grueligt. Verten havde seet mig komme fra F— Siden, derfor gik jeg tilbage ad B— Veien, og leirede mig paany ikke langt fra Kroen. Dog har jeg nu Vand i Nærheden, nemlig i Kromandens Post: deraf vil jeg, hvis ikke Døden snart kommer, gjøre

Brug om Aftenen. Gud, hvor udtøret saae jeg ikke
ud i Kromandens Speil!

B—Stov, ved Siebekroen, den 21de Septbr. 1818.

S. F. N.

I Gaar den 22de kunde jeg neppe røre mig selv,
endfige Blyåntspennen; den frygteligste Tørst der lader
sig tænke, drev mig allerede tidligt hen til Posten, men
den tomme Mave vil ikke tage mod det iiskolde Vand,
og jeg maatte ikke allene give det fra mig igien altsam-
men, men fik endog saa heftige Konvulsioner, at det
neppe var at udholde, og som varede til ud paa Natten.
Da drev Tørsten mig atter tilvands, ligesom ogsaa i
Morges tidlig Kl. 4, og Maven synes nu at finde sig
deri. Meget længe kan det dog nu ikke vare, da det
alt er den tiende Dag, jeg ikke har smagt Mad, eller
sovet et Dieblif. Jeg haaber, det skal ende i Dag —
det er just min Broders Fødselsdag — og i dette Haab
beder jeg: Fader, i Dine Hænder befaler jeg min
Aand!!!

Den 23de September 1818.

N.

Gud i Himlen! Atter ere tre Dage forløbne, og
endnu intet Haab enten til Død eller til Liv; vel sy-
nes Fødderne nu ligesom døde, og jeg har derfor ikke
kunnet gaae til Posten siden den 23de, hvorved Tørsten
og Matheden har tiltaget i den Grad, at jeg først i

(21*)

Dag kan notere disse Par Ord. Længe vil det vel nu ikke vare, men Hiertet er dog frisk endnu.

B— Skov, den 26de September 1818.

J. F. N.

Dg endnu tre Dage, og derhos er jeg i Nat bleven saa giennemblødt. Nu maa jeg dog vel snart krepere. Vel har jeg ved den store Regn ogsaa faaet en Portion Vand i Halsen, men jeg tørster endda, og jeg kan ikke røre mig af Steedet! —

J Gaar saa jeg her det første Menneske; det var en Hyrde, der drev sin Hjord forbi min Hytte. Maa skee finder han mig efter min Død!!!

Uagtet al den Ulykke der har forfulgt mig, bærer jeg dog meget nødig, men seer mig nu tvungen dertil. — — Mere kan jeg ikke skrive for Mæthed, og det vil vel ogsaa blive det Sidste i mit Liv.

Den 29de September 1818.

J. F. N.

Indianske Mirakelkunster.

Hvad vore europæiske Bioglere præstere, er sandt Barneværk mod Indianernes Mirakelkunster. Reiser

beskriveren Tavernier fortæller følgende eventyrlige Skuespil, som han selv var Vidne til:

I en stor Ild hebede de Jernlænker til de bleve gloende røde, og snoede dem saa om det nøgne Legeme, uden mindste Smertestegn. Derpaa toge de et lille Stykke Træ, stak det i Jorden, og spurgte, hvad de skulde lade vore derpaa. Jeg forlangte, fortæller Tavernier, at de skulde lade en Figen vore derpaa. Siøglernerne lovede det, En af dem bedækker sig med et linned Klæde, og sætter sig derpaa ned paa Huk. Nysgierig treen jeg nærmere, og saae, at dette Menneſke med en Barbeerkniv ſkaar et Stykke Kiød ud af ſin Skulder, og beſtrøg det i Jorden ſtukne Træ med ſit Blod. Dette gientog han fem Gange. De to første Gange vorte Træet for vore Dine et Stykke i Veiret — trediegang fremſkiøde Grene og Knopper — fierdegang ſik Træet Blade — femtegang ſaae vi Blomſter. Endnu længere vilde dette Skueſpil have varet, hvis ikke en engelſk Geiſtlig havde forarget ſig derover, knuſt Træet, og erklæret, at vilde erkommunicere den, der vedblev at være Tilſkuer ved dette Dævelsværk. Siøglernerne bortſiørnede ſig da, veltiſfredſe med den Gave, vi bøde dem.

Tavernier er en paalidelig Hiemmelſmand. — Om hine Egne have vi ellers kun ſaare ufuldkomne Begreber, men viſt er det, at Indien er al Kunſts og Wiſdoms Bugge, de evige Myſteriers Fædrerige. —

Hvoraf have Skræberne faaet Dgenavnet
Gedebuk?

Dette Spørgsmaal besvares den böhmiske Krønike saalunde: „I Aaret 1422 blev det befæstede Slot Carlstein i Böhmen beleiret af Pragerne, og saa haarde indsluttet, at Carlsteinerne ikke havde noget at spise mere, een eneste Gedebuk undtagen. For alligevel at skjule deres Nød for Fienden, lode de, som de vilde feire et Bryllup, og bade om en Dags Waabensstilstand, som ogsaa blev dem bevilget. Carlsteinerne lagte derpaa deres eneste Gedebuk, bestroge en Bagfierding deraf med Blod, strøede Dyrehaar derpaa og sendte den saaledes til Pragernes Felthauptmann, der af Profession var en Skræber, og hedd Hedwicken, som en Kiendelse for den bevilgede Waabenhvile. Prageren kunde nu ikke andet mene, end at de Beleirede havde fuldtop af Levnetsmidler, de bleve fiiede af Besleiringen, ophævede den, og droge St. Mortensdag tilbage til Prag. Men Carlsteinerne affyrede strax Glødeskud, og spottede over, at en Gedebuk, eller meget mere en Bukkeskink, havde jaget Skræberen fra Slotslet.“

Til

Historikeren Dr. Estrup og Botanikeren Dr. Schou,
ved deres Hjemkomst fra Ulandet.

Var hilset her, hvor danske Hjerter banke,
Trofaste Et af gamle Dan!
I Laurens Baar var herligt at ombanke;
Men Danmark blev dog Fædreland,
Og selv i Vinterstormens Drøn
Mod Norden jubler Nordens Søn.

Har Diet seet det Skjønneste paa Jorden,
Det Skjønnes Billed ei forgaaer,
Det Beste søger Sjælen dog i Norden,
Hvor tro det danske Hjerter staaer;
Her møder Eder Fædres Land
Med danske Benner Broderhaand.

Velkommen Du, som Landens Veie sporeb
I sjerne Eiders dunkle Skrift!
Sulbgrubens Møe, som Du har Trofskab sooret,
Er riig paa gyldne Storbefrist;
Hun følge Dig paa Fædres Spor
Til Eys i Grubernes mod Nord!

Og Du, som Himmelziffrene udtyber
I Blomstens Billedskrift paa Jord!
Dig stille Livets gyldne Vælb udslyder,
Hvor Jordens Blomsterdronning boer.
Hun boer og paa den danske Strand,
Og møder Dig i Fædres Land.

Vær hilset, Brødre, hilset og omfavnet
 I danske Brødres gamle Lag!
 Hvad Fingtingen i Sydens Vaar har sevet,
 Sam skænker Nordens Vinterdag.
 Du, som Dit Nord ei glemme kan,
 Vær hilset i Dit Fædreland!

B. S. Ingemann.

Versiculi Musæ filii S. S. Blicher,
 In pago Thorning pastoris, dicati a N. Blicher in
 pago Randlev presbytero.

Semper ubiqve loci fuerant in honore poëtæ;
 Nam dum delectant, utiliora canunt.
 Carmina composuit grandævus Homerus; et audit
 Ille poëtarum tempus in omne pater.
 Barbiton arripuit Tyrtæus — et auribus astant
 Arrectis socii: turbaqve fulmen erat.
 Ad citharam cæcus cecinit Caledonius Heros:
 Divi gens repetit cygnea quæque mele.
 Contentis cecinit fidibus modulamina David,
 Vates grande sonans magnificansqve deum.
 Cantat adhuc, et adhuc animos modulamina mulcent,
 Carminibusqve viri mille moventur adhuc.
 Ter me felicem! mihi quod clementia coeli,
 Vates dulce canens! te generasse dedit.
 Vivas, et vigeas! cantes miranda Jehovah!
 Dicis: salvificæ gloria quanta crucis!

Et bene qui meriti patria de gente fuerunt,
 Illorum laudes dicere perge diu!
 Sinceras lacrymas ridentibus elice vanis!
 Moestorum madidas carmine terge genas!
 Stultorum fidicen ridendo corrige mores!
 Haud parvum est meritum: comminuisse mala.
 Qvodsi te livor vult rodere dente maligno;
 Omnia tranquilla discito mente pati.
 Istuc, quo vivens abiit mediator abibo;
 Tu sequere; æternum conveniemus ibi.
 Carmina — vaticinor — tua tum per secla legentur,
 Et multos rapiant, et super astra trahent.
 Dicet *ἐν αἰθέρι* dulci pius unus et alter:
 Coelicolas inter, dive poeta! vale!

Bil Steen Steensen Blicher.

Digter fra Alhedens Iyngrige Stetter,
 som i Din Osfians livfulde Stands,
 hisset blandt Skyerne svævende flætter
 mangan en Vdling sin Evigheds Krands. —
 Blandt vore Fædres halskuglede Hæie
 skundom Du nynner veemodig og sm;
 Hjerterne smelter og væder vort Die,
 med Dine Tonerø henrivende Strøm. —

Lidt har Din Harpes fortryllende Stemme,
 loftet til Glæde tungfærdige Bryst;

ofte tart Vellystens Slaver at glemme,
 Flamme sig ved deres daarlige Lyft. —
 Og Fjendt Du reufer vanartige Daarer
 med Dine Sanges ironiske Smil;
 aldrig alligevel — aldrig Du saarer,
 nogen Ufhylbis med drabende Pii. —

Men o! Du Synghedens venlige Sanger!
 hvi hore Danske saa sjeldent Dit Qvad?
 Stinge Dit Hjerte de hvislende Slanger?
 trykker Dig Sorger i hølgenbe Rab?
 Levner Dit hellige Kalb Dig da ikke
 Timer at siunge Halvode til Liv?
 Vel Du i Tiberne maatte Dig fikke —
 munkret af Qvinden: den frugtbare Wis. —

Ku her jo Hyrden, den Gene, den Gobe
 hist i Din Føbeegn givet Dig Kalb;
 siung da Du Heedernes frodige Pobe!
 siung da ret ofte vor vnbede Skjalb!
 viid vi opmarksomme, falsomme Lytte
 til Dine Toners melodiske Lyb;
 ei for de jordiske Smaating vi bytte,
 Himmelste Sanges livsalige Fryd. —

Digter! Du har jo en elskelig Franke
 standende høit paa det danske Parnas,
 Begge som Venner hinanden I kjende;
 mødtes i Tiberne Begge tilpas. —
 Siunger I Gjæve fra digterste Halben!
 Sang'ren istemmer, hvor Sangeren slap!
 Da skulle Lyttende frydes naar Skjalben
 gæder begejstret med Skjalben omslap. —

Da skal I Vble hjemgangne til Hvile
 Harperne stemme til høiere Qvab;
 Da skal Jer Tak for de Sange tilsmile,
 Fjertlige Kredse paa Land og i Stab;
 da skal de Digtninger fremloffe Glæder —
 Tusinde føle de Skjandheders Vægt;
 saa skal vort herlige Fædrelands Hæder,
 Hjoones, lovsjunges af silbigste Slægt.

Boeslund.

G a a d e.

Hvad er det, man ved Dvls Kolbe Elv —
 I Sahras Drk med lige Iver søger?
 Som virkelig et Intet i sig selv
 Vort Lykke meer end Perus Guld forøger?
 Som tifold stærkere end en Magnet
 Kan tvende fierne Begemer forene?
 Og stærkere end Electricitet
 Formaaer at gjennembaave hver en Gene?
 Hvad er det som — Skjændt selv ei Ild — dog brænder?
 Som — Skjændt det brænder — Ilden slukke kan?
 Som ubi Sne og Marmor Lue tænder,
 Man mægter ej at slukke ud med Vand?
 Skjændt tit det Fjebes dyrt, man det bortgiver
 Med større Fryd, saasnart man det opnaer —
 Naturligviis; thi rigere man bliver;
 Jo meer man skænker bort, jo meer man faer.

Det ender gjerne, just naar det begynner;
 Den dyrekjøbte Glæde er kun kort —
 Dets Død først dets Tilværelse forkynner,
 Og i en Eyd det Hele svinder bort.

U n e c d o t e r.

Med den første Forestilling af Nathan den Vise var Skuespilhuset saa fuldt, at man neppe kunde røre sig. „I Dag,“ var der Een som sagde, „afhandles to herlige Lærdomme her: Paa Scenen Tolerantzen, og blandt Tilskuerne Trykkefriheden.“

En Kiøbstædmand spadserede paa Marken med en Landmand. Denne glædede sig over det milde Foraarsveir. „Kun en varm Regn“ sagde han, „og Alting vil komme frem af Jorden.“ — „Det forbyde Gud!“ raabte Hiin forstrækket: „jeg har to Koner deri!“

En Person bar to Bøger under Armen. En Anden, som mødte ham, viste paa Bogen og spurgte: Hvad har De der? — Sapho. — Og her? — Og saa Sapho; jeg hører, at dette Stykke skal være saa beiligt, hvorfor jeg har ifinde, at læse det to gange.
